

๙13,๐๘3

03๕10

ย. 3

การวิเคราะห์เปรียบเทียบทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง
The Adventures of Huckleberry Finn

27 พ.ศ. 2534

ปริญญาโท
ของ
อรุษา ร้อยแก้ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

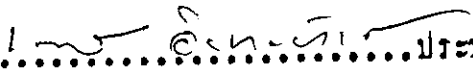
กุมภาพันธ์ 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

174732

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาบัตรฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่ง ของ การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
ภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโต

คณะกรรมการควบคุม

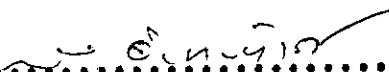
..........ประธาน

(รศ. เสาวนีย์ อินทรภักดิ์)

..........กรรมการ

(ผศ. กรรณิการ์ ยุกศิริตน)

คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(รศ. เสาวนีย์ อินทรภักดิ์)

..........กรรมการ

(ผศ. กรรณิการ์ ยุกศิริตน)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ. ปิยรัตน์ โสภณพิศ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญาบัตรฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.......... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. คร. สมพร บัวทอง)

วันที่ ๘ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรณิฉัตร บุทธิรัตน์ ที่ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุทัศน์ สมุทรโคจร ที่กรุณาชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยครั้งนี้ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ปวิรัตน์ ไสภณพิศ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าให้กับการอ่านและรับเป็นกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

บุคคลอีกท่านหนึ่งซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่งคือ อาจารย์เดวิด บรัคชอว์ (David Bradshaw) แห่งวิทยาลัยโยนค จังหวัดควีนส์แลนด์ ออสเตรเลีย ซึ่งผู้วิจัยมีส่วนสนับสนุนให้ผู้วิจัยไปศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา และตั้งใจทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ มูลนิธิมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่สนับสนุนและให้ทุนในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่สำนักข่าวสารอเมริกัน ที่กรุณาขอหนังสือ เอกสาร และแผนที่ต่าง ๆ ให้ใช้ศึกษาประกอบการทำวิจัยครั้งนี้

อรณา รอยแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	10
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	10
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	10
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
2 / ภูมิหลัง	20
สภาพสังคมของทาสนิโกรในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1619 -	
ค.ศ. 1863	20
ควมขัดแย้งเรื่องทาสนิโกรในระหว่างรัฐภาคเหนือและภาคใต้	29
สงครามกลางเมืองกับการเลิกทาส	32
3 ชีวิต ผลงาน และเรื่องขอมานิยายของ แฮร์ริต บีเชอร์ สโตว์ และ มาร์ค	
ทเวน	36
ชีวิตและผลงานของ แฮร์ริต บีเชอร์ สโตว์	36
เรื่องขอมานิยายเรื่อง <u>Uncle Tom's Cabin</u>	46
ชีวิตและผลงานของ มาร์ค ทเวน	49
เรื่องขอมานิยายเรื่อง <u>The Adventures of Huckleberry Finn</u>	57
4 วิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครทาสนิโกรจากมานิยายเรื่อง <u>Uncle Tom's Cabin</u>	
และเรื่อง <u>The Adventures of Huckleberry Finn</u>	62
/ความเป็นอยู่	64
/ความเชื่อ	72

/ ความรักดีสระ	83
/ ความสัมพันธ์ระหว่างทาสณีโกกรักษ์คนผิวขาว	94
5 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	112
สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ	112
อภิปรายผล	117
ข้อเสนอแนะ	120
บรรณานุกรม	122
ประวัติย่อของผู้วิจัย	131

ในระยะประมาณปี ค.ศ. 1840 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ ทั้งทางด้านการเมือง ศาสนาและสังคม ขณะนั้นรัฐทางภาคเหนือมีการพัฒนาอุตสาหกรรม ส่วนภาคใต้เป็นสังคมเกษตรกรรม มีการทำกิจกรรมและท่องเที่ยวอาศัยแรงงานของพวกทาสอยู่มาก (ประพันธ์ ภิภาษา. 2516 : 1 - 2) ทาสที่เข้ามาในสหรัฐอเมริกาเป็นพวกที่สืบเชื้อสายมาจากชนผิวดำในอาฟริกาที่เรียกกันว่า "นิโกร"

"นิโกร." เป็นคำที่มาจากภาษาสเปนและโปรตุเกส มีความหมายว่า "ดำ" ชนเผ่านิโกร เป็นกลุ่มชนผิวดำหรือเป็นพวกเผ่านิกรอยด์ (Negroid) ของอาฟริกา พวกนี้มีเชื้อสายอาฟริกันและโดยทั่วไปแล้วจะมีลักษณะทางกายภาพที่เห็นเด่นชัดคือ มักจะมีรูปร่างสูง มีพละกำลังมาก สีผิวจะเป็นสีน้ำตาลเข้มหรือสีน้ำตาลเข้ม มีหน้าผากที่แบน โคนง จมูกกว้าง แบนและใหญ่ ริมฝีปากหนา กว้าง และคมเหมือนชนแอฟริกัน ทึบหรือดำหรือเป็นคลื่น (Webster's New International Dictionary of the English Language. 1955 : 1638) และเป็นที่เข้าใจกันว่านิโกรในสหรัฐอเมริกา หมายถึง พวกที่มีเลือดอาฟริกันรวมไปถึงพวกอเมริกันอินเดียน พวกทาสทมิฬและพวกลูกผสมนิโกรกับทาสของคนผิวขาว (Ebony. 1966 : 3)

นิโกรสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 พวกใหญ่ ๆ ควบกัน พวกแรกคือ พวกที่อาศัยอยู่ในอาฟริกาทางตะวันตกทวีปแอฟริกาโปรตุเกส (Portuguese Guinea) จนถึงคาเมอรูนตอนล่าง (The Lower Cameroons) พวกนี้คือซัววาเป็นนิโกรแท้ พวกที่สองคือแอฟริกัน พวกที่พูดภาษามันตู (Bantu) ซึ่งอยู่ในคาเมอรูน ลงมาทางตะวันออกเฉียงใต้ จนถึงแทนกานานิกา (Tanganyika) พวกที่สามคือแอฟริกัน พวกฮอตเต็นทอส (The Hottentots) และบุชแมน (Bushman) อยู่ทางอาฟริกาใต้ และพวกไนโล - ฮามิติก (Nilo - Hamitic) ซึ่งอยู่ในประเทศเคนยา (Kenya) ทางตอนใต้ของประเทศซูดาน (Southern Sudan) อุกันดา (Uganda) และทางตอนใต้ของประเทศเอธิโอเปีย (Southern Ethiopia)

มีหลักฐานยืนยันว่าพวกลูกหลานกลุ่มใหญ่ของพวกลูกครึ่งอาฟริกันอเมริกันนั้น มาจากดินแดน อาฟริกาตะวันตก ซึ่งส่วนมากมาจากคองโก (Kongo) และแองโกลา (Angola) และบริเวณที่มี อารยธรรมรุ่งเรือง มีกษัตริย์เป็นผู้ปกครองอาณาจักรแต่ละอาณาจักร มีความมั่งคั่ง พลเมืองเป็นอิสระ ชาวอาฟริกันจะรวมกลุ่มอยู่ในชุมชนเดียวกัน ลักษณะชุมชนจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ที่ ประกอบด้วยครอบครัวขนาดเล็กหลาย ๆ ครอบครัว ซึ่งมีเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน ในแต่ละ ครอบครัวจะประกอบด้วยเครือญาติและพวกทาส มีชายเป็นผู้นำครอบครัว ดำรงชีวิตอยู่โดยการเพาะปลูก ล่าสัตว์ จับปลา และเก็บเกี่ยวพืชผล ครอบครัวที่ใหญ่จะมีอำนาจมากกว่าครอบครัวอื่น ๆ

ชาวอาฟริกันสมัยนี้มีภาษาพูดมากกว่า 182 ภาษา แต่ไม่มีภาษาเขียน พวกเขาชอบเล่นดนตรี และชอบประติมากรรมเครื่องดนตรี (Franklin. 1966 : 276)

ชาวอาฟริกันหรือไนโกร มีความเชื่อทางศาสนาว่า คนและวัตถุทุกอย่างในโลกมนุษย์มีวิญญาณ และวิญญาณเหล่านี้มีอำนาจเหนือมนุษย์ แม้ญาติพี่น้องของตนตายไปแล้ว แต่วิญญาณยังคงอยู่ พวกเขาจึง มีพิธีบูชาวิญญาณโดยมีพระเป็นเจ้าอยู่กลาง ศาสนาอิสลามของพวกมุสลิมเข้ามาเมื่อทศวรรษที่ชีวิตของชาว อาฟริกันมาก กษัตริย์ในบางอาณาจักรยอมรับศาสนาอิสลาม เพราะเหตุผลทางการเมือง (อรสา รอดบัวรุ่ง. 2528 : 22)

ระบบทาสของชาวอาฟริกันที่ปรากฏในอาฟริกาขณะนี้ มีเชื้อสายที่มีลักษณะเป็นสินค้าที่ถูกนำเข้ามา ในอเมริกาภายหลัง และทาสในยุคนี้ ต่างจากทาสของชาวนิวชาวยุคต่าง ๆ โดยสิ้นเชิง ทาสเป็นสิ่ง สำคัญในชีวิตของคนอาฟริกันเป็นอย่างยิ่ง ทาสบางคนมีบทบาทในการค้าขาย รวมไปถึงได้รับตำแหน่งทาง การ เมืองด้วย อีกทั้งมีโอกาสที่จะได้รับอิสรภาพ ส่วนชาวอาฟริกันที่เป็นอิสระก็อาจจะกลายเป็นทาสได้ ถ้าหากถูกจับได้ในยามสงคราม หรือถูกตัดสินว่าก่ออาชญากรรม หรือไร้ญาติชากมิตร เป็นคนจรจัดจึง ถูกจับมาเป็นทาส เพื่อทำงานตามบ้านผู้มีอำนาจ แต่ก็จะได้รับการปฏิบัติในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของ ครอบครัว ผู้ที่มีทาสไว้ใช้งาน ส่วนใหญ่จะเป็นชนชั้นปกครองและจะมีทาสเพียงสองสามคนเท่านั้น ทาสชาวอาฟริกันจึงมีเชื้อคนนอกหรือสิ่งซึ่งแยกออกมาจากสถาบันทางสังคมอีกต่างหาก แต่เป็นส่วนประกอบ หนึ่งของสังคมอันซับซ้อนที่เจริญขึ้นอย่างช้า ๆ (Good. 1980 : 1 - 5)

นิโกรถูกนำออกจากทวีปอาฟริกา เพื่อมาเป็นทาสแรงงานในประเทศต่าง ๆ ของชาวยุโรป อันเนื่องมาจากความคิดในยุครื่นฟื้นศิลปวิทยาการ (Renaissance) ที่เน้นด้านความเจริญ และความมั่งคั่งของแต่ละชาติ จึงก่อให้เกิดการแข่งขันในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งการค้าทาสด้วย ชาติเหล่านี้ ได้แก่ ชาวสเปน โปรตุเกส คัทซ์ ฝรั่งเศส และอังกฤษ ซึ่งทางก็พยายามจะหาทางผูกขาดการค้าทาส จากอาฟริกา

ตามประวัติศาสตร์อเมริกันแล้ว พวกทาสนิโกรได้เข้ามาสู่โลกใหม่ พร้อมด้วยนักสำรวจชาวสเปน และชาวโปรตุเกสในยุคต้น ๆ และในปี ค.ศ. 1501 สเปนถือเป็นชนชาติแรกที่นำนิโกรมาเป็นผู้รับใช้ และเป็นทาสในการสำรวจดินแดน ต่อมาในปี ค.ศ. 1517 เมื่อชาวอาณานิคมสเปนได้รับอนุญาตจากรัฐบาลสเปนให้นำนิโกร 12 คน มาเป็นทาสได้ จึงนับเป็นการ เปิดการค้าทาสอย่างเป็นทางการขึ้น และประมาณปี ค.ศ. 1540 นิโกรประมาณ 10,000 คน ถูกนำมาเป็นสินค้าออกประจำปีแก่พวกสเปน แถบหมู่เกาะอินเดียตะวันตกในมหาสมุทรแอตแลนติก

ในยุคออาณานิคม ทาสนิโกรรุ่นแรกที่ถูกนำเข้ามาในสหรัฐอเมริกายังมีน้อย ก็นับชาวคัทซ์ ได้นำนิโกรกลุ่มแรกจำนวน 20 คน มาขายเป็นทาสในเมืองเจมส์ทาวน์ (Jamestown) รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ในปี ค.ศ. 1619 โดยในระยะแรกนั้น ยังมิได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นทางการรับใช้ คนผิวขาว แต่ทาสนิโกรเข้ามาทำงานในฐานะเป็นเพียงผู้รับใช้ในระยะเวลาหนึ่ง (Indentured Servant) และในปีนั้นเอง จอห์น โรล์ (John Rolfe) แห่งเมืองเจมส์ทาวน์ได้เขียนเรื่อง "A Dutch Ship Sold On Twenty Negroes" ลงในวารสารฉบับหนึ่ง ซึ่งมีข้อความตอนหนึ่งว่า เจ้าของเรือทางตอนใต้ของกรแรงงานจำนวนมากมาช่วยปลูกยาสูบ และพืชอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่มีการนำทาสเข้ามาในอาณานิคมเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปี

หลังจากปี ค.ศ. 1640 อาณานิคมของสเปนในอเมริกาใต้และอาณานิคมของโปรตุเกสใน บราซิลก็มีตลาดการค้าทาสที่สำคัญ และนับจากปี ค.ศ. 1660 เป็นต้นมา ประเทศสหรัฐอเมริกายอมรับว่า การมีทาสไม่ใช่สิ่งผิดกฎหมายอีกต่อไป ดังนั้นจำนวนประชากรทาสนิโกรในอเมริกาจึงมากขึ้น ตามลำดับ โดยเฉพาะในรัฐทางภาคใต้

ในระหว่างปี ค.ศ. 1700 - ค.ศ. 1750 ทาสนับจำนวนพันได้ถูกนำมายังอาณานิคมอเมริกา ในแต่ละปี บางอาณานิคมของทางตอนใต้ มีจำนวนทาสเพิ่มมากขึ้น และนับจากปี ค.ศ. 1793 เป็นต้นมา สิ่งสำคัญที่ทำให้การค้าทาสขยายตัวและมั่นคงถาวร ได้แก่ การปฏิวัติอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้เกิดความต้องการฝ้ายเพื่อการผลิตที่ทั้งมีการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องปั่นฝ้ายได้ จึงมีความต้องการฝ้ายเพิ่มมากขึ้น ทำให้ประชาชนของสหรัฐอเมริกาที่อยู่ในรัฐทางใต้ขยายการผลิต เพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น และเมื่อสหรัฐอเมริกาได้รับ รัฐลุยเซียนา (Louisiana) และรัฐฟลอริดา (Florida) ในปี ค.ศ. 1803 และ ค.ศ. 1819 ทำให้เนื้อที่ การปลูกฝ้ายขยายตัวจนถึงกับเรียกว่า อาณาจักรฝ้าย (The Cotton Kingdom) ผู้ปลูกฝ้ายจึงต้องการแรงงานจากทาสนิโกรเพิ่มมากขึ้น นิโกรจึงถูกนำมาขายยังที่ต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา จำนวนทาสนิโกรในมิสซิสซิปปี (Mississippi) และอัลแบามา (Alabama) ซึ่งเป็นรัฐทางตอนใต้ ได้เพิ่มมากขึ้นประมาณ 75,000 คน - 500,000 คน และราคาของทาสในระยะนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

นอกจากการมีทาสจะเจริญมากขึ้นในแถบภาคใต้แล้ว ยังมีที่ทาสจะขยายตัวไปยังดินแดนในรัฐภาคเหนือ ซึ่งแม้จะมีความต้องการทาสใช้แรงงานบ้าง แต่ก็ไม่ต้องการจำนวนมากเท่าภาคใต้ รัฐทางภาคเหนือจึงไม่ค่อยพอใจนัก ประกอบกับความไม่เห็นด้วยกับระบบการมีทาส ซึ่งมีอยู่มาช้านานใต้ที่ ความรุนแรงมากขึ้นในภาคเหนือ ผลจึงทำให้ภาคเหนือและภาคใต้มีปฏิกริยาตอบโต้กันและเป็นชนวนเบื้องต้นนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างภาคและเป็นเรื่องรุนแรงในขั้นปลาย จนเกิดสงครามกลางเมือง และมีการเลิกทาสในเวลาต่อมา

ในช่วงระยะเวลาที่มีทาสและหลังจากมีการเลิกทาสแล้ว ได้มีนักประพันธ์เอกชาวอเมริกันสองคน นำเรื่องราวชีวิตของทาสนิโกรมาเขียนเป็นงานวรรณกรรมชั้นเอกที่สร้างชื่อเสียงให้เขาทั้งสองคือ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe. 1811 - 1896) และ มาร์ค ทเวน (Mark Twain. 1835 - 1910)

สโตว์ เป็นนักเขียนจากภาคเหนือที่มุ่งเน้นการเขียนต่อต้านระบบทาส เธอได้เขียนนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ในปี ค.ศ. 1851 และตีพิมพ์เป็นเล่มในปี ค.ศ. 1852 นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวชีวิตอันทุกข์ทรมานของนิโกรคนหนึ่ง และเชื่อกันว่า นวนิยายเรื่องนี้มีผลทำให้เกิด

สงครามกลางเมือง ซึ่งเป็นการ ท่อสู้กัน ระหว่างความต้งการให้มืทาสดและ ความต้งการให้มืการ เลิกทาสดเลที่เคียว (Morsback. 1966 : 146 - 147) เพราะผู้เขียนคือ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ เป็นนักเขียนนิเวชาวอยู่ในรัฐคอนเนตทิท ซึ่งนับเป็นรัฐหนึ่งในอเมริกาตะวันออก (New England) เธอมีประสบการณ์จากการที่รู้จักคุ้นเคยกับพวกทาสในสมัยวัยเยาว์ และเคย เดินทางไปยังมลรัฐเคนตักกีกับสามี ท่องเที่ยวไปตามฟาร์มและทุ่งปลูกพืชในท้องที่หลายแห่ง และ แต่ละแห่งเธอได้พบกับความทุกข์ยากของพวกทาส ได้พบเห็นความกดขี่ทารุณอย่าง โหดร้ายที่ต่อ พวกทาสควยวิธีต่าง ๆ และเห็นการค้ำชวยพวกทาสอย่างทารุณ นอกจากนั้นมลรัฐโอไฮโอ (Ohio) เธอยังเคยเห็นพวกทาสที่เสี่ยงภัยหนีข้ามลำน้ำโอไฮโอมาสู่อิสระภาพ และเมื่อสโตว์ กลับมายังที่พัก ในนิวยอร์ก อันเป็นเวลาที่ถูกกฎหมาย Fugitive Slave Laws ทว่าด้วยการ หลบหนีของทาสมีขึ้น ซึ่งกล่าวไว้ว่า ถ้าทาสที่หลบหนีไปถูกจับได้จะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรง รวมทั้งผู้ชวยให้ทาส หลบหนีก็จะถูกลงโทษเช่นกัน ทำให้สโตว์ รู้สึกต่อต้านกฎหมายนี้ จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เธอแสดงความรู้สึก ของตัวเองที่ทนต่อทาสออกมา จึงเป็นที่มาของนวนิยาย เรื่อง Uncle Tom's Cabin (กระพรวน ศึกษาธิการ. 2511 : 131)

เมื่อหนังสือเล่มนี้ออกสู่สายตาประชาชนในปี ค.ศ. 1852 ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเวทนา สงสารทาสที่อยู่ในสภาพได้รับการทารุณอย่างโหดร้ายจากนายทาส อันเป็นการ ไร้อธรรมและทารุณ จิตใจแก่ผู้พบเห็น จึงต้งการที่จะให้ ระบบทาสเลิกลมไปจากสังคมอเมริกัน นับได้ว่า นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin นี้ มีนคาสใจให้ชาวอเมริกันทางเหนือเกิดความกระตือรือร้นต่อการ จัดตั้ง งบประมาณการต่อต้านระบบทาส และต่อการชวยตัวของระบบทาสไม่ให้ขยายมากขึ้นไปกว่าที่กำลัง เป็นอยู่ (สุริย์ พงษ์จันทร์. 2523 : 201 - 202)

สโตว์ ได้ใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะสร้างสรรค์แบบฉบับของตัวละครที่เป็นทาส โดยเธอ ได้วาดภาพตัวละคร จากภาพคนใช้ผิวดำของเธอและแทรกความคิดทางศีลธรรมลงไปด้วย ภาพเหล่านี้ ได้กลายเป็นโครงสร้างของนวนิยายเรื่องนี้ของเธอ (Fisher. 1985 : 17 - 18) สโตว์ ได้ แสดงให้เห็นว่า เธอเขียนนวนิยายเรื่องนี้ โดยมุ่งที่จะให้มีผลแก่ชนทางฝ่ายใต้มากกว่าทางฝ่ายเหนือ และก็ได้วาดภาพของตัวละครที่เป็นพ่อค้าทาสที่ใจคออ่อนโยน ใจกว้างและบุคิธรรมในบางตอน ซึ่ง

แสดงให้เห็นถึงตัวอย่างของตัวละครที่ประเสริฐและงดงาม จนมีผู้กล่าวว่า หนังสือของเชอมนงส์ สันติภาพอันใหญ่หลวงที่จะรวมภาคเหนือและภาคใต้เข้าด้วยกัน โดยเชอคาคนหวังที่จะลบล้างการมีทาส อย่างแท้จริง (Gossett. 1985 : 117) และในเรื่อง Uncle Tom's Cabin นี้ สโตว์ ได้ใช้ความสามารถในการสร้างตัวละครให้ชีวิตจิตใจ ไม่ว่าจะเป็นถ้อยคำ ความเป็นผู้ดี ความเลวทรามของตัวละคร ความกลัวและความทุกข์ทรมาน จนผู้อ่านสามารถรู้สึกได้ และเห็นภาพที่เลวร้ายของทาสได้อย่างชัดเจน เชอโตว์สร้างให้ตัวละครต่าง ๆ เช่น ทอม (Uncle Tom) เป็นผู้มีเมตตาธรรม หรือตัวละครเอก เช่น จอร์จ แฮร์ริส (George Harris) เอลิซา (Eliza) และทอปปี (Topsy) ผู้สาวเร่ร่อนกลายเป็นตัวละครที่เป็นแก่นแกนของทาสที่จริงจิตใจและการณ์ของผู้อ่านชาวเหนือ (Fisher. 1985 : 20)

ในขณะที่เดียวกันได้นักวิจารณ์หลายคนวิจารณ์ถึง สโตว์ไว้ เช่น สมิธ (Smith) ได้กล่าวถึงเชอไว้วพอสรุปได้ว่า สโตว์กล่าวถึงคุณงามความดี และความสามารถของทาสนิโกรในหนังสือ Uncle Tom's Cabin เกินความจริง แต่ก็นักเขียนคนอื่น ๆ ยืนยันว่า สโตว์ มีความตั้งใจอย่างยิ่งที่จะเป็นนักต่อต้านเรื่องนิวก่อโดยสร้างให้ตัวละครที่เป็นทาสนิโกรแสวงหาความเท่าเทียมของสังคม หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเครื่องกระตุ้นอย่างใหญ่หลวงให้เกิดความขัดแย้งในระหว่างรัฐภาคเหนือและรัฐภาคใต้ กล่าวคือรัฐทางภาคเหนือนั้นจะช่วยทาสผู้ลี้ภัย และช่วยออกกฎหมายเพื่อต่อต้านการมีทาส ในขณะที่กษัตริย์ชนชาวใต้ต่างก็ตระหนักถึงความขัดแย้งที่ถูกต่อต้านสิทธิเสรีภาพในการมีทาสของพวกเขา (Smith. 1967: 122)

ถ้าพิจารณาเรื่องนี้ในแง่วรรณคดี นักวิจารณ์หลายคนมีความเห็นค่อนข้างจะคัดค้านกันบ้างว่าเป็นเรื่องแสดงอารมณ์อ่อนไหวเกินไป บ้างก็ว่ามีเนื้อหาอ่อนเกินไปกว่าที่จะเรียกเป็นนวนิยายได้ เช่น จากหนังสือที่โฮว (Howe. 1971 : 1104) เขียน ได้กล่าวถึงความคิดเห็นของ เจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) นักเขียนชาวนิโกรที่วิจารณ์เรื่อง Uncle Tom's Cabin ไว้ว่า

Mrs. Stowe was not so much a novelist as an impressioned pamphleteer; her book was not intended to do anything more than prove that slavery was wrong ; was in fact, perfectly horrible. This makes material for a pamphlet but it is hardly enough for a novel...

หนังสือสโตว์เขียนไม่น่าจัดเป็นนวนิยาย ควรจะเรียกว่าเป็นหนังสือเล่มเล็ก ๆ มากกว่า เพราะเนื้อหาในหนังสือนี้มิได้ให้อะไรมากไปกว่าชี้ให้เห็นว่าการมีทาสเป็นสิ่งที่ยึดและน่ากลัว เลยทีเดียว

อย่างไรก็ดี เราจะเห็นว่า นวนิยายเรื่องนี้ของ สโตว์ เข้ากับเวลาได้อย่างดี เพราะอารมณ์ของคน ทางรัฐฝ่ายเหนือที่ต่อต้านการมีทาสกำลังคุกรุ่น อยู่อย่างมาก เมื่อเรื่องนี้แสดงออก ทางด้านคุณธรรมอันสูงส่ง จึงสนองรสนิยมของผู้อ่านได้อย่างดี เราอารมณ์และมีความทนทาน นักวิจารณ์เห็นวาทะอันยอดเยี่ยมมาก ดังที่ ประพันธ์ ภัทษา โคสรูปคำวิจารณ์ของ เอ็ดมัน วิลสัน (Edmund Wilson) ซึ่งเป็นนักเขียนและนักวิจารณ์ชาวอเมริกัน ไว้ว่า เอ็ดมัน วิลสัน พบว่า Uncle Tom's Cabin เป็นงานน่าทึ่ง คู่เคือก เราอารมณ์ ยิ่งอ่านก็ยิ่งหลงใหลและเกิดมุนษยธรรม มากขึ้น (ประพันธ์ ภัทษา. 2516 : 359)

นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin โคกกลายเป็นหนังสือที่ขายดีและมีองค์ประกอบหลายอย่าง ที่ทำให้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ การ เป็นเครื่องมือสอนศีลธรรมที่แสดงถึงอารมณ์หวั่นไหวรุนแรง และมี ลักษณะเป็นสังขนิม (Concise Dictionary of American Literary Biography. n.d. :365) งานวรรณกรรมเรื่องนี้จึงจัดเป็นหนึ่งในวรรณกรรมร้อยแก้วที่มหาวิทยาลัยวิจารณ์สังคมอย่างรุนแรงใน ศตวรรษที่ 19

แม้เมื่อมีการเลิกทาสในปี ค.ศ. 1863 แล้วก็ตาม นักเขียนผิวขาวอีกคนหนึ่งคือ ซามูเอล แอล คลีเมนต์ (Samuel L. Clemens) เจ้าของนามปากกามาร์ค ทเวน เป็นนักเขียนคนสำคัญของภาคใต้คนหนึ่งกับระบบการมีทาส และมีความเข้าใจพวกทาสเป็นอย่างดี เขาให้ความสนใจและ เขียนถึงทาสในโกรไว มาร์ค ทเวน เป็นนักเขียนที่มีต้นตระกูลเดิมอยู่ที่รัฐเทนเนสซี ทางภาคใต้และ ต่อมาได้ย้ายไปยังเมืองเฮนนิบาลในรัฐมิสซูรี อยู่บนฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งเป็นเมืองที่มีการใช้ทาสมาก และตนเองทำให้มาร์ค ทเวน ได้รับประสบการณ์ในวัยเยาว์ โดยมีเพื่อนเป็นทาสมาก ซึ่งจาก ประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็กของ มาร์ค ทเวน นั้น เกี่ยวข้องกับพวกทาสมาตลอด กล่าวคือ ครอบครัว ของเขาอยู่ในพรูแคนของมิสซูรี (Missouri) ถึงแม้ว่าครอบครัวของเขาจะยากจนแต่ก็เป็น ครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูทาส มาร์ค ทเวน จึงมีความคุ้นเคยกับพวกทาสเป็นอย่างดี เขาได้เห็นการที่ ทาสถูกทำร้ายทารุณต่าง ๆ เช่น ได้เห็นนายงานใช้แผ่นเหล็กนามผิวหนังของทาส สองปีต่อมาขณะที่

กำลังพายเรือไปที่รอบ ๆ เกาะในแม่น้ำมิสซิสซิปปี เขาเดินทางผ่านศพคนผิวดำที่ถูกพวกนักล่าทาสควานใส่หู
ออกและโยนลงในแม่น้ำและเขาได้เห็นทาสผิวดำ ซึ่งถูกกล่าวหาว่าขโมยหญิงผิวดำ ถูกกลุ่มรวมตัวร้าย
ที่ร่อนนอกเมืองแฮนนิบาล (Hannibal)

ความทรงจำเมื่อครั้งเยาว์วัยของ มาร์ค ทเวน ในเรื่องทาส เป็นฝันร้ายที่ครั้งอยู่ชั่วชีวิต
ยังสะท้อนก้องอยู่ในความทรงจำของชาวอเมริกันหลายคน เมื่อ มาร์ค ทเวน ให้นำประสบการณ์มา
ผลิตเป็นงานเขียนเกี่ยวกับทาส และสร้างสรรค์ให้เกิดตัวละครผิวดำที่เด่นชัดในวรรณคดีอเมริกัน ใน
ฐานะที่เป็นชาวพื้นเมืองทางใต้ มาร์ค ทเวน จึงได้เริ่มงานอาชีพของเขาในฐานะที่เป็นนักเขียนเรื่องผิว
และสะท้อนถึงความเป็นพี่น้องกันในระหว่างผิวไว้ในงานเขียนชิ้นเอกเรื่อง The Adventures of
Huckleberry Finn (Budd. 1983 : 103 - 205) โดยที่ความทรงจำสมัยเด็กครั้งที่อยู่เมือง
แฮนนิบาลเป็นเค้าโครงเรื่อง ทั้งนี้เพราะเมื่อเติบโตขึ้น เขาได้เดินทางไปตามลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี
ทำให้เห็นถึงชีวิตในวัยเยาว์ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้เขียนนวนิยายเรื่องนี้ โดยให้มีตัวละครผิวดำชื่อ จิม
(Jim) เป็นทาสซึ่งหลบหนีนายอยู่ ผู้อ่านในเวลานั้น ให้ความสนใจต่อจิมมาก เนื่องจากจิมเป็นทาสผิวดำที่
คนหนึ่ง เขาไปฝันที่จะมีอิสรภาพ แต่เขาก็ไม่ได้เสรีภาพ ตามที่ตนปรารถนา เนื่องจากถูกจับให้กลับไปเป็น
ทาสอีกครั้ง แต่สุดท้ายก็ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ (Meltzer. 1965 : 102 - 103)

ผลงานของ มาร์ค ทเวน เป็นที่รู้จักและได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง เช่น
เอิร์นเนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemingway) นักประพันธ์อเมริกันคนสำคัญคนหนึ่ง แห่งศตวรรษที่
ยี่สิบ ได้กล่าวถึง The Adventures of Huckleberry Finn ในเนื้อหาที่เขาสนทนากับ
เพื่อนร่วมล้าสัปดาห์ที่บึงแห่งออฟริกาถึงความต่อไปนี้

All modern American literature comes from one book by Twain called
Huckleberry Finn. If you read it you must stop where the Nigger Jim
is stolen from the boys. That is the real end the rest is just
cheating. But its the best book we've had, All American writing
comes from that. There was nothing before. There has been nothing
as good since....

วรรณคดีสมัยใหม่ของอเมริกาก็ทั้งหมดมาจากหนังสือเล่มเดียวของ มาร์ค ทเวน คือเรื่อง อັคเกิลเบอร์รี่ ฟินน์ ถ้าคุณอ่านหนังสือเรื่องนี้คุณคงหุยกอ่านทรงตอนที่ จิม ทาสนิโกร ถูกขโมยไป จากกลุ่มเด็กผู้ชาย นั่นแหละคือตอนจบที่แท้จริง ที่เหลือนอกจากนั้นเป็นเรื่องหลอกลวง แทนหนังสือเล่มนี้ นับว่าเป็นหนังสือที่ทุกที่เรามี งานเขียนอเมริกันทั้งหมดมาจากเรื่องนี้ ก่อนหน้านักไม่มีอะไรเลย และ ต่อจากนั้นก็ไม่มีเรื่องอะไรที่อีกเช่นกัน (Hemingway. 1935 : 22)

นักวิจารณ์บางคน เช่น ศาสตราจารย์ มาร์คัส คันลิฟฟ์ (Marcus Cunliffe) ไม่เห็นด้วย นักกับเฮมมิงเวย์ ในข้อวิจารณ์ข้างต้น ทั้งที่ จันทนา ไชยชิต ได้สรุปความคิดเห็นของ คันลิฟฟ์ ไว้ว่า คันลิฟฟ์เห็นว่า เฮมมิงเวย์ยกของสรรเสริญ อັคเกิลเบอร์รี่ ฟินน์ จนเกินควร ทั้งที่ความจริงแล้ว คันลิฟฟ์ได้ยอมรับว่า นวนิยายเรื่องนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งใหญ่แท้จริง และกล่าวว่ความยิ่งใหญ่ของ อັคเกิลเบอร์รี่ ฟินน์ อยู่ที่ความใหม่ของเนื้อหา และการแสวงออก ความรู้สึกในวงจำกัด และการรับรู้ ในวงแคบของอັค เก็กน้อยๆ เล่าเรื่องนี้ (จันทนา ไชยชิต. 2523 : 411)

ในขณะเดียวกัน นักวิจารณ์บางคน เช่น เอลลิสัน (Ellison. 1969 : 115 - 131) ได้ยกย่องให้ มาร์ค ทเวนเป็นหนึ่งในนักประพันธ์ที่เป็นตัวแทนของคนผิวดำ นอกจากนี้ มาร์ค ทเวน ยังได้รับการกล่าวขานว่า เป็นนักเขียนคนหนึ่งในบรรดานักเขียนกลุ่มแรก ๆ ของภาคใต้ที่ใ้ภาพของ คนผิวดำที่น่าเห็นอกเห็นใจไว้ในนวนิยายของเขา (Melzer. 1965 : 102 - 103)

จะเห็นได้ว่า นักเขียนทั้งสองคนคือ แมเรียต บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน ต่างก็เป็น นักเขียนร่วมสมัยแห่งศตวรรษที่ 19 เช่นกัน ทั้งสองมีประสบการณ์ในเรื่องทาสเป็นแรงผลักดันใจ ใหญ่เลิกงานเขียนเกี่ยวกับทาสเช่นกัน โดยที่สโตว์ จัดเป็นนักเขียนในกลุ่มภาคเหนือที่สร้างงาน วรรณกรรมเรื่อง Uncle Tom's Cabin ให้เป็นงานวรรณกรรมชั้นอมตะ (มานิต ประชิตโรมรัน. 2507 : 287) ส่วนมาร์ค ทเวน เป็นนักเขียนในกลุ่มภาคใต้ที่สร้างงานวรรณกรรมเรื่อง The Adventures of Huckleberry-Finn ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้แก่เขาเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยเห็นว่า นักเขียนทั้งสองต่างมีประสบการณ์เกี่ยวกับทาสผิวดำ โดยนักเขียนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ทางภาคเหนือและ อีกหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ทางภาคใต้ และสามารถนำประสบการณ์มาสร้างเป็นตัวละครทาสนิโกร ในนวนิยาย ได้เป็นอย่างดี และยังไม่เคยมีผู้วิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครทาสนิโกร จากนวนิยายทั้งสองเรื่องเลย

จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะวิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ในด้านความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักภักดี และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว ซึ่งจะทำให้เข้าใจสภาพที่แท้จริงของทาสนิโกรในสมัยก่อนสงครามกลางเมืองมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ของ มาร์ค ทเวน ในด้านความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักภักดี และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ทำให้ทราบถึงลักษณะที่เหมือน หรือแตกต่างของตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของแฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ของ มาร์ค ทเวน ในด้านความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักภักดี และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ตัวละครทาสนิโกร หมายถึง

1. ทาสนิโกรผิวดำ (Negro Slaves) คือคนผิวดำที่เกิดในสหรัฐอเมริกา เป็นชนกลุ่มน้อยที่สืบเชื้อสายมาจากชาวอาฟริกันที่คนผิวขาวนำมาเป็นทาส
2. มุลเลตโต (Mulatto) คือคนผิวดำเลือดผสมที่เกิดจากพ่อผิวดำกับแม่ผิวขาว หรือพ่อผิวขาวกับแม่ผิวดำ ซึ่งคนผิวขาวนำมาเป็นทาส ทาสนิโกรเลือดผสมเหล่านี้จะมีสีผิวจางกว่าทาสนิโกรคนอื่น ๆ บางครั้งไม่สามารถแยกใคร่ระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำเลือดผสม

3. ควอดรอน (Quadroon) คือคนเลือดผสมที่เกิดจากแม่แกลกับคนผิวขาว คนพวกนี้จะมีเลือกผิวขาวสามในสี่

ความเป็นอยู่ หมายถึง การดำรงชีวิตภายในบ้านของทาสนิโกร

ความรักอิสระ หมายถึง ความพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาอิสรภาพในทุกวิถีทางและโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพนั้น

ความเชื่อ หมายถึง ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา หรือความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ได้แก่ ภูติผี โสคราง และการทำนายค่าง ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว หมายถึง ท่าทีและปฏิบัติ ยาทที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร รวมไปถึงท่าทีและปฏิบัติ ยาทที่ทาสนิโกรมีต่อคนผิวขาว

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของ แอสเวียต มีเซอร์ สโตว์ รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Uncle Tom's Cabin

2. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของ มาร์ค ทเวน รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

3. ศึกษาสภาพสังคมของทาสนิโกรตั้งแต่ ค.ศ. 1619 - ค.ศ. 1863 โดยจะศึกษาสภาพความเป็นมาของทาสนิโกร โดยสังเขป และสภาพทางสังคมของทาสนิโกรก่อนสงครามกลางเมือง โดยละเอียด

4. ศึกษาอธิบายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn อย่างละเอียด

5. วิเคราะห์ตัวละครทาสนิโกรจากนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ในด้านความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักอิสระ และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว

6. เปรียบเทียบลักษณะรวมและลักษณะที่แตกต่างกันของทาสนิโกรในด้านความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักอิสระ และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาวในนวนิยายทั้งสองเรื่องในคานต่อไปนี้

- 6.1 ความเป็นอยู่
 - การดำรงชีวิตภายในบ้านสองทาสนิโกร
- 6.2 ความเชื่อ
 - 6.2.1 ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา
 - 6.2.2 ความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ไค้แก ภูติผี อำนาจของแม่มด โชคกลาง และการทำนายต่าง ๆ
- 6.3 ความรักอิสระ
 - 6.3.1 การแสวงหาอิสรภาพ
 - 6.3.2 โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ
- 6.4 ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว
 - 6.4.1 ท่าทีและปฏิบัติ ยาท่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร
 - 6.4.2 ท่าทีและปฏิบัติ ยาท่ทาสนิโกรมีต่อคนผิวขาว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้
- ส่วนที่ 1 เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพพื้นฐานของสังคมสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับทาสนิโกรในช่วงเวลาที่แอสเวียต บีเชอร์ สโตว์ และแมร์ค ทเวน มีชีวิตอยู่
 - ส่วนที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แอสเวียต บีเชอร์ สโตว์ และผลงานที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin
 - ส่วนที่ 3 เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับ แมร์ค ทเวน และผลงานที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

ส่วนที่ 1 เอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับสภาพพื้นฐานของสังคมสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับ
ทาสนิโกรในช่วงเวลาที่เฮเรียม บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน มีชีวิตอยู่

ในช่วงเวลาที่สโตว์ และมาร์ค ทเวน มีชีวิตอยู่ คือในระหว่าง ค.ศ. 1811 - 1910 นั้น มีเอกสารงานวิจัย ที่ชี้ให้เห็นสภาพพื้นฐานของสังคมสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับทาสนิโกร ดังต่อไปนี้ นับตั้งแต่ ค.ศ. 1830 เป็นต้นมา ได้เกิดความแตกตางระหว่างรัฐทางภาคเหนือและภาคใต้ ของสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ รัฐทางเหนือมีระบบเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรม มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นผลมาจากปี ค.ศ. 1789 เป็นต้นมา ที่มีอุตสาหกรรมการทอผ้าในสหรัฐอเมริกา ซึ่งในศตวรรษที่ 19 สหรัฐอเมริกา ประสบความสำเร็จทางด้านอุตสาหกรรมที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว มลรัฐนิวอิงแลนด์จึงเป็น แหล่งอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกา ผลจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมของมลรัฐนิวอิงแลนด์ ได้ทำให้เกิด การปฏิวัติเกษตรกรรมขึ้น มีการประดิษฐ์เครื่องทุ่นแรง เช่น เครื่องยนต์ เครื่องจักรสำหรับการเกษตรกรรม ขึ้น เช่น คันไถ เครื่องเก็บเกี่ยวพืชผลนำมาใช้ในไร่นาคอควบคู่กับแรงงานทาสที่มีอยู่ ผิดแห่งการปฏิวัติ อุตสาหกรรมและการปฏิวัติเกษตรกรรมได้แยกอาชีพของชาวอเมริกันออกเป็น 2 พวกใหญ่ ๆ คือรัฐใน แถบภาคเหนือ ได้แก่ เซตนิวอิงแลนด์ และชายฝั่งแอตแลนติกตอนกลางเป็นศูนย์กลางสำคัญของ อุตสาหกรรมการค้าและการเงิน ผลิตภัณฑ์ของภูมิภาคนี้ที่สำคัญ ได้แก่ สิ่งทอ ไม้ซุง เสื้อผ้า เครื่องจักรกล หนังสัตว์ และสินค้าขนสัตว์ ขณะเดียวกัน การขนส่งทางเรือก็เจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุด เรือซึ่งติดธงชาติ อเมริกันได้ตระเวนไปทั่วเพื่อจำหน่ายสินค้าของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ส่วนคนทางภาคตะวันออกก็ ประกอบการค้าและอุตสาหกรรมเช่นกัน ส่วนอีกพวกหนึ่ง คือคนทางภาคตะวันตกและภาคใต้ประกอบอาชีพ เกษตรกรรม โดยเฉพาะในภาคใต้ที่มามีความมั่งคั่งคือ ฝ้าย แม้ว่าจะมีการปลูกข้าวตามบริเวณ ชายฝั่ง ปลูกอ้อยในหลุยเซียนา ปลูกยาสูบ และเพาะปลูกทั่ว ๆ ไปในรัฐชายแดน และมีการผลิตสินค้าอยู่ บางประปราย การพัฒนาดินแดนที่ราบบริเวณอ่าวเม็กซิโก ซึ่งเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ ทำให้เกิดปัจจัย ทางเศรษฐกิจอย่างใหม่บางประการที่ทำให้เกิดประโยชน์อย่างใหญ่หลวงกว่าที่เป็นมา นั่นคือมีความเจริญ ก้าวหน้าของอุตสาหกรรมการปลูกฝ้ายอย่างขนานใหญ่ ในรัฐทางใต้ ซึ่งเป็นผลจากการนำเอาฝ้ายชนิดใหม่ มาปลูก และจากการประดิษฐ์เครื่องปั่นฝ้ายสำหรับแยกเมล็ดฝ้ายออกจากปุยฝ้ายได้ ในขณะเดียวกัน การปฏิวัติอุตสาหกรรมซึ่งทำให้อุตสาหกรรมทอผ้ากลายเป็นกิจการที่ใหญ่โตที่มีความต้องการฝ้ายดิบเกิดขึ้น อย่างมากมาย และการบุกเบิกดินแดนใหม่ ๆ ในภาคตะวันตก ภายหลัง ค.ศ. 1812 ทำให้พื้นที่สำหรับ

การปลูกฝ้ายขยายออกไปอย่างกว้างขวาง การปลูกฝ้ายจึงขยายจากรัฐชายฝั่งแอปปอยังส่วนในของรัฐภาคใต้
ตอนกลางจนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี และในที่สุดขยายไปถึงรัฐเท็กซัส ดังนั้นรัฐทางภาคใต้จึงมี
ความต้องการหาซื้อแรงงานสูงกว่ารัฐทางภาคเหนือ

การปลูกฝ้ายโคซขยายออกไปเช่นกัน ทำให้การมีตลาดขยายตัวตามไปด้วย บริเวณตะวันออก
เฉียงใต้ของรัฐหลุยส์เซียนา (Louisiana) ซึ่งมีอากาศร้อนจัดและอุดมสมบูรณ์ เป็นดินแดนที่เหมาะสม
แก่การปลูกฝ้ายยิ่งใหญ่มากกว่าอย่างมา ใน ค.ศ. 1830 หลุยส์เซียนาส่งน้ำตาลไปจำหน่ายประมาณ
ครึ่งหนึ่งของน้ำตาลที่ผลิตได้ทั้งประเทศ ในที่สุดการปลูกฝ้ายก็แพร่มาทางตะวันตก โดยนำกรรม
สิทธิ์ตามไปด้วย (สำนักข่าวสารอเมริกัน. ม.ป.ป. : 67 - 68)

ความต้องการของทั้งภาคเหนือและภาคใต้แตกต่างกันได้นำไปสู่ความแตกแยกทางการเมือง
ระหว่างสองภาค โดยแบ่งรัฐออกเป็น 2 ประเภท คือรัฐเสรี (Free State) หมายถึง รัฐที่ไม่มี
ทาสใดแก่ กลุ่มรัฐทางภาคเหนือ และรัฐมีทาส (Slave State) หมายถึง กลุ่มรัฐทางภาคใต้และ
ภาคตะวันออกเฉียงใต้ ดินแดนตะวันตกเป็นดินแดนที่คั่นทางภาคเหนือและภาคใต้ต้องการที่จะจับของ
ภาคใต้ด้วยการขยายพื้นที่เพื่อการเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปลูกฝ้าย ภาคเหนือต้องการ
ที่ดินทางตะวันตกเช่นกัน แต่ไม่ต้องการให้ระบบทาสขยายตัวเข้าไปในดินแดน ส่วนที่ตนยึดครองเพราะ
ระบบทาสทำให้กรรมกรที่อพยพเข้ามาทำงานไม่เต็มใจที่จะทำงานเพื่อการแข่งขันกับบรรดาทาสจึง
เป็นชนวนเบี่ยงเบนที่จะนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างภาค

นอกจากความขัดแย้งดังกล่าวแล้ว ระบบทาส (Slave System) ที่เห็นชัดในภาคใต้ โดยปกติ
ก็เป็นระบบของความโหดร้ายในธรรมชาติของตนเองอยู่แล้ว ดังนั้นจึงทำให้รัฐทางเหนือมองดูรัฐทางใต้
ว่ามีลักษณะสังคมที่ป่าเถื่อนไร้ศีลธรรม มีชีวิตอยู่ได้ด้วยการกดขี่แรงงานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและพยายาม
รณรงค์ต่อต้านการไร้อาชีพในรัฐทางภาคใต้ให้หมดไปจากประเทศ รัฐทางภาคเหนือสนับสนุนให้มีการเลิกทาส
ซึ่งมีอิทธิพลมากขึ้นทุกที โดยการหนุนหลังอย่างเข้มแข็งของขบวนการดินแดนเสรี ซึ่งชักชวนการมีทาสใน
เขตที่ยังไม่ได้จัดตั้งเป็นรัฐ สำหรับชาติใต้ใน ค.ศ. 1850 นั้น การมีทาสนับเป็นภาวะการฉีกกฏอย่างหนึ่ง
และนโยบายแห่งของดินแดนทางภาคใต้ การมีทาสที่สืบเนื่องมาเป็นเวลากว่า 200 ปีขึ้นไป นับเป็นส่วนหนึ่ง
ของเศรษฐกิจพื้นฐานของเขานั้น ในรัฐภาคใต้ และรัฐชายแดน จำนวน 15 รัฐ มีจำนวนคนผิวขาวประมาณ
ครึ่งหนึ่งของคนผิวดำ ส่วนในภาคเหนืออันเมื่ออยู่ส่วนหนึ่งซึ่งไม่มีความสำคัญเลยและมีตั้งแต่กลางปี ค.ศ.

1840 เป็นต้นมา เรื่องทาสนับเป็นปัญหาใหญ่ในวงการ เมืองอเมริกัน ภาวไตคั้งไ้ขยายยั้งแอกแลนติกไปจนถึง
 แม่น้ำมิสซิสซิปปี และเลื่อยออกไปเป็นหน่วยการ เมืองที่ชนิกแนทออก มีความเห็นท้งท่งกันนโยบาย
 ชันพื้นฐานท้งหมท้งมผลต่อการปลุกฝ่ายและการมีทาส พวกเจ้าของไรภาคใ้ส่วนใหญ่ยอมถ้อว่าการมีทาส
 เป็นสิ่งจำเป็นและต้องมอยู่ตลอดไป ทวยสาเหตุที่การปลุกฝ่ายใ้แต่เครื่องมือแบบเกาแก่เท่านั้น การใ้
 ทาสจึงเหมาะสมอย่างยิ่ง (สำนักข่าวสารอเมริกัน. ม.ป.ป. : 80 - 82)

แ้รัฐทางภาคเหนือ พยายามต่อต้านการมีทาสอย่างยั้ง การชั้คแย่งหางการ เมืองของ
 สหรัฐอเมริกา ระหว่างรัฐทางภาคเหนือ (กลุ่มพวกนิวอิงแลนค) แลรัฐทางภาคใ้ทำให้ไม่มีความ
 สามีคักกันภายในชาติ และไม่มีนโยบายในระดับชาติ การชั้คแย่งกันในเรื่องทาสทำให้เหตุการณ์เหล่านี้
 เลวร้ายมากขึ้น แมว่าการมีทาสจะเสื่อมความนิยมลงในขณะที่มีการร่างรัฐธรรมนูญ แต่ก็ได้รับความนิยม
 ขึ้นมาอีก เมื่อใ้มีการคิดเครื่องแยกเมล็ดจากฝ่ายใหม่ 1793 ทำให้เศรษฐกิจทางภาคใ้ ผูกพันกับทาส
 มากขึ้น ในขณะที่ศตวรรษที่ 19 กำลังผ่านไป การชั้คแย่งทางเศรษฐกิจ อังกฤษ และวัฒนธรรม ระหว่าง
 กลุ่มเศรษฐกิจ 3 กลุ่ม คือพวกทางเหนือที่ม่มีความเจริญทางอุตสาหกรรม ทวทางตะวันตกที่ม่มีการ
 เกษตรกรรมโดยเสรี และพวกทางใ้ที่มีเศรษฐกิจแบบมีทาสนั้นรุนแรง มากขึ้นทุกที ขบวนการสนับสนุน
 การเลิกทาสทางเหนือที่มีอิทธิพลและความคิดรุนแรงมากขึ้นนั้น ใ้รับการใ้ตอบจากทางใ้ที่ม่นโยบาย
 ใ้กำลังรุนแรงมากขึ้นเช่นกัน (ลูจิก บุดองการ. 2513 : 13)

ขบวนการต่อต้านการมีทาสใ้ค้ดำเนินเรื่อยมา มีทั้งขบวนการต่อต้านการมีทาสในสมัยต้น ๆ
 ซึ่งถ้อกำเนิดสืบมาจากการปฏิวัติอเมริกันระดับชนชั้นสูงท่าย เมื่อรัฐสภาใ้เลิกการค้าทาสกับ
 อาฟริกา จากนั้นการต่อต้านชั้คขวางก็อยู่ในกลุ่มของพวกเลวกเกอร์ เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็เป็นการประท้วง
 เพียงอย่างเดียวไม่มีผลอะไร เหตุการณ์ใ้รุนแรงขึ้นนั้นมาจากขบวนการเลิกทาสในอเมริกา คือ
 การต่อสู้โดยไม่ยอมประนีประนอม เพื่อระงับความชั้คแย่งระหว่างภาคเหนือและภาคใ้ในเรื่องทาส
 ซึ่งในเวลาสามปี การประนีประนอมจะยุติความชั้คแย่งท่าง ๆ ใ้ใ้เกือบทั้งหมด แต่ถ้อองไปกว่านั้น
 กลับมีความต้งเครียดเพิ่มขึ้น อีกทั้งกฎหมายเกี่ยวกับทาสหลวมท้งสมัยใหม่ สร้างความขุ่นเคืองใ้แก่
 ชาวเหนือจำนวนมากที่ปฏิเสธไม่ยอมร่วมมือในการจับกุมทาส แทนที่จะร้งทาสกลับคืนไปใ้เจ้าของ
 กลับช่วยทาสใ้หลบหนี

ในขณะที่ขบวนการเลิกทาสค่อย ๆ เจริญขึ้น ขบวนการสนับสนุนระบบทาสได้มีมากขึ้นเช่นกัน เมื่อความขัดแย้งระหว่างภาครุนแรงขึ้น จึงได้มีการรณรงค์เลือกกันระหว่างผู้คลั่งไคล้ในการต่อต้านการมีทาสกับพวกที่ต่อต้าน เลิกสมการมีทาส ในที่สุดสงครามไคร้รุนแรงขึ้นจนกลายเป็นสงครามกลางเมือง จนกระทั่งในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1863 ประธานาธิบดีลินคอล์น ได้ประกาศปลดปล่อยทาสให้เป็นไท การประกาศนี้จึงเป็นการเลิกทาสนับแต่บัดนี้มา (สำนักข่าวสารอเมริกัน. น.ป.ป. : 84 - 93) และเมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง มีทาสนิโกรที่กลายเป็นอิสระชน (The Freed man) ถึง 4,000,000 คน (สมร นิตยภัทท์ประกาศ. 2525 : 12 - 15)

สถานการณ์ของทาสในสมัยก่อนสงครามกลางเมืองเป็นที่น่าสนใจของนักวิจัยเห็นได้จากกรณี เซฟเพอ์ด (Shepherd) ได้ศึกษาวิจัยถึงเรื่องที่ยูทิงนิวก้าถูกข่มขืนในสมัยที่มมีทาส จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า เรื่องราวที่ยูทิงนิวก้าถูกข่มขืนในระหว่างที่เป็นทาสนั้น เป็นแรงผลักดันให้พวกนักเขียนเปิดเผยถึงความชั่วร้ายของการเป็นทาสในงานเขียนนั้นได้ งานวิจัยได้แสดงให้เห็นว่านักเขียนสตรีนิวก้าหลาย ๆ คน ได้สร้างงานวรรณกรรมที่เป็นแบบเฉพาะของตนเอง ซึ่งได้จากแรงบันดาลใจที่พวกเขาได้เห็นและประสบประสบการณ์เกี่ยวกับพวกทาสไว้แตกต่างกัน จึงถ่ายทอดออกมาสู่ตัวละครนิวก้าแตกต่างกัน (Shepherd. 1988 : 89-A)

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และ Uncle Tom's

Cabin

แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ เป็นนักเขียนเชื้อสายนิวก้าและอาศัยอยู่ในกลุ่มนักเขียนภาคเหนือของสหรัฐอเมริกา ผลงานของเธอมีทั้งที่เป็นนวนิยายและเรื่องสั้น นวนิยายที่สร้างชื่อเสียงให้แก่เธอมากที่สุดได้แก่เรื่อง Uncle Tom's Cabin (1852) ซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมว่ามีอิทธิพลเหนือจิตใจของมวลชนในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา ผลงานของเธอมีผู้ศึกษาและวิพากษ์วิจารณ์ไว้ดังนี้

หนังสือ Concise Dictionary of American Literary Biography ได้กล่าวถึงเรื่อง Uncle Tom's Cabin ไว้ว่า นวนิยายเรื่องนี้เป็นวรรณกรรมเชิงสั่งสอนและเป็นวรรณกรรมชาวบานที่แต่งขึ้นเพื่อเปิดเผยถึงความชั่วร้ายของการมีทาส ความชั่วร้ายที่จะเป็นนายพ้อ ๆ กับการเป็นทาส (Concise Dictionary of American Literary Biography. n.d. : 365)

กอสเสทท์ (Gossett) กล่าวว่า ถ้าพิจารณาโครงเรื่อง Uncle Tom's Cabin แล้ว เห็นได้ว่าเธอเป็นนักวิพากษ์วิจารณ์ชนชั้นที่วางโครงเรื่องทาส เธอมีไหวพริบที่ชาญฉลาดและมีความรู้ในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ในนวนิยายเรื่องนี้ เธอได้แสดงความเห็นในคำกล่าวที่คัดค้านการทอผ้าทำสอออกมา สิ่งหนึ่งที่มิใช่นวนิยายเรื่องนี้คือ มีอารมณ์ขันซ่อนอยู่ ซึ่งมิใช่นวนิยายที่ต่อต้านการมีทาสในเรื่องอื่น ๆ อารมณ์ขันเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างความสมจริงของตัวละครในนวนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครที่เป็นพวกผิวขาว จนทำให้ผู้อ่านได้ตระหนักว่า ตัวละครเหล่านั้นเป็นมนุษย์จริง ๆ ที่ต่อสู้เพื่อสถานะภาพของตน (Gossett. 1985 : 9)

ฟิชเชอร์ (Fisher) กล่าวว่า สโตว์มีความมุ่งหวังในการถ่ายทอดสภาพสังคมสู่นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin นวนิยายของเธอมีสองมิตติ กล่าวคือ โดยเนื้อหาของมันแล้ว เป็นเรื่องของอารมณ์อันอ่อนไหว แต่โดยโครงสร้างของมันแล้วเป็นธรรมชาตินิยม เธอใช้ความพยายามอย่างยิ่งในการสร้างตัวละครตามแบบฉบับ โดยใช้ทาสเป็นโครงสร้างของนวนิยายของเธอ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจของทาสและศีลธรรมแห่งชีวิต (Fisher. 1985 : 20)

วอเรน (Warren) กล่าวว่า นวนิยายของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ เป็นสัจนิยม บรรคานักสัจนิยมและนักเขียนเรื่องผิว พยายามที่จะแยกตัวเองออกจากแบบของวรรณกรรมที่อ่อนไหวคือเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของสโตว์ ถึงแม้ว่าจะมีการต่อต้านงานเขียนของสโตว์อยู่ แต่เทคนิคด้านวรรณกรรมและสาระจากนวนิยายของสโตว์ ทำให้คุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ เป็นสิ่งที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ทางหากออกมาจากการวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม (Warren. 1988 : 507-A)

ซันควิสต์ (Sundquist) ได้วิจารณ์ถึงหนังสือ เฟอ์นาส โจเซฟ (Furnas Joseph) ได้เขียนไว้คือเรื่อง Goodbye to Uncle Tom's Cabin ว่า ผู้เขียนต้องการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ของนวนิยายต่อความเป็นจริงของทาส ซึ่งภาพที่เห็นกันโดยทั่วไปและรูปแบบทางวัฒนธรรมที่ปรากฏมานั้น สะท้อนให้เห็นว่า สโตว์ให้ภาพที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริง และทัศนคติเกี่ยวกับนิโกร โดยทั่วไป (Sundquist. 1986 : 4)

ส่วนที่ 3 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาร์ค ทเวน และผลงานที่เกี่ยวข้องกับ

The Adventures of Huckleberry Finn

มาร์ค ทเวน เป็นนักเขียนที่มีต้นตระกูลมาจากทางภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา เขาเป็นนักเขียนที่ประทับใจจากชีวิตในวัยเยาว์ มาสร้างเป็นงานเขียน ผลงานชิ้นเด่น ๆ ของเขา ได้แก่ Life on the Mississippi (1883) The Adventures of Tom Sawyer (1876) และ The Adventures of Huckleberry Finn (1885) เขาเป็นนักเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนคนเดียวที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงสุดด้วยการที่สามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดแบบแผนประเพณี และบุคลิกลักษณะของคนตะวันตกให้เป็นงานวรรณคดีชั้นเลิศ และเป็นนักเขียนแนวอารมณ์ขันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอเมริกา

ผลงานของ มาร์ค ทเวน มีผู้วิจัยไว้ดังนี้

ลูโลฟส์ (Lulofs) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความขัดแย้งของจิตระหว่างพ่อกับลูกในนวนิยาย

สามเรื่องของ มาร์ค ทเวน คือ The Prince and the Pauper, The Adventures of

Huckleberry Finn และ Pudd'n Head Wilson พบว่า ตัวละครที่เป็นพ่อมีบทบาทแตกต่างกันไป

สองประการคือ ใจร้าย ใจเมตตากรุณา ส่วนตัวละครที่เป็นลูกชายมีสองบุคลิกคือ แบบหนึ่งเป็นพวกก้าวร้าว

ทะเยอทะยาน เช่น มาร์ค ทเวน ได้สร้างให้ตัวละครเอกคือ Huck Finn ต้องเผชิญหน้ากับพ่อ และ

เอาชนะตัวละครที่เป็นพ่อในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn (Lulofs.

1984 : 1115-A)

วิลลิส (Willis) ได้ศึกษาชีวประวัติของ มาร์ค ทเวน เทียบไปกับตัวละครหญิงพบว่า

มาร์ค ทเวน ใ้ประทับใจที่ได้จากการรู้จักผู้หญิงในชีวิตจริงคือแม่ บรรณาธิการหญิงคนแรกของเขา

และภรรยาของเขา มาสร้างเป็นบุคลิกของตัวละครหญิงในนวนิยาย ตัวละครหญิงของเขาจะมีบุคลิก

สองลักษณะคือ อย่างหนึ่งมีอิทธิพลต่อตัวละคร เอกชายในทางบวก อีกอย่างหนึ่งจะมีอิทธิพลต่อตัวละคร เอก

ชายในทางลบ (Willis. 1984 : 847-A)

ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข ได้ทำการวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน เรื่อง

The Adventures of Tom Sawyer, The Adventures of Huckleberry Finn, The Prince

and the Pauper และ Pudd'n Head Wilson พบว่า ตัวละคร เด็กทุกตัว มีลักษณะรวมทงกันคือ

มีความต้องการความตื่นเต้นของชีวิต โดยเฉพาะในเรื่องการผจญภัย มีความอยากรู้อยากเห็น มีความ
 กว้างขวาง ต้องการเข้าเล่นร่วมกับเพื่อนฝูง ส่วนลักษณะที่ต่างหากัน คือตัวละครมีฐานะความ
 เป็นอยู่ การอบรมเลี้ยงดู การศึกษา ความประพฤติ ความคิด และการแสดงปฏิกริยาต่อสิ่งแวดล้อมด้วย
 และพบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละครนั้นสมจริงตามแนวจิตวิทยา เนื่องจาก มาร์ค ทเวน อาศัย
 ประสบการณ์ในชีวิตจริงมาสร้างตัวละครและผูกเรื่อง (ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข. 2521 :

135 - 137)

ทอมป์สัน (Thompson) ได้ศึกษาเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn
 พบว่า ในนวนิยายเรื่องนี้หน้าฉากของความขมขื่นและสิ้นหวัง มาร์ค ทเวน ยังได้สอดแทรกศาสนา
 โดยทั่ว ๆ ไปลงไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสนาคริสต์และเบื้องหลังความมีอารมณ์ขันอันอ่อนโยน ฉาก
 และเรื่องที่ตลกมีอารมณ์รุนแรงแฝงอยู่ด้วย (Thompson. 1984 : 846-A)

เรเบอร์ (Reiber) ได้ศึกษาทัศนคติเชิงอารมณ์ขันของอเมริกันในงานเขียนของ มาร์ค
 ทเวน และมีสเตอร์ คีย์ค้นและจากการศึกษางานเขียนของ มาร์ค ทเวนสี่เรื่อง คือ The Innocents
Abroad, Old Times on the Mississippi และ The Adventures of Huckleberry Finn
 พบว่า มีอารมณ์ขันแทรกอยู่ในทัศนคติที่มีต่อคน ชนรรมชาติ และสังคม ในงานเขียนของ ทเวน นอกจากนี้
 ในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ตัวละครเอกที่ไร้เดียงสา ได้แสดงการโต้ตอบ
 ต่อชนรรมชาติและสังคมในรูปแบบหนึ่ง เห็นได้จากตัวละครคือ สັค ฟินน์ ไม่สามารถที่จะหลบหนีออกจาก
 สังคมที่ระเบียบได้ และไม่สามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับการ เติบโตเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ (Reiber.
 1984 : 315A)

ซีเวล (Sewell) ได้ศึกษาเรื่องความหลากหลายในด้านการใช้ภาษาเขียนของมาร์ค ทเวน
 พบว่าเขาใช้ภาษาหลายรูปแบบ มีทั้งไวยากรณ์ ภาษาถิ่น ภาษาที่ใช้กันในหมู่นชนเฉพาะ ภาษาเชิงจิตวิทยาและ
 ภาษาต่างประเทศ พบว่า มีการใช้ภาษาถิ่นมากใน นวนิยายชิ้นเอกแนวสัจนิยมสองเรื่องของ มาร์ค ทเวน
 คือ The Adventures of Huckleberry Finn และ Pudd'n Head Wilson (Sewell.
 1985 : 3321-A)

เพื่อให้การศึกษาตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายทั้งสองเรื่องของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน เป็นที่เข้าใจชัดเจนขึ้น การทำความเข้าใจเรื่องราวของทาสนิโกร ในแง่มุมต่าง ๆ สมัยก่อนการเลิกทาสในสหรัฐอเมริกา จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่ความเข้าใจตัวละครทาสนิโกรในงานประพันธ์เรื่อง Uncle Tom's Cabin และ The Adventures of Huckleberry Finn อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในบทนี้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอเรื่องราวที่เป็นภูมิหลังของพวกทาสนิโกรในประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้

1. สภาพสังคมของทาสนิโกรในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1619 - ค.ศ. 1863 ซึ่งในปี ค.ศ. 1619 นั้น ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกานับเป็นปีที่เริ่มต้นของการมีทาส จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1863 นับเป็นปีที่มีการประกาศเลิกทาสอย่างเป็นทางการ
2. ความขัดแย้งเรื่องทาสนิโกรในระหว่างรัฐภาคเหนือและภาคใต้
3. สงครามกลางเมืองกับการเลิกทาส

สภาพสังคมของทาสนิโกรในสหรัฐอเมริกาดังแต่ปี ค.ศ. 1619 - ค.ศ. 1863

ชีวิตของทาสนิโกรในสหรัฐอเมริกาดำเนินมาอย่างหนักแน่นมาก และเจ้าของทาสส่วนใหญ่กระทำต่อทาสอย่างโหดเหี้ยมทารุณ ในการทำงาน นายจ้างจะแบ่งทาสออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะทำงานในบ้าน ดูแลสวน ปรุงอาหาร ทำความสะอาดบ้าน เลี้ยงลูกหลาน ชั้บรถ ตลอดจนรับใช้เจ้านายโดยเป็นทาสส่วนตัว บางคนก็ทำงานเป็นช่างไม้ ช่างตีเหล็ก และทำงานฝีมืออื่น ๆ ภายในบ้าน ทาสเหล่านี้เรียกว่า คนรับใช้ในบ้าน (The house servants) ทาสกลุ่มนี้อยู่ใกล้ชิดเจ้านายมากกว่า

มีหลักฐานยืนยันว่าระหว่างปี ค.ศ. 1800 ทาสส่วนใหญ่ทำงานหนักทั้งวัน เช่น การเพาะปลูกหรือการเก็บเกี่ยวฝ้าย ทาสส่วนใหญ่ทำงานหนักในไร่ฝ้ายทางตอนใต้ ทาสมักจะต้องทำงานตั้งแต่เช้ามืดจนถึงค่ำโดยไม่ไต่หัดผ่อน เมื่อเก็บเกี่ยวฝ้ายแล้ว พวกทาสจะมีคหอดฝ้ายเพื่อส่งไปเป็นสินค้ายังโรงงานทอผ้า

ในทางตอนเหนือของอเมริกาหรือในประเทศอังกฤษ นอกจากนี้ ฆะที่ทาสทั้งชาย หญิง และเด็ก ทำงาน อยู่ในทุ่งนาและโรงสีก็จะมีผู้ควบคุมคอยดูแลอยู่เสมอ ซึ่งอาจจะเป็นเจ้าของไร่เอง หรือคนที่เจ้าของไร่ กำหนด ซึ่งถือแค้นและมีอคติแก่งัดกับให้ทาสทำงาน มีทาสจำนวนมากที่ทาสทำงานหนักไปจนตาย (Goode. 1980 : 21)

แรงงานทาสมีความมีส่วนช่วยเศรษฐกิจของภาคใต้มาก เนื่องจากอากาศและพื้นที่ ที่อุดมสมบูรณ์ ภาคใต้จึงเพาะปลูกพืชจำนวนมาก พืชหลัก ๆ ได้แก่ ข้าว ฝ้าย และยาสูบ ซึ่งต้องใช้ ทักษะทาสช่วยเก็บเกี่ยว และเนื่องจากมีพวกช่างฝีมือ และช่างยนต์ในจำนวนจำกัด จึงต้องมีการ ฝึกทาสให้มีความชำนาญในคานงานฝีมือและงานช่าง นอกเหนือจากการทำงานในไร่แล้วเจ้าของทาส บางคนจะฝึกฝนงานช่าง งานฝีมือต่าง ๆ แก่ทาสในไร่ของตนด้วย เช่น งานช่างไม้ ช่างก่อสร้าง ช่างตัดเสื้อ ตลอดจนช่างทำรองเท้า เป็นต้น ในยุคที่งานในไร่น้อย เจ้าของทาสก็จะส่งทาสเหล่านั้นไปให้ เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรม หรือยานการค้ายาวไกลเคียง ในปัจจุบันจะพบงาน ซึ่งเป็นฝีมือของทาส นิโกรได้จากบ้านเก่า ๆ แถวเมืองชาร์ลส์ทาวน์ (Charlestown) รัฐคาร์โรไลนาใต้ (South Carolina) เมืองซาวานนาห์ (Savannah) รัฐจอร์เจีย (Georgia) หรือเมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) รัฐหลุยเซียนา เป็นต้น และเมื่อถึงฤดูทำการเกษตร ทาสเหล่านั้น ก็จะกลับมาทำงาน ให้กับนายทาสดั้งเดิม ทาสบางคนที่มีฝีมือทางช่างก็จะได้รับค่าตอบแทนสูง และในรายที่เจ้าของทาสยินยอม ทาสบางคนสามารถ หนีอิสรภาพของตนเองได้จากเงินที่หามาได้ดังกล่าว (Tippin. 1965 : 306)

ทาสที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจของภาคใต้นั้น แทบจะไม่มี ความสำคัญทางเศรษฐกิจต่อ อาณานิคมทางภาคเหนือเลย เพราะบริเวณมลรัฐแถบนิวอิงแลนด์คนมีคณน้อย การค้าและการอุตสาหกรรม ยานนี้ไม่ใหญ่พอที่จะต้องการแรงงานจำนวนมาก แต่ในบางพื้นที่ เช่น มลรัฐโรดไอส์แลนด์ (Rhode Island) มีทาสนิโกรทำงานอยู่จำนวนมาก โดยช่วยงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในครอบครัว เช่น การกลั่นเหล้ารัม เป็นต้น (Goode. 1978 : 26)

ในด้านความเป็นอยู่ของทาสนั้น ทาสจะอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวในกระท่อม บางครั้งพวกทาสจะ อาศัยอยู่มาเดียวกับนายทาส ส่วนใหญ่ทาสมักจะอยู่ในบริเวณเดียวกับเจ้าของบ้าน เช่น ที่ปรากฏในนวนิยาย เรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่บางครั้งนายทาสก็จะแยกให้ทาสไปอาศัยอยู่ในกระท่อม ซึ่งไกลออกไป

จากบ้านของนายทาส เช่น ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ที่อยู่ของพวกทาสนิโกรมีสภาพไม่คึกคัก กระท่อมมีพื้นเป็นโคลน หรือบางทีไม่มีพื้น ไร้นกคนเป็นพื้นสร้างควาย วัสดุชั้นเลว หลังคามักจะรั่วและไม่มีหน้าต่าง

ค่านอาหารของทาส นายทาสจะเป็นผู้จัดหามาให้ในจำนวนจำกัด เช่น มีข้าวหรือข้าวโพด ท่ออาทิตย์ โดยไม่มีเนื้อ อาหารส่วนใหญ่ราคาถูก คุณภาพต่ำ ให้คุณค่าทางโภชนาการน้อยมาก

ปกติทาสจะต้องทำงานหนักทั้งวัน ตั้งแต่เช้ามืดจนถึงค่ำ โดยไม่ได้พักผ่อนจะมีวันหยุดบ้างเป็น ครั้งคราว เช่น วันคริสตมาส หรือวันหยุดตามธรรมเนียมอื่น ๆ หรือในบางครั้ง นายทาสอนุญาตให้ทาสพักผ่อน โดยบ้างในช่วงเวลาสั้น ๆ บางครั้งไม่กี่ชั่วโมงก่อนจะสิ้นสุดวัน ซึ่งพวกทาสอาจจะไปล่าสัตว์ ตกปลา ทำสวน ได้ แต่ในหลาย ๆ แห่ง ทาสมิได้มีเวลาว่างเลย หากแต่ถูกบังคับให้ทำงาน 14 - 15 ชั่วโมงต่อวัน ในบางรัฐ เช่น รัฐหลุยเซียนา เป็นรัฐเดียวที่มีกฎหมายกล่าวไว้ว่าทาสสามารถทำงานได้ 21 ชั่วโมงในทุก ๆ วัน

พวกทาสจะมีความเป็นอยู่แตกต่างจากประชาชนอื่น ๆ ที่เป็นอิสระในหลาย ๆ ด้าน ตัวอย่างเช่น ทาสไม่สามารถแต่งงานได้ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากนายทาส และต่างก็ไม่มีความมั่นใจในความมั่นคงของ ครอบครัวของตนเลย เพราะไม่ว่าวันใดวันหนึ่ง สามหรือภรรยา หรือลูก อาจจะถูกเปลี่ยนมือไปยัง นายทาสคนใหม่เมื่อใดก็ได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทาสนิโกรนั้นแน่นแฟ้นมาก พ่อแม่มีบทบาทใน การกำหนดพฤติกรรม ทัศนคติ อุดมคติ ค่านิยมให้แก่ลูก ๆ ในครอบครัวของพวกทาส จะมีความเป็นเพื่อนกัน มีความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจกันถึงความทุกข์ทรมานในชีวิตการเป็นทาส และต่างก็เรียนรู้ ที่จะหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ พยายามที่จะอยู่ร่วมกับคนผิวดำคนอื่น ๆ ให้ได้ และรักษาคุณค่าของตนเองไว้

(Blassingame, 1940 : 151)

ในเรื่องความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา พวกนิโกรมีความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาตั้งแต่ครั้งที่ยัง เชื่อสหายมาจากชาวอาฟริกันแล้ว เมื่อมาเป็นทาสในสมัยอาณานิคม ทาสนิโกรก็ยังมีความเชื่อในศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสนาคริสต์ และด้วยเหตุที่ทาสนิโกรประสบกับความทุกข์ทรมาน ทั้งทางกายและใจ เพราะการทารุณของนายทาส ทาสส่วนใหญ่จึงแก้ปัญหาของตนด้วยการหันเข้าหาศาสนา ทาสนิโกรส่วนมาก นับถือศาสนาคริสต์นิกายอีแวนเจลิค (Evangelism)

เมื่อนิโกร เข้ามาเป็นทาสไร่แรงงานนั้น พวกที่เคร่งครัดต่อศาสนาคริสต์ เช่น ชาวนิวอิงแลนด์ เชื่อว่า ทาสควร เข้าร่วมปฏิบัติกิจทางศาสนาได้เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ แม้พวกเคเวกเกอร์ไม่สู้จะเต็มใจที่จะยอมรับชนผิวดำเข้าไปอยู่ในิกายของพวกเขา แต่ก็ไคสมันสนับสนุนให้พวกผิวดำเข้าร่วมในโบสถ์ได้และได้มีการสร้างโบสถ์ขึ้นมากโดยเฉพาะทางภาคใต้ ในครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 มีโบสถ์ของพวกแบปติสต์ (Baptism) และเมธอดิสต์ (Methodism) และโบสถ์ของคนผิวดำถูกจัดตั้งขึ้นเช่นเดียวกัน รวมทั้งมีพวกนิกเทศน์เพิ่มจำนวนมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1800 มีพระที่เป็นคนผิวดำอยู่ในศาสนาคริสต์ด้วย มีการแสดงธรรม ทมไร่ฝ่ายให้พวกทาสนิโกรฟัง และมีการแสดงธรรมในโบสถ์ของคนผิวชาควัย

ประมาณปี ค.ศ. 1836 บทบาทที่ศาสนาคริสต์มีต่อการมีทาสยังคงมีอยู่ แต่เป็นไปในแง่ที่ช่วยส่งเสริมให้นายทาสกับทาสมีความเป็นอยู่ที่ดีต่อกัน ดังที่ ฮอปเวลล์ เพรสบีเทอรี (Hopwell Presbytery) กล่าวไว้ว่า "Slavery is a political institution with which the church has nothing to do, except to inculcate the duties of Master and Slave..." (Blassingame. 1940 : 81)

การเป็นทาส เป็นสถาบันทางการเมือง ซึ่งโบสถ์ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องอะไรด้วย เว้นแต่จะอบรมสั่งสอนถึงหน้าที่นายทาสและทาสซึ่งมีต่อกัน

ในปี ค.ศ. 1850 มีพระผิวขาวเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะทางภาคใต้ และในปี ค.ศ. 1860 มีพระเพิ่มมากขึ้นและมีโบสถ์เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อพวกทาสควัย และทาสได้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาด้วย

กิจกรรมทางศาสนาได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อชีวิตของทาสนิโกรมาก เช่น ทาสไร่เพลงสวด เป็นเครื่องมือในการระบายนความคับแค้นของคน เป็นความหวังสำหรับชีวิตหลังการตาย ศาสนายังเป็นเครื่องปลอบใจทาสให้บรรเทาความกลัวที่ทาสมีต่อนายให้ลดน้อยลง พวกทาสนิโกรมีความเชื่อต่อในพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและยึดถือยาวนาน แม้พวกทาสจะถูกโยยตี แต่ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาอย่างลึกซึ้งทำให้เขาเชื่อแน่ว นายสามารถทำร้ายร่างกายของเขาอย่างเดียวนั้น แต่ไม่สามารถทำร้ายจิตใจของเขาได้ อย่างไรก็ตามหลังจากพวกทาสถูกเขียนตีแล้ว นายทาสก็จะหยุดเพียงนั้นและอนุญาตให้ทาสไปโบสถ์ได้ (Blassingame. 1940 : 187)

เมื่อพวกเขาหลงจะเทศน์ดังลอนทาส ก็จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ควบคุมทาสก่อน
 บาทหลวงได้บอกว่า ความเป็นคริสเตียนจะช่วยให้พวกเขาอ่อนน้อมต่อมกน ว่าอนสอนง่ายและซนทำงาน
 มากขึ้น บาทหลวงได้สั่งสอนให้ทาสตระหนักถึงหน้าที่ที่จะต้องเป็นคนซื่อสัตย์และเชื่อฟังนายทาสเป็นอย่างมาก
 ความเชื่อถือศรัทธาในศาสนา และกิจกรรมที่โบสถ์เป็นสิ่งสำคัญต่อพวกเขาในโบสถ์ เป็นอย่างมาก
 โดยเฉพาะในค่านจิตใจ ศาสนาช่วยเป็นเครื่องปลอบใจให้ทาสนิโกร คลายความทกกันจากชีวิตประจำวัน
 ดังปรากฏเห็นชัดในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin การเทศน์ของนักเทศน์ในศาสนาก็เช่นกัน
 ช่วยทำให้ทาสนิโกรรู้สึกวาทนเองไม่อ้างว้างโดดเดี่ยวจนเกินไป เพราะมีคนเข้าใจและเห็นใจในปัญหา
 ของตน

นอกจากความเชื่อถือทางศาสนาแล้ว ควบเหตู่ที่ทาสนิโกรมีถิ่นฐานเดิมมาจากอาฟริกาโดยตรง
 พวกเขาจึงได้รับอิทธิพลในค่านทาง ๆ มาจาก อาฟริกา ได้แก่ ความรู้ธรรมเนียม วิถีธรรมเนียมต่าง ๆ เช่น
 คนตรี การเต้นรำ การประมมือ การขยเท้า รวมไปถึงความเชื่อถือโชกลาง และสิ่งเหนือธรรมชาติ
 การเลี้ยงผีในระหว่างพวกนิโกรด้วยกัน และสิทธิการไร่เวทมนตร์ ซึ่งพิธีทางอาฟริกามีหลายพิธีที่ผสม
 รวมกันเป็นพวกเวทมนตร์คาถา

นอกจากนี้ พวกทาสนิโกรยังมีความเชื่อถือในเรื่องงู ในศตวรรษที่ 19 ที่หลุยส์เซียนามีพวกทาสและ
 คนผิวขาวนับถืองูเป็นเทพเจ้า บ่อยครั้งที่พบพญูซาเทพเจ้า โดยการ เต้นรำและตีม ซึ่งเป็พิธีฉลองพวก
 ที่นับถืองู นับว่าในศตวรรษที่ 19 มีการผสมผสานกันของพิธีทางศาสนาพร้อมกับความเชื่อของพวกทาสนิโกร

ความเชื่อในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ มักจะมีหัวหน้ากลุ่มพวกทาสนิโกร เป็นผู้นำ ซึ่งปรากฏและสะท้อน
 ออกมา ซึ่งปรากฏและสะท้อนออกมาให้เห็นถึงพื้นฐานวัฒนธรรมอาฟริกัน อย่างเห็นได้ชัด ดังที่ คิมบลิว อี
 ดูบัวร์ (W.E. Dubois) ได้กล่าวถึงพวกทาสไว้ดังนี้

...some races were retained of the former group life, and the chief
 remaining institution was the priest of medicine man. He early
 appeared on the plantation and found his function as the Healer of
 the sick, the interpreter of the unknown, the comforter of the sorrowing,
 the supernatural of the wrong...

ทาสนิโกรบางเผ่ายังคงสภาพของวิถีชีวิตแบบเดิมของกลุ่มไว้ หัวหน้ายังคงทำหน้าที่เป็น
บาทหลวงหรือเป็นแพทย์ มักจะไปปรากฏตัวตามสวนยาง มีบทบาทเป็นผู้นำมีความเข้มงวด เป็น
ผู้มีความในสิ่งที่ถือกลับ เป็นผู้บรรเทาความทุกข์ทรมาน และสิ่งเหนือธรรมชาติของความเลวร้ายต่าง ๆ
ซึ่งความเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติและการณ์บังเกิดโชคลางก็มีปรากฏในนวนิยายทั้งสองเรื่อง

คือ Uncle Tom's Cabin และ The Adventures of Huckleberry Finn

ในเรื่องของการศึกษา ทาสนิโกรส่วนใหญ่จะถูกบังคับไม่ให้เล่าเรียน เขียน หรืออ่านใด ๆ
ทั้งสิ้น เนื่องจากคนผิวขาวเกรงว่าถ้าปล่อยให้ทาสมีความรู้แล้ว ทาสจะลุกขึ้นมาต่อสู้กับตน ในสมัย
แรก ๆ สถานทีที่ทาสจะได้มีโอกาสเล่าเรียนบ้างก็คือโบสถ์ ซึ่งใช้เป็นที่ปฏิบัติกิจทางศาสนาด้วย

ใ้คนผู้ศึกษาด้านภาพทางการศึกษาของพวกทาสนิโกรพบว่า พวกทาสนิโกร เป็นกลุ่มที่ไม่รู้หนังสือ
ส่วนใหญ่ มีนิโกรจำนวนน้อยเท่านั้นที่สามารถอ่านและเขียนได้ มีการจัดตั้งโรงเรียนสำหรับพวกทาสนิโกร
บ้าง เช่น ในปลายปี ค.ศ. 1700 และต้นปี ค.ศ. 1800 มีการตั้งโรงเรียนขึ้นในชุมชนบางแห่งเพื่อใ้
การศึกษาแก่พวกทาสนิกรดำ แต่เดิมการต่อต้านการตั้งโรงเรียนเช่นกัน เช่น เมื่อครุฑูเรนซ์ แครนดอลล์
(Prudence Crandall) ได้ตั้งโรงเรียนสำหรับพวกเด็กทาสนิโกรที่แคนเทอริเบอร์รี่ (Canterberry)
คอนเนกติกัต (Connecticut) แต่ได้ถูกต่อต้านอย่างมาก เพราะรัฐได้ออกกฎหมายในปี ค.ศ. 1833
ห้ามมิให้มีการก่อตั้งโรงเรียนสำหรับทาสนิกรดำ

ในทางภาคใต้เช่นกัน มีการกีดกันมิให้มีการสอนหนังสือแก่พวกนิโกร ทั้งที่เป็นทาสและเป็นพวก
อิสระ แต่ก็มีเจ้าของทาสบางรายที่อนุญาตให้มีการสอนหนังสือแก่พวกทาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวก
ระดับคนใช้ ได้มีการตั้งโรงเรียนของพวกทาสนิกรทางภาคใต้ ขณะที่มัสซาชูเซตส์เมือง ซึ่ง

โรงเรียนนี้ได้รับการส่งเสริมจาก The American Missionary Association และ
ครูคนแรกของโรงเรียน คือ แมรี่ พีค (Mary S. Peake) ผู้สำเร็จการศึกษาจากประเทศอังกฤษ
และเป็น "Free woman of color" และในวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1863 โรงเรียนของนิโกร
ได้ก่อตั้งขึ้นในทุก ๆ ส่วนของภาคใต้ โดยพวก The Federal Armies

เมื่อทาสบางส่วนได้มีโอกาสเล่าเรียนจึงทำให้ทาสบางคนมีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น มีทาส
บางคนในรัฐทางตอนเหนือมีโอกาสได้เขียนงานสำคัญ ๆ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมของนิโกร
ในเวลาต่อมา เช่น ฟิลลิส วีทลีย์ (Phillis Wheatly) ทาสรับใช้ในบ้านของชาวนิวอิงแลนด์ที่มีฐานะและ

การศึกษาที่ได้สั่งสอนให้เชอร์รี่จู้กอ่านและเขียนจนสามารถที่จะเขียนบทกวีได้อย่างไพเราะ นอกจากนี้ ยังมี เฟร็ดเดอริก คักลาส (Frederick Douglas) ซึ่งเคยเป็นทาสแก่ลสมหันจากเจ้าของไป เป็นผู้เขียนอัตชีวประวัติและเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ในเวลาต่อมา ทาสบางคนที่อยู่กับเจ้าของมีฐานะมั่งคั่ง มีการศึกษาดี จะอบรมและถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ มาให้ทาสของตนด้วย จึงทำให้ทาสบางคนกลายเป็นครู นักเทศน์สอนคนอื่น ๆ ต่อไป (ฮอธา รอกบารุง. 2528 : 193)

ทาสนิโกรบางคนเมื่อได้รับอิสระก็มีโอกาสที่จะได้ศึกษาเล่าเรียนและเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไปทางที่ดี ดังปรากฏในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin

ทาสนิโกรในสังคมอเมริกันถูกวิครอนสิทธิอันประการ เพราะคนผิวขาวถือว่า การเป็นทาสนับเป็นสิ่งพิเศษเหมือนกับการมีทรัพย์สินสมบัติ ครอบครัวของทาสเองก็ถือเป็นสมบัติอย่างหนึ่งของนายทาส ซึ่งนายทาสสามารถนำออกขายได้ ดังนั้นครอบครัวของทาสจึงถูกแบ่งแยก ภรรยาถูกขายให้พรากจากสามี สามีถูกขายให้พรากจากภรรยา ลูก ๆ ถูกขายทอดทิ้งพรากจากพ่อแม่ ซึ่งภาพเหล่านี้มีปรากฏชัดเจนในนวนิยาย เรื่อง Uncle Tom's Cabin และเพื่อประโยชน์ของนายทาสผิวขาว จึงได้มีการออกกฎหมายเพื่อปกป้องนายทาสผิวขาวในท้องถิ่นอันศรัยใด ๆ ก็ความที่อาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากการมีทาสเป็นสมบัติในครอบครอง ซึ่งกฎหมายนี้มีมานาน ตั้งแต่ครั้งศตวรรษที่ 17 แล้ว และมีผลยาวนานก่อนสงครามกลางเมือง

ทาสนั้นอยู่ในฐานะที่ไม่มีสิทธิใด ๆ ที่จะหัดหัดเพิ่มคนผิวขาว ติวอมา เป็นต้นว่า ทาสไม่มีสิทธิ์จะยืนในศาล และไม่สามารถจะเป็นผู้ฟ้องร้องตามกฎหมายได้ รวมทั้งไม่สามารถที่จะเป็นพยานได้ทตามกฎหมาย ดังนั้น เมื่อไม่มีอำนาจตามกฎหมาย เราจึงไม่สามารถทำสัญญาใด ๆ ได้ การแต่งงานจึงเป็นโมฆะทางกฎหมาย ลูก ๆ ที่เกิดมาจึงไม่ถูกท้องตามกฎหมาย ทาสถูกห้ามมิให้ครอบครองสมบัติใด ๆ แต่บางรัฐก็อนุญาตให้ทาสครอบครองสมบัติได้เพียงบางชั้น

นอกจากนี้ทาสหญิง ยังถูกวิครอนสิทธิในการป้องกันตนเองให้พ้นจากความกระหายทางเพศของชายผิวขาว การข่มขืนทาสหญิงถือว่าเป็นความผิดทางอาญาประเภทเบาและถือเป็นการ ล่วงละเมิดสิทธิของนายทาสเท่านั้น

ทาสไม่สามารถหุบทักคนผิวขาวได้ แม้ว่าจะทำไปเพื่อป้องกันตนเองก็ตาม แต่ในขณะที่เดียวกัน ถ้าคนผิวขาวฆาตทาสทาย แม้ว่าจะเป็นการกระทำที่มุ่งร้ายพยายามทำทัก็ตาม ก็ไม่มีใครเห็นว่าเขาเป็นฆาตกร

ทาสไม่สามารถที่จะละทิ้งส่วนที่ตนต้องดูแลได้ หากยังไม่ได้รับอนุญาต ทาสไม่สามารถ
ครอบครองอาวุธได้ และในรัฐมิสซิสซิปปี ทาสไม่สามารถจะตีกลองหรือเป่าเขาสัตว์ได้

ทาสไม่สามารถจะซื้อหรือขายสินค้าใด ๆ ก็ตาม ทาสไม่มีสิทธิไปเยี่ยมบ้านของคนผิวขาว
หรือทาสนิโกรที่เป็นอิสระชนใด ๆ ไม่สามารถจะเข้าร่วมประชุมหรือชุมนุมใด ๆ ถ้าหากว่าไม่มีคนผิวขาว
อยู่ในที่นั้น ทาสไม่ได้รับการสอนให้เขียน อ่านใด ๆ หากไม่ได้รับอนุญาตจากนายทาส ดิกลังไม่สามารถ
ครอบครอง หรือกระทำการใด ๆ ก็ด้วยบรรณารวมชั้นใดก็ตาม และถ้าทาสทำความผิดใด ๆ ก็ตาม จะมี
กฎหมายที่เข้มบดลงโทษรุนแรงแก่พวกเขา (Sbony. 1966 : 28 - 29)

กล่าวกันว่า บริเวณโรยาสุมแมริแลนด์ (Virginia) แมริแลนด์ (Maryland)
นอร์ทแคโรไลนา (North Carolina) และจอร์เจีย (Georgia) ทาสได้รับการกีดกันสิทธิต่าง ๆ
และไม่สามารถออกจากไร่ หากไม่มีใบอนุญาตให้ขาน ถ้าทาสกระทำผิด แม้เพียงเล็กน้อย น้อย ๆ
จนกระทั่งถึงก่ออาชญากรรมใหญ่ ทาสจะได้รับการลงโทษโดยการ เข็มที่ ทำร้ายให้พิการ และใช้เหล็ก
เผาไฟจนแดงแล้วนำมาจี้ตามร่างกายของทาส

ในขณะที่มีการจำกัดสิทธิเสรีภาพต่าง ๆ ของทาสนั้น บรรดานิโกรอิสระก็เดือดร้อนไปกับการจำกัด
สิทธิเหล่านี้ด้วย นิโกรซึ่งอาจเป็นอิสระโดยการซื้ออิสรภาพของตนเอง โดยการหลบหนี หรือโดยผลของ
สงครามประกาศอิสรภาพ ต้องพลอยสูญเสียสิทธิในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ไปด้วย เนื่องจากการกำหนด
ว่า ห้ามคนผิวขาวเข้าทำงานร่วมกับคนผิวขาวในบางแห่ง ไม่สามารถทำงานบางชนิดที่คนผิวขาวทำได้ และ
หากคนผิวขาวพบคนผิวดำคนใดไม่มีบัตรประจำตัวแสดงว่าเป็นนิโกรอิสระ คนผิวขาวคนนั้นสามารถดำเนินนิโกร
ดังกล่าวไปเป็นทาสของตนได้ทันที เป็นเหตุให้นิโกรอิสระต้องหลบหนีแสดงตัวตลอดเวลา นอกจากนั้น นิโกร
อิสระ ยังถูกรีดถอนสิทธิในการลงคะแนนเสียงด้วย คือในปี ค.ศ. 1830 คนผิวขาวได้พยายามหาทางกีดกัน
นิโกรออกไปจากการ เป็นพลเมืองของสหรัฐอเมริกาที่เท่าเทียมกับตน เพราะความหวาดกลัวการกระทำที่
รุนแรงของทาสนิโกรที่พยายามกบฏ

เมื่อทาสถูกใช้งานอย่างหนัก และยังถูกบีบบังคับด้วยการรีดถอนสิทธิเสรีภาพต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น
แล้ว ทาสจึงรู้สึกคับแค้นใจมาก อย่างไรก็ตาม แม่ทาสจะรู้สึกคับข้องใจและแค้นเคืองต่อสภาพของตนเอง
แต่ก็ยอมทำตามคำสั่งของเจ้าของทาสโดยไม่รีบ่ากบฏ ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดและไม่ถูกทาสรุนแรงขึ้นไปอีก

แต่ก็มีทาสบางคนแก่แก่จนเจ้าของทาสขายเครื่องมือที่ใช้งานในไร่ หรือผลผลิตในไร่ บางคนเผา
บุงฉาง บางคนถึงกับฆ่าตัวตายและเจ้าของทาส และทาสจำนวนมากพยายามหลบหนีออกไป

ซึ่งในเรื่องการหลบหนีของทาสนั้น มีปรากฏในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin
และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ด้วยเหตุผลคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ทาส
ในเรื่อง Uncle Tom's Cabin หลบหนีไป เพราะนายกำลังจะพรากลูกไปประมุขชาย และเพราะความ
คับแค้นใจที่นายจ้างทำงานอย่างหนักและทำร้ายทารุณในเรื่อง The Adventures of Huckleberry
Finn ทาสต้องหลบหนีไปเพราะนายกำลังจะขายเขาให้คนอื่นเช่นกัน

ในขณะที่ปลายปี ค.ศ. 1600 และต้นปี ค.ศ. 1700 มีทาสเพิ่มจำนวนขึ้นในอาณานิคมหลาย ๆ แห่ง
แต่ก็มีทาสหลบหนีออกไปเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะทาสจากรัฐทางภาคใต้ มักจะหลบหนีไปยังรัฐทางภาคเหนือ
เป็นส่วนใหญ่ และมีผู้คนทางเหนือช่วยเหลือทาสให้หลบหนีโดยสะดวกด้วย จึงเป็นเหตุให้กฎหมาย
Fugitive Slave Laws ขึ้น สภาได้ออกกฎหมายนี้มาในปี ค.ศ. 1793 โดยมีจุดประสงค์เพื่อปกป้อง
สิทธิอันชอบธรรมของเจ้าของทาสในอาณานิคมอเมริกันและรัฐเสรีต่าง ๆ กฎหมายนี้ช่วยสนับสนุนเจ้าของทาส
ให้ออกติดตามค้นหาทาสที่หลบหนีได้ ถ้าทาสถูกจับได้จะถูกลงโทษอย่างหนัก ในขณะเดียวกัน ผู้ที่ช่วยเหลือทาส
ให้หลบหนีก็จะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีกฎหมายเช่นนี้ออกมา จึงมีกลุ่มคนที่แบ่งออกเป็นสองฝ่าย คือฝ่ายที่สนับสนุน
และคัดค้านกฎหมายนี้ ฝ่ายที่สนับสนุนได้ซึ่ง สมัชชาแมริแลนด์ ที่จัดตั้งขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 1643 -
ค.ศ. 1684 ซึ่งมีส่วนร่วมในการรวมมือกับทาสที่หลบหนีไปยังบริเวณตอนเหนืออย่างแข็งขัน แต่เมื่อทาส
ส่วนใหญ่หลบหนีเข้าไปในรัฐทางตอนเหนือมากขึ้นเรื่อย ๆ นายทาสก็มีสิทธิที่จะออกติดตามได้ตามกฎหมาย
Fugitive Slave Laws ในขณะเดียวกันก็มีกลุ่มที่คัดค้านกฎหมายดังกล่าว ซึ่งเป็นคนทางรัฐตอนเหนือ
ได้ผลักดันให้เกิดกฎหมาย "เสรีภาพส่วนบุคคล" (Personal Liberty) ขึ้นมา เพื่อปกป้องพลเมือง
ของตนให้ต่อต้านผู้ที่มาไล่ตามจับทาสกลับไปตามคำสั่งของนายทาส ชาวใต้มีให้พวกนี้ได้จับตัวหรือทานิกร
อิสระไปเรียกค่าไถ่ด้วย

ในเวลานั้นชาวอเมริกันทางเหนือและคนเกือบทั่วโลก มองสถาบันทาสว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม
และมนุษยธรรมที่ไร้แรงงานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันในฐานะทาส ด้วยเหตุนี้ ชาวอเมริกันทางเหนือ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกชาวคริสเตียน กลุ่มควอเกอร์ (Quaker) ซึ่งเกลียดการแบ่งชั้นวรรณะ ไคร้พรรคต่อต้านการใช้ทาสีใหม่ไปจากสหรัฐอเมริกา ความพยายามต่อต้านการใช้ทาสีเป็นการร่วมมือกันทั้งรัฐบาลและเอกชน

ซึ่งจากการเรียกร้องนี้ ทำให้บางรัฐมีการตอบสนอง เห็นได้จากกรณีที่รัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเพื่อป้องกันการปฏิบัติทาส และในปี ค.ศ. 1780 ใจความตอนหนึ่งในรัฐธรรมนูญของรัฐแมสซาชูเซตส์ยืนยันว่า "All men are born free and equal" จึงนับเป็นการเริ่มต้นของการสิ้นสุดการมีทาสในรัฐนั้น ส่วนในรัฐเพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) มีการออกกฎหมายว่า ถ้าเด็กที่เป็นทาสเติบโตจนอายุ 20 ปีแล้ว จะได้รับอิสรภาพ และกฎหมายที่เสนอให้ทาสเป็นอิสระได้ถูกเสนอไปยังรัฐนิวยอร์ก (New York) และรัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) ในปี ค.ศ. 1786 (Davis. 1966 : 22)

ความขัดแย้งเรื่องทาสนิโกรระหว่างรัฐภาคเหนือและรัฐภาคใต้

ในระหว่างรัฐภาคเหนือ และรัฐภาคใต้ ของสหรัฐอเมริกา นั้น มีปัญหาความขัดแย้งอยู่ภายในหลายประการ ปัญหาแรกได้แก่ ปัญหาทางเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากความแตกต่างในระบบเศรษฐกิจของรัฐทางภาคเหนือ และภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ รัฐทางเหนือมีระบบเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรม ส่วนรัฐทางใต้เป็นเกษตรกรรมในใหญ่ของประเทศ ทั้งสองรัฐจึงพยายามเรียกร้องให้รัฐบาลกลางเข้าช่วยเหลือและส่งเสริมระบบเศรษฐกิจในภาคของตนการเรียกร้องของรัฐทางเหนือทำให้รัฐทางใต้ของสหรัฐฯ เสียผลประโยชน์เป็นอันมาก จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างภาค ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะประนีประนอมกัน

และด้วยเหตุที่ระบบเศรษฐกิจของทั้งสองภาคแตกต่างกัน จึงนำไปสู่การมีระบบสังคมที่แตกต่างกัน นั่นคือ เมื่อรัฐทางใต้เป็นรัฐเกษตรกรรม การทำไร่ขนาดใหญ่ จึงจำเป็นต้องใช้แรงงานทาส ซึ่งมีความอดทนทำงานหนักมากกว่าคนผิวขาวที่เหมาะสมกับงานหนักในไร่ทางภาคใต้ และที่สำคัญคือ พวกนี้เป็นทาสต้องทำงานให้เจ้าของไร้อย่างเต็มที่ ดังนั้นการใช้ทาสจึงเป็นที่นิยมแพร่หลายทั่วไปในรัฐทางใต้ ส่วนในรัฐทางเหนือเป็นสังคมแบบอุตสาหกรรมจึงไม่จำเป็นต้องใช้แรงงานทาส เพราะใช้คนงานทำงานเครื่องจักรในโรงงานอุตสาหกรรม คนงานส่วนใหญ่เป็นคนผิวขาวที่อพยพมาจากยุโรป มีค่าแรงตอบแทน

ในการทำงาน มีวันหยุด มีเวลาพักผ่อน และไม่ถูกลงโทษด้วยการทรมาน เช่น ทาสในรัฐทางใต้ คิวบ
ลักษณะสังคมที่แตกต่างกันเช่นนี้ จึงทำให้รัฐทางเหนือมองครุรัฐทางใต้ว่า มีลักษณะสังคมที่ป่าเถื่อนไร้ศีลธรรม
มีชีวิตอยู่ใต้วัยการกดขี่แรงงานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและพยายามรณรงค์ต่อต้านการใช้ทาสในรัฐทาง
ใต้ให้หมดไปจากประเทศ

ขณะเดียวกัน ผลประโยชน์ซึ่งขัดแย้งกันระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ปรากฏชัดขึ้นทุกที ชาวใต้
ไม่พอใจที่นักธุรกิจภาคเหนือ ใ้กำไรมากมายจากการขายฝ้ายในตลาด จึงอ้างว่า ความมั่งมีของภาคเหนือ
เป็นสาเหตุของความลาหลังในภาคใต้ ในทางตรงข้ามชาวเหนือก็ประกาศถ้อยแถลงว่า การมีทาสคือ "สถาบันที่มี
ลักษณะพิเศษ" ที่ภาคใต้รู้สึกว่าเป็นหัวใจของเศรษฐกิจของตนเองนั่นแหละเป็นสาเหตุแห่งความลาหลัง
ทั้งหมดของภาคใต้

ขณะที่กำลังต่อสู้กับน้ำหนักความคิดเห็นของฝ่ายเหนือนั้น พวกผู้นำทางการเมืองในภาคใต้ ชั้น
ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ และนักวิชาชีพเป็นส่วนมาก ไม่ได้แก้ตัวในเรื่องทาสอีกต่อไป แต่กลายเป็นผู้ปกป้อง
การมีทาสอย่างแข็งขัน พวกเขาเชื่อว่า การมีทาสเป็นคุณประโยชน์อันใหญ่ บรรดานักเขียน นักหนังสือพิมพ์
ชาวใต้ต่างพากันยืนยันว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทุนกับแรงงานในระบบทาสยังมีมนุษยธรรมมากกว่าระบบ
ค่าจ้างแรงงานในภาคเหนือ

อย่างไรก็ตาม ผู้คนทางภาคเหนือต่างก็พยายามที่จะต่อต้านการมีทาสอย่างแข็งขัน และไม่ใช่
วิธีการนี้ประណโมใด ๆ เช่น ในเชิงการแต่งตั้งเจ้าลูกขุนปลุกระดมชาวเหนือให้ตระหนักในความชั่วร้ายของ
การมีทาส โดยหยิบยกเอาแง่มุมที่น่ารังเกียจที่สุดของการใช้ทาสคือความผิดแผก และคำทอเจ้าของทาสว่า
เป็นผู้ทรมานและดูคาวชีวิตมนุษย์ นอกจากนี้ยังมีขบวนการต่อต้านกรณีทาสอีกลักษณะหนึ่ง ได้แก่ การช่วยให้
ทาสหลบหนีไปอยู่ในที่ปลอดภัยในภาคเหนือ หรือข้ามพรมแดนเข้าไปในแคนาดา ขบวนการที่รู้จักกันว่า
"ทางรถไฟใต้ดิน" ซึ่งมีขอบข่ายเส้นทางลับอันละเอียดลออที่ก่อตั้งขึ้นอย่างมั่นคง ในส่วนต่าง ๆ ของ
ภาคเหนือทั้งหมด ในค.ศ. 1830 ปฏิบัติการที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การช่วยเหลือทาสไปสู่
ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งประมาณว่าระหว่าง ค.ศ. 1830 ถึง ค.ศ. 1860 ทาสที่ได้รับความ
ช่วยเหลือให้หลบหนีไปสู่เสรีภาพไม่น้อยกว่า 40,000 คน เฉพาะในโอไฮโอ เพียงแ่เดียว ส่วนสมาคม
ต่อต้านการมีทาสในท้องถิ่นก็เพิ่มขึ้นในอัตราสูงมาก เช่น ใน ค.ศ. 1840 มีอยู่ประมาณ 2,000 สมาคม
อาจประกอบควยสมาชิกถึง 200,000 คน

นอกจากความขัดแย้งอันเกิดจากปัญหาที่ดิน เศรษฐกิจและสังคมดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาทางการเมืองมาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การโค่นล้มรัฐเท็กซัส (Texas) ใน ค.ศ. 1845 และหลังจากนั้นยังได้คืนแดนทางตะวันตกเฉียงใต้กลับเป็นผลมาจากสงครามเม็กซิกัน ทำให้ปัญหาเรื่องทาสซึ่งเป็นปัญหาทางศีลธรรม กลายเป็นปัญหาการเมืองอันรุนแรง เพราะดินแดนใหม่ ๆ ที่ได้รับทำให้การขยายตัวของกรรมทาสกลับเป็นสิ่งที่น่าจะเป็นจริงขึ้นมาได้อีกครั้ง

ชาวเหนือจำนวนมากเชื่อว่าถ้าให้การมีทาสอยู่ในขอบเขตจำกัดแล้ว ในที่สุดสิ่งนั้นก็ลดลงและเสื่อมไปในที่สุด เพื่อความถูกต้องในการคัดค้านการเข้ามาเป็นรัฐใหม่ที่มีทาส พวกเขาได้อ้างคำกล่าวของวอชิงตัน (Washington) และเจฟเฟอร์สัน (Jefferson) ตลอดจนกฎหมายที่ออกมาใน ค.ศ. 1787 ซึ่งห้ามขยายกรรมทาสเข้าไปในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ โดยที่เท็กซัสมีทาสอยู่แล้ว เท็กซัสจึงเข้าร่วมกับสหภาพในฐานะรัฐมีทาสเป็นธรรมดา แคลิฟอร์เนีย (California) นิวเม็กซิโก (New Mexico) และยูทาห์ (Utah) เป็นดินแดนที่ไม่มีทาส เมื่อสหรัฐอเมริกาเตรียมที่จะครอบครองดินแดนเหล่านี้ ใน ค.ศ. 1846 จึงเกิดข้อเสนอนะที่ขัดแย้งกันในแง่ที่ว่าจะทำอย่างไรกันกับดินแดนเหล่านี้

พวกหัวรุนแรงในภาคใต้ได้เร่งเร้าให้ดินแดนที่ได้จากเม็กซิโกทั้งหมดเปิดให้แก่พวกเจ้าของทาสที่จะนำทาสเขาไปได้ ฝ่ายชาวเหนือที่ต่อต้านการมีทาสอย่างรุนแรงเรียกร้องให้ห้ามการมีทาสในดินแดนใหม่ทั้งหมด พวกที่มีความเห็นไม่รุนแรงกลุ่มหนึ่งเสนอแนะให้รัฐทางเหนือของกลุ่มนี้เป็นรัฐเสรีและรัฐทางใต้เป็นรัฐมีทาส อีกกลุ่มหนึ่งเสนอให้มีการตกลงโดยอาศัยการไข "อิมโพลของปวงชน" กล่าวคือรัฐบาลควรยอมให้ยุติไปตั้งถิ่นฐานในดินแดนใหม่ เลือกเอาเองว่าจะมีทาสหรือไม่ และเมื่อถึงเวลาที่จะจัดตั้งเป็นรัฐ ก็ให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินโดยหน้าด้วยตนเอง

ในช่วงเวลาที่ทั้งสองฝ่ายตกลงถึงกันนั้น มีการพบทองคำในแคลิฟอร์เนีย เมื่อปี ค.ศ. 1848 เป็นเหตุให้ชาวอเมริกันทั่วประเทศแตกตื่น พวกเขามารวมชุกทองในดินแดนนี้ และสร้างความวุ่นวายจนกระทั่งรัฐบาลทหารไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อีกต่อไป จนในที่สุด รัฐสภาอเมริกันได้เสนอให้แคลิฟอร์เนียเป็นรัฐที่รัฐธรรมนูญระบุว่า เป็นแผ่นดินเสรี ห้ามการมีทาส ซึ่งทำให้รัฐทางใต้ไม่พอใจ เพราะเห็นว่าจะทำให้รัฐมีทาสและไม่มีทาสไม่สมดุลกัน เพราะรัฐทางเหนือจะได้ โอเรกอน (Oregon) มินนิโซตา (Minnesota) และแคลิฟอร์เนีย เขามารวมในฐานะรัฐปลอดทาส อันจะเป็นผลกระทบบระเทือน

คือเศรษฐกิจในรัฐทางใต้ที่ยิ่ง ค่ายเหตุนี้รัฐทางใต้จึงขอแยกประเทศ แต่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้เสนอข้อประนีประนอมซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามของการประนีประนอม ค.ศ. 1850

(The Compromise of 1850)

ในเวลาสามปีการประนีประนอมนี้จะยุติความขัดแย้งต่าง ๆ ได้เกือบหมด แต่ถึงลงไปกว่านั้น กลับมีความตึงเครียดเพิ่มขึ้น เมื่อมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการหลบหนีของทาส (Fugitive Slave Law) ออกมา ซึ่งกำหนดว่าทาสที่หลบหนีไปทางเหนือและถูกจับตัวได้ จะได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยไม่มีลูกขุน และไม่มีสิทธิในการป้องกันตนเอง นอกจากนี้ยังยอมให้เจ้าของทาสมีสิทธิติดตามคนหาทาสของตนในรัฐปลอดทาสได้ กฎหมายฉบับนี้สร้างความขุ่นเคืองให้แก่ชาวเหนือจำนวนมากที่ปฏิเสธไม่ยอมรับร่วมมือในการจับกุมทาส แทนที่จะส่งทาสกลับคืนไปให้เจ้าของกลับช่วยทาสให้หลบหนี และทำให้ขบวนการรถไฟใต้ดินดำเนินอย่างคึกคักยิ่งกว่าที่แล้มา

และในต่อมาในปี ค.ศ. 1852 แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ ได้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ซึ่งแสดงให้เห็นความเป็นอยู่ของทาสในภาคใต้ การทารุณกรรม และความอยุติธรรมต่าง ๆ ที่ทาสได้รับอยู่เป็นประจำ หนังสือเล่มนี้ทำให้ของวางระหวางชาวเหนือ และชาวใต้ ขยายออกไปอีก เพราะอิทธิพลของหนังสือเล่มนี้ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้อ่าน ทำให้รู้สึกขุ่นเคืองในความอยุติธรรมและเกิดความสงสารพวกทาสเหล่านั้น ซึ่งชาติที่ฟังและถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างไร้ความปราณี ก่อให้เกิดความเกลียดชังระบอบทาสในรัฐทางใต้มากขึ้น พร้อมกับพยายามหาทางกำจัดระบอบทาสให้หมดไป

สงครามกลางเมืองกับการเลิกทาส

ใน ค.ศ. 1854 ปัญหาการมีทาสในดินแดนต่าง ๆ ได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ และการพิพาทก็ร้ายแรงยิ่งกว่าเก่า และได้เกิดการแตกแยกในกรณีแคนซัส - เนบราสกา (Kansas-Nebraska) ขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่แสดงถึงการแตกแยกอย่างรุนแรงของฝ่ายนิยมทาสและฝ่ายไม่นิยมทาส เพราะแต่เดิมเข้าใจกันว่า เนบราสกาจะเป็นรัฐปลอดทาส ส่วนแคนซัสจะมีทาสได้ หลังจากมีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงในเรื่องนี้ รัฐสภาได้ผ่านพระราชบัญญัติ แคนซัส-เนบราสกา (Kansas - Nebraska

Act) เมื่อ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1854 ให้แบ่งดินแดนแถบนี้ออกเป็น 2 อาณาบริเวณคือ แคนซัสและ
 เนบราสกา โดยรัฐทางเหนือจะไ้รับรัฐเนบราสกา ในฐานะรัฐปกครองทางใต้และใต้ทางรถไฟ
 ส่วนฝ่ายใต้ไ้รับรัฐแคนซัสในฐานะรัฐมีทาส แต่ทั้งสองฝ่ายก็ยังไม่พอใจเพราะต้องการไ้แคนซัสมาเป็น
 ของตน และในที่สุดก็มีการลงประชามติคือ รัฐบาตที่สนับสนุนการมีทาสและรัฐบาตที่ไม่สนับสนุนการมีทาส
 (ตั้งแต่เดือนเมษายน-พฤษภาคม ค.ศ. 1856) แต่ประธานาธิบดีคนใหม่ในขณะนั้นคือ ประธานาธิบดี
 เทียบซ์ ไม่ยอมรับรองรัฐบาตที่ไม่เป็นเมทาส จึงทำให้สถานการณ์ตึงเครียดยิ่งขึ้น โดยประธานาธิบดีเทียบซ์
 สนับสนุนให้พวกไม่เมทาสทำร้ายพวกไม่เมทาสก่อน ความขัดแย้งและการวิวาทกันของสองพวกนี้นำไปสู่
 สงครามกลางเมืองย่อย ๆ ดำเนินอยู่นานถึง 4 เดือน มีผู้เสียชีวิตในการต่อสู้ครั้งนี้ ประมาณ 200 คน
 และเป็นเหตุจักกันในนามของการนองเลือดที่แคนซัส (Bleeding Kansas)

เหตุการณ์อื่น ๆ ที่นำไปสู่ความสับสนวุ่นวายยิ่งขึ้นทุกที จนกระทั่งเมื่อมีการเลือกตั้ง
 ประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาคนใหม่ อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) จากพรรครีพับลิกัน
 ซึ่งมีข้อพิพาทอยู่ในรัฐทางเหนือไ้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1860 จากนั้นมาฝ่ายใต้ก็
 หมกความอกหนที่ จะอยู่ร่วมกับทางเหนืออีกต่อไป ทั้งนี้เพราะนโยบายทางการเมืองของลินคอล์น ไม่สนับสนุน
 การมีทาส และสร้างนโยบายต่อต้านทาส เช่น การจำกัดทาสให้อยู่เท่าเดิม ทั่วเขตนี้จึงมีรัฐต่าง ๆ
 ของฝ่ายใต้ 7 รัฐ ประกาศแยกตัวออกจากสหพันธ์ ได้แก่ รัฐแคโรไลนาใต้ (South Carolina)
 มิสซิสซิปปี (Mississippi) ฟลอริดา (Florida) อัลแบามา (Alabama) จอร์เจีย หลุยเซียนา
 และเท็กซัส (Texas) บังกนเหนือเวอร์จิเนีย (Virginia) เทนเนสซี (Tennessee) แคโรไลนาเหนือ
 (North Carolina) และอาร์แคนซอส (Arkansas) ซึ่งยังสงวนท่าทีอยู่แต่ ทางใต้ประกาศว่า
 ฝ่ายเหนือ (รัฐบาลกลาง) ไ้กำลังเข้ามายุ่งฝ่ายใต้เมื่อใดก็ไ้แยกตัวออกไปจากสหพันธ์เช่นกัน
 รัฐฝ่ายใต้ทั้ง 7 รัฐ ไ้ประกาศแยกตัวออกจากสหพันธ์ไ้กันประดุจกันเพื่อร่างสภาแห่งที่ตนแยกตัว
 ออกจากสหพันธ์ (The Ordinance of Succession and Declaration of Causes) ซึ่ง
 สรุปสาเหตุสำคัญในการแยกตัวไ้ว่ามิใช่สาเหตุมาจากความขัดแย้งทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และทาง
 การเมือง หลังจากประกาศถึงสาเหตุของการแยกตัวออกจากสหพันธ์แล้ว ตัวแทนของรัฐทั้ง 7 ไ้
 เข้าร่วมประชุมกันร่างรัฐธรรมนูญขึ้นไ้เรียกว่ารัฐธรรมนูญแห่งสมาพันธ์รัฐ (The Confederation
 Constitution)

ส่วนรัฐที่หมกมุ่นกันติดกันทางเหนือ เช่น มิสซูรี (Missouri) เคนตักกี (Kentucky) และแมริแลนด์ (Maryland) ก็ตัดสินใจไปอยู่กับฝ่ายเหนือทั้งหมด เพราะความจำเป็นทางด้านการเมืองและรัฐทางใต้ทั้ง 7 ก็สร้างกองทัพของตนขึ้น จนสามารถยึดซัมเมอร์เทอร์ (Sumter) ที่รัฐแคโรไลนาใต้ได้และสกัดกันไม่ให้ทหารที่อยู่ในป้อมนี้ได้รับสิ่งของจากรัฐบาลกลาง การสูญเสียป้อมนี้ ทำให้รัฐบาลกลาง ทราบดีว่าการเจรจาโดยสันติคงเกิดขึ้นไม่ได้อย่างแน่นอน

ความเหี้ยมเกร่งดังกล่าวจึงทำให้ประธานาธิบดีลินคอล์นเรียกกองทัพในวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1861 ซึ่งเป็นผลทำให้รัฐทางใต้ 4 รัฐ คือ เวอร์จิเนีย อาร์แคนซอส เทนเนสซี และโรไลนาเหนือ เข้าร่วมกับรัฐบาลทางใต้ 7 รัฐ เพราะก่อนหน้านี้รัฐทั้ง 4 ได้มีคำประกาศไว้ก่อนแล้วว่าเมื่อใดที่ประธานาธิบดีเรียกกองทัพเพื่อทำสงครามกับรัฐทางใต้ รัฐทั้ง 4 จะเข้าช่วยเหลือรัฐทั้ง 7 ทันที ในวันที่ 20 เมษายน ค.ศ. 1861

บุทชีวิตทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ใช้โคศบกันในช่วงสงครามกลางเมือง มีทั้งทางบกและทางน้ำ ขณะที่สงครามกำลังดำเนินอยู่ในระหว่าง ค.ศ. 1862 นั้น เมื่อวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1862 ฝ่ายเหนือเริ่มมีชัยชนะเป็นครั้งแรกและถือเป็นครั้งสำคัญคือ ชัยชนะที่แอนตีเทม (Antitam) ทำให้ลินคอล์น มีโอกาสที่จะดำเนินนโยบายใหม่เพื่อผลประโยชน์ของฝ่ายเหนือ โดยประกาศเมื่อวันที่ 30 กันยายน ค.ศ. 1862 ว่า ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1863 เป็นต้นไปทหารในรัฐทั้งปวงที่ถือการ กบฏเป็นอิสระ และชักชวนหาสเหล่านั้นให้รวมในกองทัพของฝ่ายเหนือ ประกาศนี้จึงเป็นการเลิกทาสอย่างเป็นทางการ อันเป็นจุดมุ่งหมายในการทำสงครามครั้งประการหนึ่ง นอกเหนือไปจากจุดมุ่งหมายที่ประกาศไปแล้วว่าเป็นการทำสงครามเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของสหภาพ (สำนักข่าวสารอเมริกัน. ม.ป.ป. : 92) ซึ่งผลของการประกาศเลิกทาสนี้ ทำให้รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ที่เตรียมจะรับรองรัฐบาลฝ่ายใต้อยู่ต้องระงับแผนการ เพราะประชาชนในประเทศเหล่านั้นพอใจกับการประกาศเลิกทาสของฝ่ายเหนือและผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ทำให้ลินคอล์นได้รับการสนับสนุนเพิ่มมากขึ้นจากกลุ่มผู้ต่อต้านการมีทาสในสหรัฐอเมริกา

รัฐทางใต้พยายามหาทางออกเป็นครั้งสุดท้ายด้วยการส่งทูตไปยังประเทศต่าง ๆ ในยุโรป เพื่อขอความช่วยเหลือโดยเสนอเงื่อนไขว่าถ้าช่วยให้ฝ่ายใต้อันจะยอมเลิกทาสในรัฐทางใต้ทั้งหมด

แต่ฝ่ายใต้ดำเนินการช้าไป เพราะขณะนั้นประเทศต่าง ๆ ได้เล็งเห็นแล้วว่าฝ่ายเหนือจะชนะแน่ จึงไม่ยอมให้ความช่วยเหลือแก่ฝ่ายใต้

สงครามดำเนินต่อไปจนถึง ค.ศ. 1865 กองทัพฝ่ายใต้ถูกล้อมและจับกุมที่เมืองวิซคอนซิน ซึ่ง เป็นเมืองหลวงของฝ่ายใต้ จึงต้องยอมแพ้ เมื่อวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1865 สงครามกลางเมือง จึงได้ยุติลง (สุริย์ พงษ์จันทร์. 2523 : 158) และรัฐบาลมีภาระที่จะต้องจัดการปัญหาต่าง ๆ ภายหลังจากสงครามกลางเมืองหลายกรณี

ในการจัดการเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของรัฐสภาคือ เงื่อนไขของคนผิวดำที่ได้รับ ความเป็นไท ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1865 สภาของเกรตสก็อตจัดตั้งสำนักงานเสรีชน เพื่อช่วยเหลือ พลเมืองผิวดำและชี้แนวทางให้พวกเขาสามารถเลี้ยงตัวเองได้ และในเดือนธันวาคมปีนั้นเอง สภาของเกรตสก็อตให้สัตยาบันแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฉบับที่ 13 ว่าด้วยการเลิกทาส ส่วนรัฐทางใต้ซึ่งเป็นฝ่ายแพ้ สงครามต้องปฏิบัติตามคำสั่งของประธานาธิบดีลินคอล์น ซึ่งได้ขอบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 และ 15 เพื่อรับรองสิทธิในการลงคะแนนเสียงของนิโกรอีกด้วย (สำนักข่าวสารอเมริกัน. ม.ป.ป. : 95)

ชีวิต ผลงาน และเรีกงยัด นวนิยายของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน

การที่จะศึกษานวนิยายของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน ให้เข้าใจนั้น การศึกษาชีวิต และผลงานของนักเขียนทั้งสองนับเป็นสิ่งจำเป็น เพราะทำให้พอเข้าใจถึงอิทธิพลที่ก่อแนวความคิดของผู้ประพันธ์ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัว หลักการทางศาสนาของบรรพบุรุษ การอบรมเลี้ยงดู และชีวิตในวัยเด็ก การศึกษา กลุ่มเพื่อน หรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่นักเขียนเกี่ยวข้องกับรวมทั้งประสบการณ์ชีวิตในต่างต่าง ๆ ล้วนเป็นที่มาของแรงบันดาลใจทำให้นักเขียนทั้งสองสร้างสรรค์ผลงานซึ่งเป็นพื้นมแพร่หลาย ผู้วิจัยจึงขอเสนอเรื่องราวชีวิต ผลงาน และเรื่องย่อนวนิยายชิ้นเอกของนักเขียนทั้งสองตามลำดับ ดังนี้

1. ชีวิตและผลงานของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์
2. เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin
3. ชีวิตและผลงานของ มาร์ค ทเวน
4. เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

ชีวิตและผลงานของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์

แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ เกิดเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน ค.ศ. 1811 ที่เมืองลิทซ์ฟีลด์ (Litchfield) รัฐคอนเนทิคัท (Connecticut) ซึ่งเป็นรัฐหนึ่งในมสรฐ์นิวอิงแลนด์ (New England) เธอเป็นบุตรคนที่เจ็ดในจำนวนทั้งหมดแปดคนของไลแมน บีเชอร์ (Lyman Beecher) และโรซันนา ฟุต บีเชอร์ (Roxanna Foote Beecher) บิดาเป็นนักบวชโปรเตสแตนต์ (Protestant) ซึ่งเผยแพร่ศาสนาเพรสบิเทอเรียน (Presbyterian) ของพวกนิวอิงแลนด์ การที่บิดาอุทิศตนให้กับศาสนาคริสต์ ก็ได้มีอิทธิพลต่อความคิดทางศาสนาแก่สโตว์ ในเวลาต่อมา นอกจากบิดาของเธอยังมีทรัพย์สินในทางคนตรีอีกด้วย เธอชอบเล่นไวโอลิน และเปียโนในยามว่าง ส่วนโรซันนา ฟุต มารดาของเธอนั้น มีทรัพย์สินในทางวรรณคดี เธอชอบอ่านเรียงความของแซมมวล ริชาร์ดสัน (Samuel Richardson) ซึ่งเป็นนักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษระหว่างปี ค.ศ. 1689 - ค.ศ. 1761

เมื่อสโตว์อายุได้สี่ขวบ มารดาของเธอก็เสียชีวิต และอีกสองปีต่อมา บิดาก็แต่งงานใหม่กับ แกร์เรียท พอร์เทอร์ (Harriet Porter) ภายหลังจากมารดาของเธอถึงแก่กรรมแล้ว สโตว์ก็ตกอยู่ในความดูแลของพี่สาวตลอดมา และมีทาสนิโกรหญิงวัยสิบสองคนเป็นผู้เลี้ยงดูเธอด้วย ซึ่งทาสนิโกรหญิงคนหนึ่งที่เป็นพี่เลี้ยงของเธอ นั้น คอยโอบอุ้มเลี้ยงดู และปลอบประโลมใจยามที่เธอมีความทุกข์จึงน่าจะ เป็นสาเหตุให้เธอเกิดความรักและความสงสารทาสนิโกรอย่างจับใจมากจนถึงกับนำไปเล่าไว้ในหนังสือ ที่เธอแต่งขึ้นภายหลัง

บิดาของสโตว์นั้นมีความเลื่อมใสในคริสตศาสนาอย่างยิ่ง เขาจึงคาดหวังที่จะให้ลูก ๆ ของเขามีศรัทธาในศาสนาเช่นเขา และด้วยการอบรมเลี้ยงดูที่มรดกทางศีลธรรมแพร่ กว้างในครอบครัว ลูกชายทุกคนของเธอได้เป็นนักบวชในเวลาต่อมา พี่ชายของแอสเรียท คนหนึ่งเป็นนักบวชที่มีชื่อเสียง คือ เฮนรี วอร์ด บีเชอร์ (Henry Ward Beecher) ส่วนบุตรสาวของโลแมนคนหนึ่งได้ทำงานในคณะผู้สอน ศาสนาคริสต์ และถูกส่งไปสอนศาสนายังเมืองต่าง ๆ

สำหรับสโตว์ แม้บิดาของเธอจะไม่ชอบใจนักที่เธอเกิดมาเป็นหญิงแต่เขาก็พยายามให้เธอได้รับการศึกษาที่ดี สโตว์ได้ศึกษาที่โรงเรียนลิทซ์ฟีลด์ (Litchfield Academy) ระหว่าง ค.ศ. 1819 - ค.ศ. 1824 ต่อมาเธอก็เข้ามาเรียนที่โรงเรียนฮาร์ทฟอร์ด เฟเมล เซมินารี (Hartford Female Seminary) ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนาสำหรับสตรีอยู่ที่ฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) ระหว่าง ค.ศ. 1824 - ค.ศ. 1829 เป็นโรงเรียนที่ แคททารีน (Catharine) พี่สาวของเธอเป็นผู้ก่อตั้ง และเป็นครูสอนอยู่ด้วย สโตว์เรียนภาษาละตินและภาษาอื่น ๆ หลายภาษา และเริ่มลงมือเขียนหนังสือเชิงสร้างสรรค์ (creative writing) โดยที่พี่สาวของเธอเป็นคนตรวจแก้ต้นฉบับให้ และภายหลัง สโตว์ได้สอนหนังสือที่โรงเรียนของพี่สาว ในระหว่างปี ค.ศ. 1829 - ค.ศ. 1832 คนที่นับรูจักเธอว่าเป็นคนตัวเล็ก นอม จมูกใหญ่ เป็นคนซื่อๆ ไม่ชอบคบเพื่อนฝูง ชอบเก็บตัวอยู่ในความคิด ความฝันของตนเองอยู่เฉย ๆ เธอเป็นคนหลักแหลม มีอารมณ์ขัน เป็นนักสนทนาที่ว่องไว ถึงแม้ว่าเธอค่อนข้างจะ แต่งตัวเชยสักหน่อยก็ตาม

เมื่ออยู่ในวัยนี้ สิ่งที่เธอโปรดปรานก็คือ การอ่านหนังสือของบิดาเธอ เธอพยายามศึกษาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและศาสนศาสตร์ ดังนั้นในวัยเด็ก ความคิดของบิดาเธอในเรื่องศาสนา และหนังสือ เกี่ยวกับศาสนาที่เธออ่านจึงมีอิทธิพลต่อความคิดของแอสเรียทอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

เธอได้นำไปใช้ในการ เขียนนวนิยายเพื่อเฉลิมฉลองการมีชาติในเวลาที่ต่อมา นอกจากจะอ่านเรื่องเกี่ยวกับ ศาสนาแล้ว บิดายังอนุญาตให้เธออ่านเรื่องโรแมนติคของ เซอร์วอลเตอร์ สกอตต์ (Sir Walter Scott) ซึ่งเป็นนักเขียนชาวอังกฤษที่อยู่ในสกอตแลนด์ และโคลงของ ไบรอน (Byron) ซึ่งเป็นนักเขียนชาว อังกฤษเช่นกัน และทรงทำนองเขียนของงานวรรณกรรมของสโตร์ ในเวลาที่ต่อมาได้รับอิทธิพลมาจาก งานเขียนของนักเขียนสองคนนี้ด้วย

ครั้นถึงปี ค.ศ. 1832 บิดาของสโตร์ ได้ย้ายไปอยู่ที่พินนินเนติ (Cincinnati) รัฐโอไฮโอ (Ohio) เพื่อเข้ารับตำแหน่งเป็นอาจารย์สอนวิทยาศาสตร์ เธอและพี่สาวได้ติดตามไปด้วย ในปีแรกที่ มาอยู่บ้านหลังใหม่ของเธอ เธอได้สมใจจนเกือบเสียชีวิต หลังจากหายป่วยแล้วเธอก็ตั้งใจที่จะอุทิศตน ให้กับการ สอนหนังสืออย่างพี่สาวของเธอบ้าง เป็นเวลาเดียวกับพี่สาวของเธอตั้งโรงเรียนใหม่ขึ้นอีก แห่งหนึ่ง ชื่อสถาบันสตรีตะวันตก (The Western Female Institute) เธอจึงได้สมัคร เป็น ครูสอนหนังสืออยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ด้วย ระหว่างที่เป็นครู เธอก็ได้เขียนหนังสือไปถวาย ในปี ค.ศ. 1834 เธอส่งบทประพันธ์ชื่อ อังเคิล ลอท (Uncle Lot) เขาประกวดในนิตยสาร เวสเทอร์น มอนท์ลี่ แมกกาซีน (Western Monthly Magazine) ผลปรากฏว่า เรื่องของเธอได้รับรางวัลหนึ่ง และได้รับการ พิมพ์แยกออกมาในชุดที่เรียกว่า Prize Tale : A New England Sketch ความสำเร็จ เบื้องต้นนี้ ทำให้เธอมีความมานะบากบั่นในทางการประพันธ์ยิ่งขึ้น เพราะนอกจากเธอจะได้เขียนเรื่อง ให้แก่นิตยสารฉบับนี้แล้ว เธอยังได้เขียนบทความต่าง ๆ ลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น (Local Journals) อีกด้วย

ในระหว่างที่เธอกำลังมีชื่อเสียงนี้เอง เธอได้พบกับ คาลวิน สโตร์ (Calvin Stowe) ชายผู้มีอาชีพเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นผู้พี่ตาของเธออีกใคร่และเห็นว่าเหมาะสมกับเธอมาก ทั้งสองจึงเข้าพิธีสมรสเมื่อวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1836 คาลวินมีอายุแก่กว่า แอเรียต 9 ปี เขาเป็น ผู้ชายที่เรียบง่าย มีอารมณ์ไม่ค่อยเบิกบานนัก ในช่วงเวลา 7 ปีแรกของการแต่งงาน สโตร์ มีบุตรถึง 5 คน และชีวิตแต่งงานในปีแรก ๆ นั้นลำบากมาก เพราะมีปัญหาทางการเงินที่ต้องใช้ดูแลบุตร และ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระในครอบครัว เธอจึงเขียนเรื่องขายเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว ส่วนของ เธอได้ขอร้องให้เธอหยุดสอนหนังสือ และสนับสนุนให้เธอทุ่มเทใส่ใจในการ เขียนหนังสือมากขึ้น และ

ในปี ค.ศ. 1843 ได้มีการจัดพิมพ์หนังสือรวมเล่มเรื่องต่าง ๆ ของเธอเกี่ยวกับนิเวศวิทยาและดิน

ชื่อว่า The Mayflower

ที่ลิตเทินเบ็ค บีเคง ทำให้สตรีตัวจิ๋วจักความทุกข์ยากของการ เป็นทาสเป็นครั้งแรก ต่อมาเธอได้
เดินทางไปยังรัฐเคนตักกี (Kentucky) กับสามี หองเหี่ยวไปตามฟาร์มและทุ่งปลูกพืช ในท้องที่
หลายแห่ง และแต่ละแห่ง เธอได้พบกับพวกทาสที่ได้รับความทุกข์ยากหลายแบบด้วยกัน ตามสถานที่
อันเป็นทาสคทาตาส เธอได้ยินเสียงทาสหญิงร้องไห้คร่ำครวญว่ามีว่าจะขาดใจ เมื่อถูกของถูกพรากไป
ขายยังที่ต่าง ๆ ส่วนทาสหญิงคนใดที่ไม่มีลูกให้เจ้าของทาสก็จะถูกโบยอย่างหนัก หรือบางทีก็มีการ วาจา
ขายนิวชาวยุโรปางลำสันใหม่มาขู่เกี่ยวกับทาสหญิงเพื่อไม่ให้ลูกทาสสืบต่อไป การคทาตาสเจริญรุ่งเรืองมาก
จนไม่มีใครใส่ใจในการทำฟาร์มและการเพาะปลูก เพราะหันไปค้าทาสกันเสียหมด และเมื่อเธอข้าม
แม่น้ำโอไฮโอ (Ohio River) ในรัฐเคนตักกี ซึ่งเป็นแม่น้ำที่กั้นขวางรัฐโอไฮโอกับรัฐเคนตักกีไว้
เหมือนเป็นเขตแดนระหว่างภาคเหนือที่เต็มไปด้วยอิสระภาพกับภาคใต้ ซึ่งเต็มไปด้วยการคทาตาส เธอ
ได้พบเห็นภาพที่ไม่อาจลืมได้เลย นั่นคือ ภาพของบุคคลที่พยายามเลิกคทาตาส ภาพพวกทาสที่เสียงภัย
หนีข้ามลำน้ำโอไฮโอเพื่อสู้อิสระภาพจากประสพการณ์ที่เธอผ่านพบมาด้วยสายตาตนเอง ทำให้เธอแทบไม่เชื่อ
ว่า ในโลกนี้จะมีมนุษย์จำนวนหนึ่งตกอยู่ในสภาพที่น่ากลัวเช่นนั้น

ในปี ค.ศ. 1850 คาลวิน สโตว์ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์ที่วิทยาลัยโบว์ดوين

(Bowdoin College) เขาจึงพาครอบครัวมาพักจากโอไฮโอไปยังบรันสวิก (Brunswick)

รัฐเมน (Maine) และที่นั่น สโตว์ได้เขียนเรื่องต่าง ๆ ขึ้น จนกระทั่งเมื่อสโตว์มีโลกาสุกกลับไปที่นิวยอร์กและ
อีกครั้งก็เป็นเวลาที่กฎหมาย Fugitive Slave Law ซึ่งเป็นกฎหมายที่สนับสนุนการมีทาสโดยให้สิทธิ
แก่เจ้าของทาสออกติดตามคนหาทาสที่หลบหนีได้ ถ้าทาสถูกจับได้จะถูกลงโทษอย่างหนัก และผู้ช่วยเหลือ
ทาสให้หลบหนีก็จะได้รับการลงโทษอย่างหนัก ทำให้เธอมีความรู้สึกต่อต้านระบบการมีทาสอย่างรุนแรง
และเมื่อเธอได้เขียนจดหมายติดต่อกับเพื่อน ๆ ที่อยู่ในบอสตัน (Boston) วันแล้ววันเล่า ทำให้เธอทราบ
ถึงความน่ากลัวและความสิ้นหวัง ซึ่งเป็นผลที่กฎหมายนี้เมื่อทาสหนีไปที่ภาคที่พยายามจะหลบหนีไป
ยังบอสตันเพื่อแสวงหาความสงบและความปลอดภัย เธอได้รู้ถึงเรื่องราวที่ครอบครัวของทาส ซึ่งต้อง
พลัดพรากจากกัน และพยายามหลบหนีไปยังริมฝั่งที่หนาวเย็นจนเป็นน้ำแข็งของแคนาดา แต่สิ่งที่ร้ายกาจ

ยิ่งกว่านั้นจนไม่สามารถอธิบายได้ในความรู้สึกของ สโตว์ ก็คือความไม่สนใจโยคีของโลกชาวคริสต์เห็นทางตอนเหนือที่เก็บเอสร ะหมัดขอขบวนการหลบหนีของทาสเหล่านี้ ความรู้สึกตกคั่นยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเมื่อ เอ็ดเวิร์ด บีเชอร์ (Edward Beecher) พี่สะใภ้ของ สโตว์ ได้เขียนจดหมายมาถึงเขาย่า "Hattie, if I could use a pen as you can, I would write something that will made this whole nation feel what an accursed thing slavery is," (Wagenknecht. 1991 : 304)

จดหมายฉบับนี้ ทำให้สโตว์ตั้งปณิธานที่จะประพันธ์หนังสือ เธอได้กล่าวกับบุตรของเธอว่า "I will write something, I will if I live." (Wagenknecht. 1941 : 304)

พี่สะใภ้ของสโตว์ กล่าวว่า ถ้าเธอเขียนหนังสือได้เหมือนสโตว์ เธอจะเขียนเรื่องราวที่ทำให้คนทั้งชาติรู้สึกถึงความเลวร้ายของการ เป็นทาส ซึ่งสโตว์ได้นอกกับลูก ๆ ของเธอว่า เธอจะเขียนอะไรบางอย่างถ้าเธอยังมีชีวิตอยู่

แล้วสโตว์ก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ขึ้น ขณะที่เธอนั่งสมาธิอยู่ที่โต๊ะ ซึ่งใช้ทำพิธีสังวัญญาณไปติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าในโบสถ์ของวิทยาลัย ทันใดนั้น เธอก็เห็นภาพการ ทายของลุงทอม (Uncle Tom) ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญของนวนิยายเรื่องนี้ ผ่านเข้ามาในความคิด เธอจึงรีบกลับบ้าน หิมเปากกา และกระดาษเขียนถึงจากที่วางขึ้นมาในใจของเธอทันที

เมื่อเธอเริ่มลงมือเขียน เธอได้ขังตัวเองอยู่ในห้องเขียนหนังสือ แต่เธอก็ไม่ค่อยมีเวลามากนัก เพราะไม่มีคนรับใช้ คนทาสครัวของเธอกำลังงานและเด็กสันโทน เธอกำลังทำงานมาแข่งทุกอย่าง แม้ตั้งแต่กวาดพื้น เช็ดหน้าต่าง ล้างชาม และดูแลบุตรควยตนเอง แม้เธอจะมีความลำบากอย่างไรก็ตาม แต่เธอก็มิได้รีบปากให้สามีทราบ เพราะเธอไม่ต้องการให้เขาเกิดความกังวลใจ ครั้งหนึ่งแคทธารีน พี่สาวของสโตว์มาเยี่ยมน้องสาวที่บ้าน เธอได้พบต้นฉบับที่น้องสาวเขียนไว้ในเคสกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แคทธารีนคิดใจขอความ เหล่านั้นมากถึงกับคะยั้นคะยอให้น้องสาวแต่งงานไปให้จบ สโตว์ได้ตอบพี่สาวของเธอไปว่า เธอต้องทำงานบ้านจึงขาดจะไม่มีเวลาเป็นของตนเองเลย แคทธารีนเห็นใจน้องสาวของเธอมาก จึงได้ย้ายมาอยู่รวมควย และบางครั้งเธอเองเป็นผู เขียนตามคำบอกเล่าของน้องสาว สโตว์เป็นผู้ที่ไม่พึดพึดในการใช้กระดาษเขียนหนังสือเท่าใดนัก เธอเขียนได้แม้แต่กระดาษห่อของสีน้ำตาล แต่เวลาที่เธอเขียนนั้น เธอจะลืมทุกสิ่งทุกอย่างหมด เธอจะทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับงานของเธออย่าง เต็มที่่างคราวเขียนอยู่จนคำ

เกือบจะมองไม่เห็นตัวหนังสือ ที่สาวของเธอก็จะเดินเข้ามาในห้องอย่างเงิบ ๆ จักแจงจุดตะเกียงให้ แล้วก็ออกจากห้องไป สโตว์เพียร์แต่งจนจบและให้ชื่อหนังสือว่า "กระท่อมของลุงทอม" (Uncle Tom's Cabin) หรือ "ชีวิตในหมู่คนต่ำต้อย" (Life Among the Lowly) เป็นเรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ของพวกทาสที่ถูกกดขี่ ถูกกระทำทารุณ และถูกนำไปขายเป็นสินค้าอย่างเปิดเผย ความสำคัญของเรื่องเหนือสิ่งอื่นใดก็คือ เป็นเรื่องที่เร่งเร้าให้เกิดความสำนึกในการมีมนุษยธรรม และสโตว์ค็อกกล่าวไว้ในคำนำว่า เธอเขียนเรื่องนี้จากบุคคลจริง ภาพจริง และเหตุการณ์อันแท้จริง

นวนิยายเรื่องนี้ ประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของประกอบหลายประการ องค์ประกอบอย่างหนึ่งก็คือ มีลักษณะเป็นสังคมนิยม สโตว์ใช้ชีวิตอุทิศในการ เขียนจากแหล่งที่เชื่อถือได้ ประสบการณ์จากการพักอยู่ที่ โอไฮโอทางตอนใต้ ที่เธอได้เห็นการค้าขายทาสอย่างทารุณ และการพรางกรรยาออกจากสาม ชนชาติ เธออยู่บนเรือกลไฟในแม่น้ำโอไฮโอ นอกจากนี้ สามของสโตว์และน้องสาวก็เคยมีบุญคุณช่วยเหลือทาสหญิง บูลิγγ์ให้หลบหนีไปในตอนกลางคืน เหล่านี้นับเป็นแรงบันดาลใจให้ สโตว์ได้ผลิตงานเขียนเรื่องนี้ออกมาและเมื่อเธอได้เพิ่มส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น ความรู้สึกอันเลือนไหวให้แก่นวนิยายเรื่องนี้ จนทำให้นวนิยายดีเด่น และเป็นตัวพาทักษะวิจารณ์ทั่วไป จนนักวิจารณ์ชาวอังกฤษได้เปรียบนิยายเรื่องนี้เหมือนกับเป็นโคลงแสดงเรื่องราวของความกล้าหาญหรือมหากาพย์ของกรีกเรื่อง อีเลียด (Illiad) โดยกล่าวว่าเรื่องนี้เป็น "มหากาพย์ของคนผิวดำ" ("Illiad of the Blacks") เลย์ที่เคียว

แต่เดิมสโตว์ได้ส่งเรื่องนี้ลงพิมพ์เป็นเล่มในวารสาร "เนชั่นแนล เอรา" ("National Era") ซึ่งเป็นวารสารต่อต้านการมีทาส ที่วอชิงตัน ดี.ซี. (Washington D.C.) ในปี ค.ศ. 1851 และได้พิมพ์เป็นเล่มออกจำหน่ายเมื่อ 20 มีนาคม ค.ศ. 1852 ปรากฏว่า เป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและมีสถิติจำหน่ายสูงสุด หลังจากนั้นอีกเก้าปีต่อมา หนังสือเล่มนี้ได้เป็นแรงผลักดันส่วนหนึ่งที่เร่งเร้าให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้นในอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1861 อันเป็นสงครามซึ่งนำไปสู่การเลิกทาสเร็วขึ้น

ในสหรัฐอเมริกา ก่อนที่จะเกิดสงครามกลางเมืองนั้น ทางภาคเหนือมีกลุ่มยูแทนทางวรรณกรรมที่ต่อต้านการมีทาสคือ กลุ่มของจินตกรวิทเชียร์ จอห์น กรีนลีฟ (Whittier John Greenleaf) และกลุ่มของสโตว์ กลุ่มของนักเขียนทั้งสองทางก็มีความมุ่งหมายที่จะแสดงความเคลื่อนไหวในการเรียกร้องอิสรภาพของมนุษย์ โคลงที่มีชื่อเสียงของ วิทเชียร์ คือ "Ichabod" และ "Massachusetts to

Virginia" แต่โคลงของวิทเชียร์ยังมีว่ามีอิทธิพลเหนือจิตใจผู้อ่านเท่ากับ Uncle Tom's Cabin ของสโตว์ ไม่ได้

เมื่อมีผู้ถามเกี่ยวกับนวนิยายเรื่องนี้ สโตว์กล่าวว่า เธอได้ให้ความยุติธรรมแก่ทุกฝ่ายแล้ว เธอไม่ลืมหญิงนิโกรที่เคยโอบอุ้มเลี้ยงดูเธอ และคอยปลอบประโลมใจเธอเมื่อเวลาเธอได้รับความเจ็บปวด และเธอก็ไม่ได้ประณามพวกทางใต้เลย เธอกล่าวว่า มันไม่ใช่ความผิดของพวกเขา มันเป็นเรื่องของความผิดของระบบการค้าขายต่างหาก แต่ถึงกระนั้นพวกทางใต้ต่างพากันเกลียดชังเธอ เพื่อนฝูงของเธอบางคน ถึงกับไม่กล้ารับจดหมายของสโตว์ เพราะกลัวจะถูกเพ่งเล็งและลอบทำร้ายเมื่อพูดถึง ความดีใจของหนังสือเล่มนั้น เธอกล่าวอย่างถ่อมตัวว่า ความจริง หนังสือเรื่องนี้ไม่ใช่หนังสือที่ยิ่งใหญ่อะไรเลย หากแต่เป็นเพราะผู้อ่านเข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า มนุษย์เรานั้นควร จะรักใคร่และเมตตาปรานีต่อกัน โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา

ภายหลังที่เธอเขียน Uncle Tom's Cabin จบลงแล้ว สโตว์ได้เขียนเรื่องที่มีชื่อคล้ายคลึงกัน ออกมาอีกเล่มหนึ่ง ชื่อว่า A Key to Uncle Tom's Cabin พิมพ์เมื่อปี ค.ศ. 1853 แต่ค่อนข้างจะเป็นบทความหรือรายงานเสียมากกว่า จึงไม่ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านมากนัก และในปี ค.ศ. 1856 สโตว์ได้เขียนนวนิยายเรื่อง Dred; A Tale of the Great Dismal Swamp ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อต้านการค้าทาสเช่นเดียวกัน นวนิยายเรื่องนี้เกรี้ยวกราวอยู่ในประเทศอังกฤษถึงหนึ่งเดือนเต็ม

นักวิจารณ์กล่าวกันว่า ความจริงแล้ว เรื่องน่าจะดีเกินกว่าเรื่องแรก คือ Uncle Tom's Cabin เสียอีก พวกเขากล่าวว่าชาวอังกฤษที่เวียนหัวด้วยความสงสัย และความงุนงงจากผู้อ่าน

ไม่ว่าเรื่อง Uncle Tom's Cabin จะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองหรือไม่ ก็เป็นเรื่องที่หวังไว้ให้เป็นมรดกให้ขัดแย้งกัน แต่เรื่องนี้ทำให้ชาวเหนือตระหนักถึงความชั่วร้ายที่นาสจะพึงกลัวของการ เป็นทาสและกลายเป็นปรปักษ์อย่างรุนแรงต่อธุรกิจการค้าทาส หนังสือเล่มนี้ก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างไม่สามารถระงับได้ในหมู่ผู้อ่าน จึงไม่น่าสงสัยเลยว่า ทำไมประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ถึงกับหักท้าว สโตว์ เมื่อคราวไปเยี่ยมทำเนียบขาวในฐานะที่เป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่เขียนหนังสือ ซึ่งนำไปสู่สงครามใหญ่ "...the little woman who wrote the book that made

this big war." (Wagenknecht, 1965 : 304)

ในระหว่าง ค.ศ. 1856 - ค.ศ. 1859 สโตว์ ได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วยุโรป ที่อังกฤษ
เชอพลอร์ด ไบรอน (Lord Byron) ชาร์ลส์ ดิกคินส์ (Charles Dickens) จอห์น รัสคิน
(John Ruskin) และจอร์จ อีเลียต (George Eliot) ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้มีชื่อเสียงด้านวรรณกรรม
ทั้งสิ้น และทุกหนทุกแห่งที่เธอไปก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากฝูงชนนับจำนวนแสน ผู้คนรู้จักสโตว์เป็น
อย่างดี เพราะเธอมีผลงานเขียนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น ชีวิตประวัติ บทความ และ
เรียงความแนวศาสนา

นอกจากสโตว์จะเป็นภรรยาที่อุทิศตนให้กับชีวิตแต่งงาน เป็นสตรีที่คัดค้านคำสั่งสอนในศาสนาคริสต์
ตามบิดาอย่างเคร่งครัดแล้ว เธอยังเป็นคนที่มีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง หลังจาก
สงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงแล้ว เธอได้ซื้อที่ดินปลูกพืชไร่แห่งหนึ่งที่แมนดาริน (Mandarin) และว่าจ้าง
พวกทาสที่ได้รับการปลดปล่อยให้ได้รับอิสรภาพเป็นบุคคล เพื่อเป็นการช่วยเหลือให้พวกเขาเหล่านั้นได้
งานทำ ส่วนเธอเองซื้อบ้านไร่หลังหนึ่งที่ฟลอริดา (Florida) เป็นบ้านที่สงบ งาม และเหมาะแก่วัย
พักผ่อนของชีวิตในวัยปลายที่ไม่สู้มั่นคงเท่าใดนัก เพราะสโตว์ไม่ใ้ช่นักเขียนผู้คอยโกยหรือเห็นแก่เงินตรา
เงินที่ได้จากการเขียนหนังสือของเธอส่วนมากก็ซื้อที่ดินปลูกพืช เพื่อให้พวกทาสได้มีงานทำหรือมีกบฏจาก
ไปในหมู่พวกทาส

นับตั้งแต่กลางปี ค.ศ. 1880 เป็นต้นมา สโตว์เลิกทาสกับงานและชีวิตที่ทองคั้นหนัก
หันมาพักผ่อนอย่างใจสบาย ๆ อยู่ที่ ฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) คอนเนคติกัต หลังจากสามีเธอถึงแก่กรรม
เมื่อปี ค.ศ. 1886 สโตว์ได้ใช้ชีวิตสันโดษอย่างสงบสุข และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 1 ก.ค.
ค.ศ. 1896 เมื่ออายุได้ 85 ปี นับว่าเป็นนักเขียนที่มีอายุยืนยาวคนหนึ่ง ศพของเธอถูกฝังอยู่ข้างสามีที่
เมืองแคนโดเวอร์ (Dandover) สโตว์ได้รับการยกย่องจากทอลสตอย (Tolstoy) นักประพันธ์
ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกกล่าวว่า เธอเป็นทั้งนักเขียน นวนิยาย และนักมนุษยธรรมที่โลกจะคงจารึกชื่อไปนาน

ผลงานประพันธ์ของ แสเวียต บีเชอร์ สโตว์

นวนิยาย

Uncle Tom's Cabin or Life Among the Lowly (1852)

Dred : A Tale of the Great Dismal Swamp (1856)

The Minister's Wooing. (1859)

The Pearl of Orr's Island. (1862)

Agnes of Sorrento. (1862)

Oldtown Folks. (1869)

Pink and White Tyranny. (1871)

My Wife and I, or Harry Henderson's History. (1871)

We and Our Neighbors. (1875)

Pogonue People. (1878)

เรื่องสั้นและความเรียง

Prize Tale : A New England Sketch. (1834)

The Mayflower, or Sketches of Scenes and Characters among the
Descendants of the Pilgrims (1843) ภายหลังได้พิมพ์เล่มใหญ่ เป็น

The Mayflower and Miscellaneous Writings. (1855)

Sunny Memories of Foreign Lands. (1854)

Stories About Our Dogs. (1867)

Sam Lawson's Oldtown Fireside Stories. (1872)

งานเขียนอื่น ๆ

Primary Geography for Children on an Improved Plan (1833)

Uncle Sam's Emancipation; Earthly Care, a Heavenly Discipline,
and Other Sketches. (1853)

A Key to Uncle Tom's Cabin, Presenting the Original Facts and
Documents upon which the Story is Founded. (1853)

The Christian Slave. A Drama Founded on a Portion of Uncle

Tom's Cabin. (1855)

Our Charley, and What to Do With Him. (1858)

A Reply to "The Affectionate and Christian Address of Many

Thousands of Women of Great Britain and Ireland to Their Sisters,

the Women of the United States of America." (1863)

House and Home Papers (1865)

Little Foxes. (1866)

Religious Poems. (1867)

The Daisy's First Winter, and Other Stories. (1867) และพิมพ์ใหม่เป็น

Queer Little Folks (1886)

Queer Little People (1867)

The Chimney Corner (1868)

Lady Byron Vindicated. A History of the Byron Controversy, from Its

Beginning in 1816 to the Present Time. (1870)

Little Pussy Willow. (1870)

Men of Our Times : or, Leading Patriots of the Day. (1872)

Six of One by Half a Dozen of the Other. An Every Day Novel. (1872)

Palmetto - Leaves. (1873)

The American Woman's Home. (1874)

Betty's Bright Idea Also Deacon Pitkin's Farm, and the First Christmas

of New England. (1875)

Woman in Sacred History. (1878)

"Nelly's Heroics" ที่พิมพ์ลงใน Nelly's Heroics, with other Heroic

Stories (1883)

เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin

เนื่องจากการทำไร่ของ อาเธอร์ เชลบี (Mr. Arthur Shelby) ประสบความสำเร็จ เขาจึงวางแผนขายทาสคนหนึ่งของเขาให้แก่พ่อค้าทาสจากนิวออร์ลีนส์ ชื่อ ฮาเลย์ (Haley) ฮาเลย์เลือกพ่อทาสชื่อลุงทอม (Uncle Tom) เป็นการโชคร้าย และฮาเลย์ต้องการจะซื้อ แฮรี่ (Harry) บุตรชายของทาสหญิงเอลิซา (Eliza) ไปด้วย แต่เชลบีไม่เต็มใจที่จะพารถักไปจากแม่ เมื่อเอลิซาได้ทราบเรื่องนั้นก็ตกใจมากรีบไปบอกสามีคือ จอร์จ แฮร์ริส (George Harris) จอร์จเองก็เป็นทาสที่ทำงานอยู่ในย่านใกล้เคียง และมีความซบเซาใจเป็นอันมากเนื่องจาก เจ้านายใช้งานหนักในทุ่งนา แต่เขาเองก็ไม่สามารถไปทำงานอื่นที่คิดว่าน่าจะดีกว่าได้แต่ตั้งใจว่าจะต้องแก้แค้นเจ้านายสักวัน แต่เอลิซา ห้ามสามีมิให้ทำอะไรรุนแรงพลันแล่น

ขณะที่พวกทาสในบ้านเชลบีกำลังชุมนุมกันอยู่ภายหลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นที่กระท่อมของลุงทอม และป้าโคล (Aunt Chole) ภรรยาของลุงทอมแล้ว เอลิซาได้รับทาแฮรี่ทันทีโดยหวังที่จะไปให้ถึงแคนาดาโดยปลอดภัย ส่วนลุงทอมเมื่อทราบว่า ตนเองจะต้องถูกขายไป ก็อดคอาลัยในโชคชะตาวันรุ่งขึ้นหลังจากฮาเลย์รู้ว่าแฮรี่ที่เขาตกลงซื้อหนีไป เขาจึงเริ่มตามจับตัวเอลิซา แต่เขาโค่นี่ล่วงหน้าไปก่อน และยังไปทว่านั้น เอมิลี เชลบี (Mrs. Emily Shelby) ภรรยาของเชลบีก็เจตนาที่จะหน่วงเหนี่ยวการติดตามให้ล่าช้าลง เพราะเห็นใจทาสของตน โดยเธอแกล้งให้ฮาเลย์รับประทานอาหาร เขาช้าลงและยังถูกพวกทาสในบ้านเชลบีกีดกันแกล้งกวดเวลาให้ฮาเลย์ต้องอยู่บ้านนาน ๆ ยิ่งทำให้ฮาเลย์สังคนออกติดตามล่าช้าลงมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ติดตามมาทัน เอลิซาจึงตัดสินใจหนีข้ามแม่น้ำโอไฮโอไป โดยกระโดดข้ามพุน้ำแข็งที่ลอยอยู่จากอันหนึ่งไปยังอีกอันหนึ่ง และอุ้มลูกน้อยแฮรี่อยู่ในอ้อมแขนของเธอ

ฮาเลย์ก็จ้างให้ชายสองคนคือ มาร์ค (Marks) และทอม โลเกอร์ (Tom Loker) เป็นคนติดตามจับตัวเอลิซาที่ทั้งโอไฮโอ เพื่อนำตัวเธอส่งเขาให้ได้ ทาสสองคนจึงรีบร้อนในคืนนั้น

เอลิซาได้ไปถึงบ้านของวุฒิสมาชิกจอห์น เบิร์ค (John Bird) และแมรี เบิร์ค (Mrs. Mary Bird) โดยบังเอิญ เมื่อวุฒิสมาชิกเบิร์คทราบเรื่องราวของเอลิซา แม้อยากจะช่วยเหลือเธอแต่ก็รู้สึกยุ่งยากใจเพราะสามีตำแหน่งเป็นวุฒิสมาชิก และเป็นคนหนึ่งที่มีรวมออกกฎหมายห้ามมิให้ราษฎร

ช่วยเหลือพวกทาสที่หนีมา อย่างไรก็ตาม เขาก็หาเอลิซาไปฝากไว้ในความดูแลของชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นผู้คุ้มครองคนดูแลพวกทาส

ฝ่ายลุงทอม ซึ่งยังคงอยู่ที่บ้านของ เซลมี โขกราบเพาระธาเลยจับเขาคัทรวนที่ข้อเท้าเพื่อไม่ให้หนี ก่อนที่จะนำลงเรือไปนิวยอร์ก (New Orleans) เมื่อจอร์จ เซลมี ได้เห็นว่าทอมถูกชายไป เขาจึงรีบขี่ม้าติดตามตามหาเลยไป เมื่อพบแล้วเขาก็ให้เงินลุงทอมหนึ่งดอลลาร์ เพาะเห็นลกเห็นใจลุงทอมมาก พร้อมทั้งยืนยันกับลุงทอมว่าวันหนึ่งเขาจะมาซื้อลุงทอมกลับไป

ขณะเดียวกัน จอร์จ แฮริส ก็เริ่มหนีบ้าง เพาะว่าเขาเป็นลูกคนผิวขาวสมกับหญิงนิโกร เขาจึงมีผิวขาวพอที่จะปลอมตัวเป็นชาวสเปน และทำที่เป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งไปยังโรงชายเหล่า และเขาห้องพักอยู่ที่นี่ โดยหวังว่าจะพบสถานีรถไฟใต้ดิน ส่วนเอลิซา ก็ไปพักอยู่บ้านของราเชล (Rachel) และไซมอน ฮอลิเดย์ (Simon Holliday) จนกระทั่ง จอร์จ แฮริส มาถึงจึงได้พบกัน

ส่วนในเรื่องที่เดินทางไปนิวยอร์กนั้น ลุงทอมได้ช่วยชีวิตหนูน้อย อีแวนเจลิน เซนต์แคลร์ (Evangeline St. Clare) หรืออีวา (Eva) ไว้ได้ขณะที่เธอตกน้ำ และเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณนี้ ออกัสติน เซนต์แคลร์ (Augustine St. Clare) บิดาของอีวาจึงได้ซื้อลุงทอมไว้ และเมื่อลุงทอมมาถึงไร่ของเซนต์แคลร์ เขาได้ทำงานเป็นคนขับรถ ออกัสตินเป็นคนที่เขาใจใส่ลูกสาวเป็นอย่างดี เพาะแม่ของอีวาไม่ค่อยยกยอ คอยคิดคอยยุตลอดเวลาวาตนเองป่วย ดังนั้นเซนต์แคลร์ จึงไปพาศึกษาศาสตร์ของเขาที่อยู่ทางเหนือชื่อ โอฟีเลีย (Miss Ophelia) มากุลแล้ว ซึ่งเป็นคนเปราะบาง และไม่ใคร่มีใครเอาใจใส่สัก

ขณะนั้น โลเคอร์ และ มาร์ค กำลังติดตามเอลิซา และจอร์จอยู่อย่างไม่ลดละ เมื่อจับตัวได้จึงมีการต่อสู้กับจอร์จ และจอร์จ ทหารายโลเคอร์ ได้รับความเจ็บ ส่วน มาร์ค หนีไป และพวกกลุ่มเควกเกอร์ ซึ่งเป็นสมาคมที่ปกป้องพวกทาสพบนภัยได้นำโลเคอร์มาให้การรักษายามา และให้พักอยู่กับพวกเขาด้วย

เมื่อโอฟีเลีย เข้ามายูกับครอบครัวเซนต์แคลร์ เธอไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมของชาวใต้และพยายามจะทำความเข้าใจกับชาวใต้ แต่เธอก็ต้องตกใจกับความสุรุ่ยสุรายของการใช้จ่ายในมานของเซนต์แคลร์ เธอพยายามจะจัดให้ทุกอย่างมีระเบียบ แต่ก็ต้องหมดกำลังใจเมื่อทาสในมานเป็นอย่างนั้นมานานแล้ว และก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใดใด ฝ่ายเซนต์แคลร์ เองก็ไม่สนใจเรื่องครอบครัวและ

ทรัพย์สินสมบัติของตนเองทุกอย่างก็ ลุงทอมที่เข้ามาอยู่ใหม่ก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างง่าย ๆ โดยอยู่บนห้องเพดานเหนือโรงมา เขากลายเป็นเพื่อนสนิทของหนูนอเอว้าและพ่อของเธอก็นำให้เป็นที่นั่นด้วย เซนต์แคลร์เองก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจพวกทาสจึงนำเด็กหญิงทาสนิโกร คนหนึ่งชื่อ ท็อปซี (Topsy) มาให้อุปการะของเขาคือ โอฟีเลีย เลี้ยงดูและให้การศึกษากัน

อ้าวป่วยกระเสาะกระแสะ และรู้ว่ากำลังจะตาย จึงขอร้องพ่อให้ปลดปล่อยทาสีให้เป็นอิสระ ดังที่เขามักจะสัญญาบ่อย ๆ หลังจากท้าวาทายไปแล้ว เซนต์แคลร์ เริ่มศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิล และวางแผนที่จะปลดปล่อยทาสของเขาทั้งหมด เขายกข้อชี้ให้แก โอฟีเลียอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพื่อให้เธอสั่งเป็นสาวโสโครกเลี้ยงดูเด็กนิโกร คนนี้ตามต้องการ และในเย็นวันหนึ่งขณะที่เขาเข้าไปห้ามชายสองคนที่กำลังทะเลาะกันในแยกจากกัน เขาถูกแหงนมาตีและภายในเวลาต่อมา ภรรยาของเซนต์แคลร์ ไม่สนใจที่จะปลดปล่อยทาสีให้เป็นอิสระตามความตั้งใจเดิมของสามี แต่เขกลับส่งลุงทอมไปประมุขในศาลาคาทาส

และที่ศาลาเลหลังทาส ลุงทอมถูกขายให้กับเจ้าของไร่ที่ไร่รายชื่อ ซีมอน ลีกรี (Simon Legree) ซึ่งเป็นคนคัมจัด และไร่ของเขา กำลังจะล่มจม ลีกรี เลี้ยงสุนัขไว้ไม่นานด้วยเพื่อไว้คอยจับพวกทาสที่วิ่งหนีและในที่พักของทาส ลุงทอมโดนกินข้าวโพคหนึ่งถุงต่อหนึ่งสัปดาห์ โดยไม่ปรุงอาหารเอง ลุงทอมเองก็ไปช่วยผู้หญิงสองคนทำงานที่โรงทำแป้ง พวกเธอจึงมอบนมแก่ให้ลุงทอมเป็นการตอบแทน ลุงทอมก็ทานชอคความบางตอนในไบเบิลให้เธอฟัง

สองสามอาทิตย์ต่อมา ลุงทอมพยายามที่จะทำให้เจ้านายผู้หนามขาคคนนี้พอใจเขา แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อเขาได้ช่วยทาสหญิงคนหนึ่งซึ่งกำลังป่วยและท้องมาทำงาน โดยการช่วยเก็บฝ้ายใส่ตระกร้าให้เธอแทน ลีกรู้ เขาก็โกรธมาก และสั่งให้ลุงทอมเขียนผู้หญิงคนนั้น เมื่อเขาปฏิเสธ นายจึงเขียนเขาแทนจนเป็นลม มีทาสหญิงคนหนึ่งชื่อ แคสซี (Cassy) ได้ช่วยเหลือลุงทอมและเล่าให้ฟังถึงชีวิตของเธอที่คงพรากจากลูกสาวที่ถูกนายขายไปก่อนหลายปีแล้ว และเธอคงถูกขายอยู่กับลีกรีจนต้องตกเป็นภรรยาลับ ๆ ของเขา

จากนั้นเธอได้ไปที่ห้องพักของลีกรี และแสร้งทำอุบายว่ามีสิ่งอยู่ในห้องของลีกรี ทำให้บรรพชาภาศในท้องของเขามีเสียงควรวูครางน่ากลัว การหลอกหลอนนี้ได้ผลเพราะหมานลีกรีมาก แคสซีเกลี้ยกเจ้านายคนนั้นมาก เมื่อเธอทราบว่าลีกรี เป็นคนเชื่อถือโชคกลาง เธอจึงใช้อำนาจทางไสยศาสตร์หลอกหลอนเขา เมื่อเวลาเธอพูดกับเขาเธอก็จ้องตาเขา ขณะนั้นลีกรู้สึกว่าเธอกำลังปล่อย

ความชั่วร้ายมาสู่เขา ลีกรีกถูกลอกหลอนด้วยเรื่องที่เป็นความลับในอกคิตที่ชั่วร้ายของเขา ทำให้เขา
 กุ่มใจมากและคัมหนัก แต่เขาก็สามารถลืมความกลัวในเรื่องนี้ได้ และเมื่อเขาจับได้ว่าจุงทอมรู้เห็น
 เป็นใจในแคว้นหลอมหนีไปกับเอ็มมีลิน (Emmeline) ทาสหญิงอีกคนหนึ่ง เขาโกรธมากจนถึงกับใช้
 ไม้ทึ้งทอมล้มลงกับพื้นและเขม่น้ำจุนจุงทอมเป็นลมหมดสติ

ทาสคนอื่น ๆ ในบ้านของลีกรีก รวมทั้งแคว้นและเอ็มมีลิน ต่างก็พยายามหลบหนีโดยลอบหนีให้
 ลีกรีกคิดว่าพวกเขาซ่อนอยู่ในหนองน้ำ เมื่อลีกรีกส่งสุนัขและคนติดตามมาในภายหลัง พวกนั้นก็ยอมกลับไป
 ที่บ้านและหนีไปซ่อนอยู่ในห้องเพดาน ลีกรีกสงสัยว่าจุงทอมจะรู้ว่า ทาสพวกนี้อยู่ที่ไหน เขาจึงพยายามล้วง
 ความจริงจากจุงทอมโดยเขม่น้ำจุงทอมจนเค้นและทุบไม้ได้

ขณะเดียวกัน จอร์จ เอธิซา และแฮร์รี่ ซึ่งอยู่ทางเหนือได้เดินทางอย่างช้า ๆ ไปตามทางรถไฟ
 ใกล้กันที่จะไปสู่แคนาดา สองวันต่อมา จอร์จ เซลบี มาถึงไร่ที่จุงทอมอยู่และจะซื้อจุงทอมกลับไป แต่
 สายไปเพราะจุงทอมตายเสียก่อน จอร์จจึงว่าลีกรีกเป็นคนฆ่าจุงทอม ทั้งสองมีปากเสียงกันและจอร์จ
 ได้ทำร้ายร่างกายลีกรีก

ส่วนแคว้น และเอ็มมีลิน ยังคงซ่อนตัวอยู่ในห้องเพดาน และพยายามที่จะแปลงเป็นผีนจุงทอม
 ตกใจกลัวและคัมหนักกว่าที่เคย จอร์จ เซลบีได้ช่วยพวกทาสหนีโดยหาลงเรือไป ต่อมาเรือได้พา
 ทาสไปยังภาคเหนือ และพบกับมาดามเคอโธ (Madame de Thoux) ซึ่งบอกว่าเป็นพี่สาวของ
 จอร์จ แฮร์รี่ และในที่สุดแคว้นก็ได้รู้ความจริงว่า เอธิซาเป็นลูกสาวของเธอเอง ซึ่งแต่งงานกับจอร์จและ
 มีลูกด้วยกัน และทั้งหมดก็พากันหนีไปยังแคนาดาโดยปลอดภัย

จากนั้น พวกเรือญาติเหล่านี้จึงรวมตัวกันอยู่ในแคนาดาหลายปี ส่วนในเคนตักกี จอร์จ เซลบี
 ได้ปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ เขาถล่าวว่าการปล่อยทาสให้เป็นอิสระครั้งนี้เพื่อเป็นที่ระลึกแก่จุงทอม

ชีวิตและผลงานของมาร์ค ทเวน

มาร์ค ทเวน (Mark Twain) เป็นนามปากกาของ ซามูเอล แลงฮอร์น คลีเมนส์
 (Samuel Langhorne Clemens) บิดาของมาร์ค ทเวน คือ จอห์น มาร์เชลล์ คลีเมนส์ (John
 Marshall Clemens) ซึ่งเติบโตในเคนตักกี (Kentucky) รัฐทางใต้ และได้แต่งงานกับเจน
 แลมป์ตัน (Jane Lampton) ชาวเวอร์จิเนีย (Virginia) บรรพบุรุษของทั้งคู่ เป็นลูกครึ่งอังกฤษ
 และไอริช ต่อมาบิดามารดาของ มาร์ค ทเวนได้ย้ายจากรัฐเคนตักกี มาตั้งบ้านที่ตะวันออกของรัฐ
 เพนเนซิลวาเนีย ซึ่งเป็นรัฐทางตอนใต้เช่นกัน

มาร์ค ทเวน เกิดเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1835 ที่เมืองฟลอริดา (Florida) รัฐมิสซิสซิปปี บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi River) เขาเป็นบุตรคนที่ห้าของครอบครัว บิดาของเขาเรียนมาทางค้าขายและพยายามประกอบธุรกิจขึ้นในเมืองเล็ก ๆ นั้น ซึ่งนับว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มคนซึ่งบุกเบิกดินแดนแถบนี้ แต่เมื่อประสบความลำบากในการประกอบอาชีพ ครอบครัวคลีเมนส์จึงอพยพไปอยู่ที่เมืองแฮนนิบาล (Hannibal) ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี

บ้านของ มาร์ค ทเวน เป็นกระท่อมเล็ก ๆ มีคนอยู่ในครอบครัวทั้งหมดแปดคน เจ็ดคนเป็น คนในครอบครัวเดียวกัน และมีทาสหญิงอีกคนหนึ่ง ทั้งหมดอยู่รวมกันในห้องมืด ๆ สองห้องของกระท่อม ในวัยเด็ก มาร์ค ทเวนเป็นคนผอมบาง ร่างเล็ก ซ้ำโรค ไทร ๆ คาดว่าเขาคงจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ ผ่านพ้นฤดูหนาวฤดูแรกไปได้

ครั้นอายุมากขึ้น มาร์ค ทเวน กลายเป็นเด็กที่ก่อความเดือดร้อนยุ่งยากอย่างที่สุด มารดา ของเขามักจะบอกว่าเขาทำความลำบากให้แก่เธอยิ่งกว่าคนทุกคนในครอบครัวร่วมกัน มาร์ค ทเวน เริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียน ซึ่งเป็นกระท่อมไม้ซุง อยู่ใกล้ ๆ บ้าน เขาไม่ใคร่สนใจเรียนเท่าใดนัก เขาเมื่อการ ไปโรงเรียนจนบางครั้งวิ่งหนีออกจากบ้านและมักจะวิ่งมายัหน้าไปยังแม่น้ำมิสซิสซิปปี เขาต้องเล่นของแม่น้ำมิสซิสซิปปีที่กว้างใหญ่ ซึ่งมีเกาะแก่งที่เต็มไปด้วยความเร็นลับ เขาจะนั่งอยู่ ตามริมฝั่งแม่น้ำนับเป็นชั่วโมง ๆ และสร้างจินตนาการต่าง ๆ เขาเกือบจะจมน้ำตายในวาระต่าง ๆ กันถึงเก้าครั้ง แต่ขณะที่เขาเล่นเป็นกบเคียนแดงและโจรสลัด เทียวค้นหาสมบัติตามถ้ำ กินไข่เต่าและ ล้างแพไปหาหมาแมว เขาก็มีสิ่งที่เขาคมิได้จากการประหลาดประหลาดนั้น สำหรับสร้างฉากและลักษณะ นิยายตัวละครให้เป็นอมตะในนวนิยายที่เขาเขียนในเวลาต่อมาจนเป็นที่โด่งดัง

เมื่อเด็ก ๆ มาร์ค ทเวน มีเพื่อนมาก และสมัยนั้นมิสซิสซิปปี เป็นรัฐที่มหาสนุกมาก เพื่อนเล่นของเขา จึงมีทั้ง เด็กผิวดำและผิวขาว พวกเด็ก ๆ ในดินแดนนี้เมื่อชวนนิโกร เป็นเพื่อนเล่นและคอยช่วยดูแลให้ควย พวกเด็กผิวขาวชอบเล่นกับเด็กผิวดำ ถ้าไม่มีพวกนี้เล่นควย มาร์ค ทเวน ก็รู้สึกเหงาและว้าเหว เด็กนิโกร รู้จักวิธีเล่นลูกเสกต่าง ๆ ใต้อีกมาก เช่น รู้จักคาถาอาคมป้องกันตัว รู้จักวิธีใช้เวทมนตร์รักษาหูและแผล ฟักคำคำเขี้ยว มีวิธีวาดภาพในแผ่นดิน และมีวิธีหาเงินที่หาไปไม่ได้ควย เด็กนิโกร รูวาลางเหล่านั้นมีความหมาย ถึงอะไรบางอย่าง รวมทั้งการทำนายนั้นต่าง ๆ รู้จักวิธีสะเดาะเคราะห์ สิ่งเหล่านี้ มาร์ค ทเวน มีโอกาสได้ รู้จากเพื่อน ๆ ผิวดำในวัยเด็กของเขาทั้งสิ้น

นอกจากนี้ มาร์ค ทเวน ยังมีความสัมพันธ์กับหลายชายคนใหม่ที่เพิ่งมีเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่งคือ ดุงเนต (Ned) ซึ่งสนิทกับพวกเด็ก ๆ ในบ้านมาก หลังจากที่เด็ก ๆ รับประทานอาหารมื้อค่ำแล้ว ก็จะมารวมกลุ่มกันที่หน้าเตาผิงไฟในครัว แล้วดุงเนตก็จะเป็นผู้เล่าเรื่อง "ผี ๆ สาง ๆ" ชนิดที่ผู้ฟังต้องขนลุกเกรียว เล่าถึงทางสายเปลี่ยวและกลอุบายต่าง ๆ ของแม่มด ที่ทำให้ผู้ฟังกลัวและตื่นเต้นทุกใจ เรื่องเหล่านี้มีขึ้นอยู่ในความทรงจำของ มาร์ค ทเวน และเป็นเหตุให้เกิดแรงบันดาลใจ สอดแทรกจินตนาการต่างๆ จากประสบการณ์เหล่านั้นลงไปในงานนิยายเรื่อง The Adventures of Tom Sawyer และ The Adventures of Huckleberry Finn ในเวลาต่อมา

เมื่ออยู่ในวัยเด็ก มาร์ค ทเวนได้รับการศึกษาน้อยมากในปี ค.ศ. 1847 เมื่อเขาอายุได้ 12 ปี บิดาก็ถึงแก่กรรม มาร์ค ทเวน จึงต้องออกจากโรงเรียนมาประกอบอาชีพเพื่อช่วยจุนเจือครอบครัวที่ค่อนข้างจะแร้นแค้นของเขา เขาเริ่มอาชีพลูกมือช่างพิมพ์ตามอย่างโอเรียน (Orion) เมื่ออายุได้สิบแปดปี มาร์ค ทเวน ก็เบ็ดตัวในเมืองฮันนิบาล ในปี ค.ศ. 1853 นั้นเอง เขาได้เดินทางเร่ร่อนไปสมัครทำงานตามเมืองต่าง ๆ ในรัฐเซนต์หลุยส์ (Saint Louis) ชิคาโก (Chicago) นิวยอร์ก (New York) และฟิลาเดลเฟีย Philadelphia และได้ใช้ความรู้ด้านการเรียงพิมพ์เข้าทำงานในโรงพิมพ์หลายแห่ง มาร์ค ทเวน ทำงานด้านกรรมาการเรียงพิมพ์ได้ช้านานมาก นอกจากจะทำงานมาแล้ว เขายังทำหน้าที่อื่น ๆ อีก เช่น รับผิดชอบไปรษณีย์ รวบรวมส่งหนังสือพิมพ์ และในที่สุดเขาก็หวนกลับมาอยู่ที่เมืองคีโอกัก (Keokuk) ในรัฐไอโอวา (Iowa) ก็ที่ชายเป็นเวลา 2 ปี ต่อมาเขาคิดที่จะเดินทางไปแสวงโชคในดินแดนอเมริกาใต้ จึงได้ตั้งต้นการเดินทางที่เมืองซินซินเนติ (Cincinnati) ในรัฐโอไฮโอ (Ohio) ด้วยความตั้งใจจะไปตามล่าแม่จิ้งจอกที่ป่าเมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) แทนที่จิ้งจอกในป่ากลายเป็นคนนำร่องในลำนํ้ามิสซิสซิปปีเสียก่อน กิจการเรืออยู่ภายใต้การอุปการะของกัปตัน ฮอเรซ บิกซบี (Horace Bixby) ในช่วงเวลานั้นเอง มาร์ค ทเวน ได้มีโอกาสเขียนจดหมายเล่าเรื่องการเดินทางส่งไปพิมพ์ในหนังสือ คีโอกัก เดลี่โพสต์ (Keokuk Daily Post) ขณะเดียวกัน มาร์ค ทเวน ได้เริ่มงานเขียนเรื่องลงในหน้าหนังสือพิมพ์ เวอร์จิเนีย ซิตี้ เทอริทอรีเอนเตอร์ไพรส์ (Virginia City Territorial Enterprise) แห่งรัฐเวอร์จิเนีย โดยใช้นามปากกาว่า "มาร์ค ทเวน" ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ทเวนใช้เกี่ยวกับคนเดินเรือมาจากเสียงร้อง

ของคนเรือเมื่อต้องการจะขึ้นระยะน้ำที่ปลอดภัย เป็นระยะทางสองฟาซอมส์ หรือ 12 ฟุต ซอนจึงเป็น
ข้อที่รู้จักกันดีในหมู่นักนำร่อง

ต่อมา มาร์ค ทเวน ได้รับแรงกระตุ้นจากพี่ชาย เขาจึงหนีไปทำเหมืองที่เนวาดา (Nevada)
แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด มาร์ค ทเวน เป็นนักทองเหี่ยวและเคินทางไกล เคยไปถึง
ย่านทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และภาคตะวันออกไกล ระหว่างนั้นก็ได้อ่านเขียนเรื่องมาตลอด

เรื่องแรกที่นามปากกา "มาร์ค ทเวน" มีชื่อเสียงปรากฏแก่โลกคือ เรื่องสั้นชื่อ "The
Celebrated Jumping Frog of Calveras County" ตีพิมพ์ลงในวารสารแซทเทอร์เดย์ เพรส
(Saturday Press) ค.ศ. 1865 ในนครนิวยอร์ก ส่วนหนังสือเล่มใหญ่ที่เขาเขียนเป็นเล่มเรื่องแรก
คือ The Innocents Abroad สองเรื่องนี้เขียนในระหว่างเคินทางไกลครั้งแรก ภายหลังจากนั้นก็
กลับไปทำงานประจำที่หนังสือพิมพ์ในซานฟรานซิสโก (San Francisco) และเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับ
ความทรงจำในอดีตเรื่อง Roughing It (ค.ศ. 1872) ซึ่งได้สร้างชื่อเสียงของเขาให้โด่งดังมากขึ้น
เพราะเรื่องราวต่าง ๆ ที่เขาเขียนขึ้นแม้จะเป็นเรื่องตลกชวนหัวและขบขัน แต่ก็เป็นการเขียนเพื่อล้อ
และประชดประชันสังคมเกี่ยวกับปัญหาการเมืองเรื่องคอร์รัปชัน และความเหลวแหลกเสียหายต่าง ๆ ของ
สังคม ทั้งนี้ ผู้เขียนมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมและยกย่องศีลธรรม ให้คนบูชาและคำนึงถึงความดีในทางที่
ซื่อสัตย์สุจริต หวังที่จะทำงานเพื่อชาติและสังคม

จากนั้นไม่นาน มาร์ค ทเวน ก็ได้รับทุนให้เคินทางไปเกาะแซนด์วิช (Sandwich
Islands) ในปี ค.ศ. 1866 มาร์ค ทเวน ได้เริ่มการบรรยายเกี่ยวกับการเคินทางของเขา การ
บรรยายนี้เป็นการเสริมสร้างชื่อเสียงให้เขาอีกประการหนึ่ง นอกเหนือไปจากชื่อเสียงทางงานวรรณกรรม
และในปี ค.ศ. 1869 มาร์ค ทเวนได้อาสาที่จะเข้าไปทำงานหนังสือพิมพ์ และได้เข้าไปทำงานร่วมกับ
หนังสือพิมพ์เคอะบัฟฟาโล เอ็กซ์เพรส (The Buffalo Express)

มาร์ค ทเวน ได้พบโอลิเวีย แลงดอน (Olivia Langdon) ผู้ซึ่งเขาได้แต่งงานด้วย
ในปี ค.ศ. 1870 คู่รักาวที่เขาเคินทางรอบโลกในฐานะนักหนังสือพิมพ์โดยทางเรือ ตลอดระยะเวลา
เวลา 33 ปี แห่งชีวิตสมรสของคนทั้งสอง โอลิเวียเป็นภรรยาในอุดมคติและเป็นผู้หญิงที่เขาไว้วางใจได้

และจากความรู้ความชำนาญที่ มาร์ค ทเวน เคยเป็นช่างเรียงพิมพ์มาก่อนทำให้เขาคิดคนที่
จะสร้างเครื่องเรียงพิมพ์ขึ้นเองในเวลาต่อมา แต่การคิดค้นกล่มเหลวลงทำให้เขาขาดทุน แทบสิ้นเนื้อ
ประคากัว อย่างไรก็ตามด้วยการสนับสนุนของบิดาของโอลิเวีย มาร์ค ทเวนจึงได้เป็นบรรณาธิการ
หนังสือพิมพ์

ต่อมาครอบครัวของ มาร์ค ทเวน ย้ายไปอยู่ที่ ฮาร์ทฟอร์ด (Hartford) รัฐคอนเนคติกัต
Connecticut) ที่นั่นเขาได้ร่วมมือกับชาร์ลส์ ดัดเลย์ วอร์เนอร์ (Charles Dudley Warner)
เขียนนวนิยายเรื่อง The Gilded Age (1873) แสดงออกถึงความหมั่นของยุคนั้น และสอดแทรก
อารมณ์ขันไว้ด้วย

นับจากปี ค.ศ. 1870 เป็นต้นมา มาร์ค ทเวน ได้ออกเดินทางไปยุโรปหลายครั้ง และได้มี
โอกาสดำเนินาน้ำมิสซิสซิปปี ทำให้เขารำลึกถึงอดีตเมื่อครั้งเป็นเด็ก และเคยผจญภัยกับเพื่อนเด็ก ๆ
ทั้งมีวาทะและนิวกา จึงเป็นแรงบันดาลใจให้เขาเขียนนวนิยายสองเรื่องที่ทำให้เขามือชื่อเสียงมากคือ
เรื่อง The Adventures of Tom Sawyer และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn
ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องเอกเกี่ยวกับการผจญภัยแฉล้มแม่น้ำมิสซิสซิปปี

ขณะที่มาร์ค ทเวน ทำงานเขียนอยู่นั้น เขามักคอยช่วยเหลือที่สำคัญคนหนึ่งคือ วิลเลียม ดีน
เฮาเวลล์ (William Dean Howells) นับเป็นผู้ทำให้คำแนะนำเขาเป็นอย่างดี และอีกคนหนึ่ง
คือ โอลิเวีย ภรรยาของเขา โอลิเวียเป็นคนตรวจแก้ต้นฉบับทั้งหมดของเขา ในตอนค่ำเขาจะนำงาน
ที่เขียนในตอนกลางวันมาวางไว้นิ่งเส็ดๆติดกับหัวเตียงของเธอ เพื่อเธอจะได้อ่านก่อนนอน เธอคัด
คำพูดที่ไม่เหมาะสม เช่น คำหยาบคายออกทั้งหมด และตรวจแก้สิ่งที่ขาดตกบกพร่องให้เรียบร้อยอย่าง
สมบูรณ์ ถ้าเธอจะเปลี่ยนแปลงงานประพันธ์ของเขาตอนใดบ้างก็ตาม เขาจะรับไว้โดยไม่มีข้อโต้แย้งเสมอ
ควยเหตุที่ มาร์ค ทเวนได้รับอิทธิพลด้านอารมณ์ขันจากมารดาของเขา ตัวเขาจึงเป็นคนมี
อารมณ์ขัน และถ่ายทอดสิ่งนี้ลงไปในงานเขียนของเขา เขาสามารถทำให้อ่านหัวเราะและในขณะเดียวกัน
ก็สมบรูณ์ระหว่างการล้อเลียนและความไม่เหมาะสมของสภาพสังคมที่ให้อ่านต้องขบคิด เพราะ
เขาสอดแทรกแนวคิดทางศีลธรรมลงไปในงานวรรณกรรมของเขาเกือบทุกชิ้น

ใ้มีผู้พากษ์วิจารณ์ถึง มาร์ค ทเวนไว้มาก ซึ่งรวมความแล้ว มาร์ค ทเวน เป็นนักเขียน
ที่มีความสามารถหลายอย่างซึ่งในบรรดานักเขียนเรื่องสั้นประเภทขบขันไม่สามารถเทียบเคียงกับ

มาร์ค ทเวน โคเลย เมื่อรู้สึกประทับใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใด มาร์ค ทเวน สามารถเขียนบรรยายได้
 อย่างยอดเยี่ยมหาญอุทิศเพิ่มเติมโดยยาก แม้ว่า มาร์ค ทเวน จะเขียนนวนิยายไว้หลายแนว แต่เรื่อง
 ทุกเรื่องที่เขาเขียนมาอ่านทั้งสิ้น และสะท้อนนิสัยที่เป็นแบบฉบับของคนอเมริกัน อุปลินนิสัยของเขาเอง
 จริง ๆ คือมีการแสดงออกถึงความรักอิสรภาพและความเป็นตัวของเขาเอง มาร์ค เป็นคนรักอิสระเสรี
 ไม่กลัวสิ่งใด งานเขียนของเขาเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปเจมีนีย์ เกรียบเทียบเขาไว้ว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ทาง
 วรรณกรรมพอ ๆ กับประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ซึ่งเป็นประธานาธิบดี
 ผู้ยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกา โดย มาร์ค ทเวน ใ้รับฉายาว่าเขาคือ "The Lincoln of our
 Literature" (Miller. 1949 : 32)

จากการที่ มาร์ค ทเวน มีประสบการณ์ด้านการเรียงพิมพ์มาก่อน เขาจึงดำเนินกิจการ
 โรงพิมพ์เองบ้าง และพยายามคิดค้นที่จะสร้างเครื่องเรียงพิมพ์ขึ้นเองจากความรู้ความชำนาญที่เขา
 เคยเป็นเด็กช่างเรียงมาก่อน แต่งานคิดค้นคราวนั้นไม่ค่อยเหลวลง ทำให้เขาขาดทุนแทบสิ้นเนื้อ
 ประคากัว แม้ว่า นายพลกรานต์ (U.S. Grant) อดีตประธานาธิบดีอเมริกา ระหว่าง ค.ศ. 1822 -
 ค.ศ. 1885 จะใ้คอมเมนต์ถึงเรื่องส่วนตัวของท่าน เมื่อเขารับตำแหน่งประธานาธิบดี ครั้งที่ 2 เมื่อ
 ค.ศ. 1872 ให้เขาพิมพ์ขาย แม้จะเป็นเรื่องที่ขายดีที่สุดเล่มหนึ่งก็ตามแต่ก็ไม่ทำให้เขาพ้นจากการ
 ลมละลายได้

เนื่องจาก มาร์ค ทเวน เป็นคนสนใจความวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องราวทางศิลปกรรม
 ภายหลังที่หมดเปลวจากการงาน เขาก็พาทรรยาเดินทางไ้ลรอบโลกเพื่อแสดงปาฐกถาในที่ต่าง ๆ
 เช่น ตะวันออกไกล อาฟริกา อังกฤษ และประเทศไอร์แลนด์ หัวข้อในการบรรยายที่สร้างชื่อเสียง
 ให้แก่เขาคือ การบรรยายเรื่องที่เขาท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ทางตะวันตก ซึ่งเป็นเรื่องที่พิสูจน์
 ให้เห็นถึงความสำเร้จของเขา และผลักดันให้เขากลายเป็นผู้มั่งคั่งในด้านการมั่งขึ้น เขาใ้รับ
 ความชื่นชมในฐานะนักพูดที่มีความสามารถโน้มน้าวใจผู้ฟัง และระหว่างที่เขาเดินทางไปแสดงปาฐกถานั้น
 เขาใ้เขียนหนังสืออีกหลายเรื่อง เช่น นวนิยายเรื่อง A Connecticut Yankee in King
Arthur's Court (1889) และนวนิยายเรื่อง Pudd'n Head Wilson (1894) ที่ใ้รับการตอบรับ
 จากนักอ่านเป็นอย่างดี แต่รายได้ก็หาใ้พอที่จะใช้หนี้ ค่าคิดค้นเครื่องเรียงพิมพ์ล้มเหลวมาแล้วนั้นไม่

ถึงแม้ว่า มาร์ค ทเวน จะได้รับการศึกษาน้อย แต่ความสามารถทางวรรณกรรมที่เด่นชัด
 ของเขาเป็นที่ประจักษ์ชัดจนมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด (Oxford University) ในบริเตนใหญ่ได้
 ถัดมศักดิ์ สาชาอักษรศาสตร์แก่เขาในปี ค.ศ. 1907

ในปี ค.ศ. 1908 มาร์ค ทเวน ย้ายไปอยูบ้านหลังสุดท้ายในชีวิตเขาที่สตอร์มฟิลด์ (Stormfield)
 รัฐคอนเนคติกัต หลังจากที่เขาได้เสียชีวิตด้วยโรคหัวใจในปี ค.ศ. 1910 และ
 เมื่อ มาร์ค ทเวน อายุครบเจ็ดสิบปี เขาคงลงใจว่า เขาอายุมากพอที่จะทำสิ่งหนึ่งซึ่งใฝ่ฝันใจชอบ
 เขาจึงสั่งช่างให้ตัดเสื้อกางเกงสีขาวสวนสนับสีซุก และนำมุกคอหนังรอยื่น จากนั้นเป็นต้นมาจนถึง
 วันสุดท้ายแห่งชีวิต เขาแต่งกายด้วยสีขาวจากหัวจรดเท้าสีเดียวเท่านั้น แม้แก่ครุภราณีของเขาก็สีขาว
 มาร์ค ทเวน ถึงแก่กรรม ด้วยอาการหายใจไม่ออกเนื่องจากหัวใจพิการที่รัฐคอนเนคติกัต
 เมื่อวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1910 มีอายุได้ 75 ปี

ผลงานประพันธ์ของ มาร์ค ทเวน

นวนิยาย

The Gilded Age. (1873)

Charles Dudley Warner. (1873)

The Adventures of Tom Sawyer. (1876)

The Prince and the Pauper. (1881)

The Adventures of Huckleberry Finn. (1884)

A Connecticut Yankee in King Arthur's Court. (1889)

The American Claimant. (1892)

Tom Sawyer Abroad. (1894)

The Tragedy of Pudd'n Head Wilson. (1894)

Personal Recollections of Joan of Arc. (1895)

Tom Sawyer, Detective. (1896)

The Mysterious Stranger. (1916)

เรื่องเล่าและความเวียงสั้น ๆ

The Celebrated Jumping Frog of Calaveras County and Other Sketches.

(1865)

Mark Twain's Sketches, New and Old. (1875)

The Stolen White Elephant and Other Stories. (1882)

The £1,000,000 Bank-Note and Other New Stories. (1893)

The Man That Corrupted Hadleyburg and Other Stories and Sketches. (1900)

A Double Barelled Detective Story. (1902)

The \$ 30,000 Bequest, and Other Stories. (1906)

เรื่องราวสั้น ๆ เกี่ยวกับการเดินทาง

The Innocents Abroad, or, the New Pilgrim's Progress. (1869)

A Tramp Abroad. (1880)

Following the Equator. (1897)

เรื่องราวเกี่ยวกับความทรงจำในอดีต

Roughing It. (1872)

Life on the Mississippi. (1883)

อัตชีวประวัติ

Mark Twain's Autobiography

(ไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่หลังจาก มาร์ค ทเวน ถึงแก่กรรม

ได้มีผู้รวบรวมเพิ่มเติมและพิมพ์ ในปี 1924)

บทสนทนาเชิงปรัชญา

What Is Man? (1906)

งานเขียนอื่น ๆ

Mark Twain's (Burlesque) Autobiography. (1871)

Extracts from Adam's Diary (1904)

King Leopold's Soliloquy. (1905)

Eve's Diary. (1906)

Christian Science. (1907)

Is Shakespeare Dead? (1909)

Extract from Captain Strongfield's Visit to Heaven. (1909)

เรื่องย่อนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องต่อจากเรื่องการผจญภัยของ ทอม ซอเยอร์ เรื่องเริ่มต้นว่าหลังจาก ทอม ซอเยอร์ (Tom Sawyer) และฮัคเกิลเบอรี่ ฟินน์ (Huckleberry Finn) ซึ่งเป็นเด็กผู้ชายโคทมบลองทองในถ้ำของซโมยและนำไปส่งศาล โดยผู้พิพากษาแซทเซอร์ (Judge Thatcher) ได้แบ่งเงินให้แก่เด็กชายแล้ว แมมมายด์กลาส (The Widow Douglas) และว๊อทสัน (Miss Watson) น้องสาวของเธอ ก็พาฮัคเกิลบ้านพร้อมทั้งพยายามเปลี่ยนแปลงฮัคใหม่ ซึ่งตอนแรกฮัคทนไม่ไหวต้องอยู่ในบ้านที่มึนความเป็นอยู่อย่างประเพณี บ้านมีการสวดมนต์ และสวดสาบานและที่แย่ที่สุดคือ เขาต้องไปโรงเรียน แต่เขาก็พยายามควบคุมตนเองให้ไปโรงเรียนเกือบทุกวัน ยกเว้นบางเวลาที่เขาแอบออกมาสูบบุหรี่หรืออยู่ในป่าหรือตกปลาที่แม่น้ำมิสซิสซิปปี

แล้ววันหนึ่งฮัคได้สังเกตเห็นรอยเท้าของพ่ออยู่ในหิมะ ฮัคไม่ได้พบหน้าพ่อมานับปีแล้ว และเมื่อรู้ว่าพ่อของเขาจะกลับมาตามลาตัวเขา เพราะรัฐชากเกี่ยวกับเงิน 6,000 ดอลลาร์ที่ฮัคได้รับ ฮัคจึงรีบไปหาผู้พิพากษาแซทเซอร์ให้ช่วยเหลือเขาด้วยเพื่อให้เงินเป็นของเขาคนเดียว ผู้พิพากษาออกจะงุนงงแต่ก็เขียนสัญญาว่าข้อหวั่นสมมติทุกอย่างจากฮัคและจ่ายเงินให้เขาแล้ว ฮัคก็พอใจที่ไม่มีเงินไว้มากพอที่จะให้พ่ามาเอาจากเขาไปได้

ในที่สุดพอขีเม่าของอีคก็ปรากฏตัวในคืนหนึ่งห้องของอีค บนบานของแม่ม่ายอีกลาส เขาพบว่า ถูกโกง เงินและพอโคจับตัวอีคเข้าไปอยู่ในกระท่อมที่ป่าแห่งหนึ่ง โดยจับตัวเด็กชายไปตั้งไว้เหมือนเป็น นกโศกคนหนึ่งและเขียนที่เขาเป็นระยะ ๆ อีกทั้งให้อาหารเขากินเพียงครึ่งหนึ่ง อีคจึงแปลกใจว่าทำไมตนถึง อดยากอยู่กับแม่ม่ายอีกลาสมากกว่าทั้ง ๆ ที่เมื่ออยู่กับพ่อของเขานั้น อีคสามารถสนุกหรือและทวารสมรสตาม อย่างไรก็ได้ก็ตามที่เขาต้องการและชีวิตของเขาจะมีความสุขมากถ้าไม่ถูกเขียนก็ คนหนึ่ง อีคก็ชอบหนี ไปโดยทิ้งรอยเลือกของหนูที่เขาทำเอาไว้ในป่าโดยให้คนเข้าใจผิดว่าเป็นรอยเลือกของเขา อีคต้องการให้ทุก ๆ คนเชื่อว่าเขากลับไปแล้ว เขาจึงเรือไปยังหมู่เกาะแจคสัน (Jackson's Island) เพื่อหลบซ่อนตัวจนกระทั่งความทุกข์ทนต่าง ๆ ครอบคลาวยง

หลังจากมีอิสรภาพเป็นเวลาสามวัน อีคก็รีบไปยังส่วนอื่น ๆ ของเกาะและที่นั่น อีคพบจิม (Jim) หาดสนิโกรของว้อทสัน จิมบอกอีคว่าเขาหนีออกมาเพราะเขาได้ขโมยมาว่า ว้อทสัน วางแผนที่จะขายเขาไปเป็นเงิน 800 ดอลลาร์ อีคสัญญาว่าจะไม่แพร่พรายเรื่องจิมให้ใครรู้ ทั้งสองคนก็อยู่บนเกาะเป็นเวลาหลายวันจิมก็สอนอีคหลายอย่างถึงเรื่องการนับถือโชคกลางสมัยตั้งเค็ม และในคืนหนึ่ง อีคก็พายเรือกลับไปยังเมนแลนด์ (Mainland) โดยปลอมตัวเป็นเด็กคนหนึ่ง และ ไปที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ฝั่ง และที่นั่น อีคก็รู้ว่าพ่อของเขาหายตัวไปในเวลาอันสั้น หลังจากผู้คน ในเมืองเชื่อกันว่าอีคถูกฆาตกรรม เมื่อการหายตัวของจิมเกิดขึ้น หลังจากนั้นทวารการตายของอีคแพร่ออกไป ถึงกับมีการตั้งเงินรางวัล 300 ดอลลาร์ให้แก่ผู้จับจิมได้ และคนส่วนมากเชื่อกันว่าจิมฆาอีคตาย

ด้วยความกลัวว่าจะมีคนมาพบเกาะแจคสัน อีคจึงรีบไปบอกจิมและสองคนก็มุ่งตรงไปยัง มิสซิสซิปปี ทั้งสองวางแผนที่จะลี้ภัยที่คาร์ริโอ (Cario) และไปทอเรือกลไฟที่เมืองมูทริงไปบัง โอไฮโอ คืนคนแห่งเสรีภาพ จิมบอกกับอีคว่าเขาจะท่องเที่ยวงานหนักทางเหนือ เพื่อจะซื้อภรรยาและ ลูก ๆ คืนจากนาบาทาสทางตอนใต้

การช่วยเหลือหาจิมที่กำลังหลบหนีนั้น รวมกันจิตสำนึกของอีคมาก แต่อีคก็คิดว่าตนเองจะไม่สบายใจมากขึ้น ถ้าหากว่า เขาทรยศหนีหลังทอเพื่อนที่แสนดีเช่นจิม และคืนหนึ่งขณะที่พวกเขากำลัง กำลังจะจมลงไปในแม่น้ำ มีเรือลำใหญ่แล่นมาตรงหน้าเขา ทั้งอีคและจิมต่างก็รู้ว่าพวกเขจะต้องจมลง ใต้อำเรือและจมลงสู่แม่น้ำ เมื่อแพจมลง อีคว่ายน้ำเข้าฝั่งอย่างปลอดภัย แต่จิมนั้นหายตัวไป

อีกพวกหนึ่งของครอบครัวแกรงเกอร์ฟอร์ด (Grangerfords) พวกแกรงเกอร์ฟอร์ด
 ไม่ค่อยผูกพันกับพวกเชฟเฟอร์สัน (Shepherdsons) ซึ่งเป็นอีกครอบครัวหนึ่งที่อยู่ใกล้ ๆ ส่วนใหญ่แล้ว
 ครอบครัวแกรงเกอร์ฟอร์ด มักจะทิ้งธิดาไว้เพียงลำพัง แล้ววันหนึ่งธิดาก็โดนความเคียดแค้นที่เป็นทาส
 คนหนึ่งมาคนหาญในป่า เขาก็พบจิมซึ่งซ่อนตัวอยู่ในป่าเพื่อรอที่จะพบธิดา จิมซ่อนแพะที่แตกแล้ว
 และในคืนนั้นพวกลูกสาวของแกรงเกอร์ฟอร์ดโดนหนามหนวดของหมาป่าตัวหนึ่งกัดตายไป ทำให้ความอาฆาต
 แค้นยิ่งเพิ่มมากขึ้น จึงมีเรื่องวิวาทกัน ธิดาและจิมถือโอกาสวิ่งหนีออกมาขณะที่มีการยิงกันและเริ่ม
 เค้นทางโคยทางน้ำ

หลังจากนั้นไม่นาน ทั้งจิมและธิดาก็พบผู้ชายสองคนที่แต่งทำเป็นก๊อทพวกเขา และชอบ
 ออกคำสั่งแก้อีกและจิม ชายสองคนนั้นสมมติกันว่าคนหนึ่งเป็นดยุก (Duke) และอีกคนหนึ่งเป็นพระราช
 (King) คอยติดตามคนทั้งสองไปยังที่ต่าง ๆ ทั้งคู่เป็นคนฉลาดแบบมีเสน่ห์เพชฌฆาย ทั้งคู่ได้ตั้งเวที
 แสดงที่คึกคักปลั่งขึ้น จักการแสดงขึ้นเป็นเวลานานที่เมืองต่าง ๆ และเก็บเงินได้เป็นจำนวนนับร้อย ๆ
 ดอลลาร์ จากนั้นทั้งสองคนจึงวิ่งหนีก่อนที่ฝูงชนจะไล่จับตัวเขา

เมื่อ "ดยุก" และ "พระราช" ได้เป็นคนทุกคนถึงความตายของปีเตอร์ วิลคส์ (Peter Wilks)
 ซึ่งได้ทั้งทรัพย์สินสมบัติและ เงินสดไว้ให้หลานสาวสามคนคือแมรี (Mary) เจน (Jane) ซูซาน (Susan)
 และโจแอนนา (Joanna) ทั้งสองคนจึงแกล้งไปแสดงตัวว่าเป็นลุงของเธอเพราะว่าพี่ชายของวิลคส์
 ทั้งสองคนพำนักอยู่ในประเทศอังกฤษ และไม่เคยมีใครเห็นเขาทั้งคู่มาก่อน เมื่อ "พระราช" และ
 "ดยุก" ไปพบหลานสาวทั้งสามคนของวิลคส์ พวกเขาได้หลอกเอา เงินทรัพย์สินสมบัติที่เป็นมรดกมาได้มากมาย
 และประกาศขายเลหลังทาส การกระทำครั้งนี้ทำให้เกิดสาวทั้งสามไม่สบายใจ และธิดาไม่สะดวก
 หนเห็นพรเธอมีความทุกข์ใจ เธอจึงตัดสินใจที่จะเปิดเผยถึงความชั่วของทั้งสอง แกะแยะเกี่ยวกับ
 เรื่องของการให้แน่ใจว่าจะต้องปลอดภัย ซึ่งในตอนแรกจิมก็ซ่อนตัวอยู่ในป่าเพื่อรอคอยให้เพื่อน
 วาดกลับมาหาเขา และในที่สุดธิดาก็ไปบอกไปงเอเธนระเพธของ "ดยุก" และ "พระราช" ให้คนรู้ ธิดา
 โคหนีไปกับจิม และสองคนหนีไปบนแพโดยคิดว่าจะทิ้ง "ดยุก" และ "พระราช" ไว้เบื้องหลัง
 แต่ หอที่ "ดยุก" และ "พระราช" พายเรือกลับมาทันพวกเขา

ทั้งหมดจึงกองรวมกลุ่มกันอีกครั้ง ขณะที่แพลนไปถึงเมืองเมืองหนึ่ง จึงถูกจับและยึดกุมว่า
 "คุณจะใช้มันเป็นเครื่องมือไปสู่การโคกรางวัล" ยึดสันนิษฐานว่าเขาควรจะช่วยเหลือนิมโง่กลับไปสู่เจ้าของ
 พดกของคังเคิม แต่อีกประการหนึ่ง เขาคิดว่าทั้งเขาและนิมโง่เป็นเพื่อนที่คบกันมาตลอด และนิมโง่
 ก็รู้สึกชอบนิมโง่เรื่อยมา จนในที่สุดเขาคิดสนใจที่จะช่วยนิมโง่กลับไป หลังจากคิดสนใจแล้ว ยึดกลับไปที่นิมโง่
 ที่แท้ก็พบว่านิมโง่หายตัวไปแล้ว เขาถูกภายหลังว่า "พระราชา" นำนิมโง่ไปขายให้แก่ซิลัส เฟลปส์ (Mr. Silas
 Phelps) ยึดจึงตรงไปที่ฟาร์มของครอบครัวเฟลปส์ และที่นั่นเมื่อยึดไปถึง ภรรยาของเฟลปส์เห็นเขา
 เขาขอโคกรางเขาพาหาและกอกเขา เพราะเขาใจนึกคิดว่ามันเป็นหลานชายของเธอคือ ทอม ซอเบอร์
 ที่กลับมาเยี่ยมบ้าน และให้ยึดเรียกเธออย่างสนิทสนมว่า ป้าแซลลี (Aunt Sally) ยึดคิดว่าเขาควรจะ
 ให้ภรรยาของเฟลปส์เข้าใจนึกไปสักกระยะหนึ่ง ยึดจึงเป็น "ทอม" ชั่วขณะหนึ่งและสามารถขอกภรรยา
 ของเฟลปส์ถึงเรื่องราทั้งหมดของน้าพอลลี (Aunt Polly) น้าของทอมได้ รวมทั้งเรื่องของ ซิด (Sid)
 และแมรี (Mary) ซึ่งเป็นน้องชายและน้องสาวของทอมได้ควบ ยึดภูมิใจในตัวเองมากที่สุดที่หลุดลวง
 ภรรยาของเฟลปส์ได้ และเมื่อทอม ซอเบอร์ ตัวจริงมาถึงเขาได้รวมผลอกป่าของเขาควบ ว่าตัวเอง
 คือ ซิด

ในตอนแรกยึดขอกทอมถึงเรื่องที่ถูกจับกุม และเป็นที่ประหลาดใจยิ่งนัก เมื่อทอมอาสาที่จะ
 ช่วยปล่อยนิมโง่ให้เป็นอิสระ ยึดเองไม่เชื่อว่าทอมจะเป็นคนซอมบาศหุ่บออกมาได้ แต่เขาเก็บความรู้สึก
 นี้ไว้ในใจ ยึดตั้งใจว่าจะรอจนนิมโง่ และจะหึงประทุกระหอมที่จับมอญ แต่ ทอมก็อ้างว่าจะปลดกภัย
 กวาดาเป็นไปคานที่เขาอ่านในหนังสือ และเขาวางแผนทุกอย่างตามเรื่องที่เขาอ่านจากหนังสือ ซึ่งใช้
 เวลาถึงสามอาทิตย์ในการวางแผน ซอมบและใช้ดูยานหลุดลวงเอาตัวนิมโง่ออกมาจากกระหอมได้ และเมื่อ
 นิมโง่ออกมาได้ก็มีการติดตามขึ้น ทอมถูกยิงที่ขา จึงถูกจับตัวอีกครั้งหนึ่ง ทอมถูกนำกลับมาที่บ้านของป้าแซลลี
 เพื่อรักษาแผลที่ขาเจ็บ เมื่อทอมรู้ความจริงว่าข้อขันทายไปแล้ว และให้อิสระภาพแก่จิมตามที่ตั้งใจแล้ว
 ยึดจึงคอยลบความรู้สึกที่ว่าทอม เป็นคนซอมบาศให้หนักไปได

แล้ว เรื่องที่ยึดและทอมหลุดลวงก็มันต้องเปิดแบบ เมื่อน้าพอลลีมาถึง เธอรีบตรงเข้ามา
 เล่าความ เป็นจริงของเค็ดคาบทั้งสองคือ ยึดและทอม ซอเบอร์ ให้ภรรยาของเฟลปส์ทราบ แต่เธอ
 ก็บอกว่าไม่เป็นไรและขอให้ยึดเรียกเธอว่าป้าแซลลีเหมือนเดิม

ในที่สุด จิมก็ได้รับอิสรภาพอย่างสมบูรณ์ และทอมได้ให้เงินจิมไว้ใช้สืบทอดลอร์ด ทอมบอกกับจิมว่า เงินของอักษะยังคงอยู่อย่างปลอดภัย โดยที่พิพากษาแซทเซอร์เก็บไว้ให้ แต่อักษะคิดว่าพรของเขา อาจจะกลับมาเรียกเงินจำนวนนั้นกลับคืนไปอีกครั้ง จิมจึงบอกอักษะว่าพรของอักษะตายไปแล้ว จิมเคยเห็นพรของอักษะนอนตายอยู่ในเรือที่ทิ้งร้างอยู่ในแม่น้ำ

อักษะต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง เพราะป้าแซลลิดกล่าวหา เธอคิดว่าจะนำอักษะมาเลี้ยงดูใหม่และพยายามที่จะให้เขาเป็นคนมีอารยธรรมให้ได้ อักษะคิดว่าเขาไม่สามารถเดินกลับไปทางเดิมมันได้อีกครั้ง หลังจากที่เขายพยายามจะทำตนให้มีอารยธรรมภายใต้การดูแลของแม่ชายคักลาสมาแล้ว

วิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin
และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

ตัวละครทาสนิโกรที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีจำนวนมากกว่า
ตัวละครทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ซึ่งตัวละครทาส
นิโกรในนวนิยายเรื่องเอกของสโตว์มิ่งที่ปรากฏชื่อและไม่ปรากฏชื่อ ตัวละครที่มีบทบาทชัดเจนและสามารถ
นับจำนวนได้ รวมได้ 29 คนต่างก็เป็นทาสนิโกรของเจ้านายหลายคนตามบ้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ทาสนิโกรในบ้านของ อาเชอร์ เชลบี (Arthur Shelby) และเอมิลี เชลบี (Emily Shelby)
ภรรยา มีทาสเป็นทาสทาสีผิวดำ คือลุงทอม (Uncle Tom) ป้าโคล (Aunt Chole) ภรรยาของลุงทอม
รวมทั้งบุตรชายเล็ก ๆ อีกสองคนชื่อ โมเซ (Mose) และปีเตอร์ (Peter) และมีแอนดี (Andy)
กับแซม (Sam) ซึ่งเป็นทาสนิโกรชาย และยังมีทาสนิโกรที่เป็นพวกลูกผสมที่เรียกว่า ควอดรอน
(Quadroon) โด๊ก เอลิซา (Eliza) และแฮรี่ (Harry) ลูกชายของเธอ

บริเวณย่านใกล้เคียงกับบ้านเชลบี มีทาสนิโกรชายลูกผสมที่เรียกว่า มุลเลตโต (Mulatto)
อยู่แถวนี้คือ จอร์จ แฮร์ริส (George Haris) ซึ่งเป็นสามีของเอลิซา

เมื่อเอลิซาหนีมาจนได้รับความช่วยเหลือที่บ้านของวุฒิสมาชิก จอห์น เบิร์ก (Senator John Bir
และแมรี เบิร์ก (Mary Bird) ภรรยา ก็พบว่าที่บ้านมีทาสนิโกรผิวดำอยู่ 2 คน คือ ลุงคุดโจ
(Old Cudjoe) และป้าคีน่า (Aunt Denah)

ขณะที่อาเลียวคัททาสลุงทอมเดินทางมา เขาได้แวะซื้อทาสเพิ่มเติมคือ เด็กชายอัลเบิร์ต
(Albert) ลูกชายของป้าฮาการ์ (Aunt Hagar) ซึ่งป้าฮาการ์ได้ถูกแย่งซื้อไปต่างหาก และทาสนิกร
หญิงผิวดำชื่อ ลูซี่ (Lucy) พร้อมกับควยลูกชายอายุราว 10 เดือนมาควย และพาทาสทั้งหมดลงเรืออาแมล
รีเวียร์ (The La Belle Rivier)

ส่วนที่บ้านของออสติน เซนต์แคลร์ (Augustine St. Clare) นอกจากลุงทอมที่เซนต์แคลร์
ซื้อมาใหม่ ยังมีทาสนิกรที่ทำงานอยู่ในบ้านก่อนแล้ว โด๊ก แซม (Sam) ป้าคีน่า (Aunt Denah)
และเจน (Jane) ซึ่งเป็นทาสนิกรชายและหญิงผิวดำ รวมทั้งเด็กหญิงที่เป็นทาสนิกรผิวดำคนหนึ่ง
ชื่อท็อปซี (Topsy) นอกจากนี้ยังมีทาสนิกรพวก มุลเลตโต ทั้งชายและหญิง โด๊ก อะดอล์ฟ (Adolph)

และแมมมี่ (Mammy) และมีทาสนิโกรหญิงพวกควอครอนคนหนึ่งคือ โรซา (Rosa) เซนต์แคลร์ยังได้กล่าวถึงทาสนิโกรอีกคนหนึ่งคือ ซิปิโอ (Scipio) ซึ่งเป็นทาสนิโกรผิวดำที่อัลเฟร็ด (Alfred) พี่ชายของเซนต์แคลร์ซื้อไว้และเซนต์แคลร์อยู่ใกล้กับเขาในเวลาต่อมาจนมีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้งระหว่างเขาและทาสคนนี้มาก ซึ่งผู้วิจัยจะได้อธิบายละเอียดในภายหลัง

หลังจากเซนต์แคลร์ถึงแก่กรรม ลุงทอม อะคอลลฟ พรอมพวกทาสอื่น ๆ ได้ถูกนำตัวไปยังโรงเก็บสินค้าทาส เพื่อรอพวกพ่อค้าทาสประมูลราคาเวลาที่มีการขายเลขหลัง ซึ่งที่โรงเก็บสินค้าทาสนี้ก็มีทาสนิโกรหญิงสองแม่ลูกคือ ซูซาน (Susan) ผู้เป็นแม่ เป็นพวกมูแลตโต และเอ็มมีลิน (Emmeline) ลูกสาวเป็นพวกควอครอน ซึ่งถูกเจ้านายขายเลขหลังรวมอยู่ด้วย ต่อมาทั้งหมดก็ได้ถูกประมูลขายเลขหลังให้กับคนผิวขาว

นายทาสอีกคนหนึ่งคือ ซีมอน ลีกรี (Simon Legree) มีทาสคนหนึ่งที่ทำงานมาแต่เดิมก่อนที่จะซื้อลุงทอม และเอ็มมีลิน มาจากตลาดประมูลทาส คือ ทาสนิโกรผิวดำที่ปรากฏชื่อเจเนและระบุชื่อเป็นชายสองคน ได้แก่ ควิมโบ (Quimbo) และแซมโบ (Sambo) เป็นหญิงหนึ่งคนคือ แคสซี (Casy) และลูซี่ (Lucy) เป็นทาสนิโกรเลือดคนผสมพวกมูแลตโต นอกจากนี้ยังมีทาสนิโกรคนอื่น ๆ ที่มีใคร่ระบุชื่อและไม่มีความหมายสำคัญแต่ประการใด นอกจากทำงานในไร่ผ่าย

ในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีทาสนิโกรผิวดำที่ผู้แต่งระบุชื่อและมีบทบาทปรากฏชื่อเจเน มีจำนวนทั้งหมด 2 คน ซึ่งที่บ้านของแม่ยายคักลาสและว็อดซัน น้องสาวของเธอ มีจิมเป็นทาสนิโกรคนเคี้ยวที่ปรากฏบทบาทชื่อเจเนที่สุด ในบ้านนั้นนอกจากจิมแล้วยังมีทาสนิกรคนอื่น ๆ อีกที่มีใคร่ระบุชื่อและไม่มีความหมายสำคัญ ที่ผู้แต่งได้บรรยายประกอบไว้

เมื่อจิมเดินทางมาพร้อมซัค จนถึงบ้านของสามสาวพี่น้อง คือเมรี่ เจน (Mary Jane) ซูซาน (Susan) และโจนนา (Joanna) พบว่ามีทาสนิกรจำนวนหนึ่งทำงานอยู่ในบ้านแต่ผู้แต่งมิได้ระบุชื่อไว้

และที่บ้านของนายทาสอีกคนหนึ่งคือ ซิลัส เฟลปส์ (Silas Phelps) มีทาสนิกรชายผิวดำคนหนึ่งที่มีความหมายสำคัญคือ แนท (Nat) นอกจากนี้ยังมีทาสนิกรคนอื่น ๆ ที่ผู้แต่งได้บรรยายไว้ประกอบการดำเนินเรื่อง แต่มิได้ระบุชื่อและไม่มีความหมายสำคัญแต่ประการใด

ตัวละครทาสนิกรทั้งกล่าวมีลักษณะและบทบาทที่สะท้อนให้เห็นภาพของทาสนิกร ในสมัยที่มีทาสของสหรัฐอเมริกาได้ชื่อเจเน โดยพิจารณาจากการบรรยายของผู้แต่ง การบรรยายของตัวละคร และบทบาทสมมติของตัวละคร ตัวละครทาสนิกรจากทั้งสองเรื่อง มีลักษณะรวมและลักษณะที่แตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบลำดับหัวข้อต่อไป

1. ความเป็นอยู่
 - การดำรงชีวิตภายในบ้านของทาสินีโกร
2. ความเชื่อก
 - 2.1 ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา
 - 2.2 ความเชื่อต่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ไคแก่ ภูติผี อำนาจของแม่มด โชคลาง และ
การทำนายต่าง ๆ
3. ความรักอิสระ
 - 3.1 การแสวงหาอิสรภาพ
 - 3.2 โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างทาสินีโกรกับคนผิวขาว
 - 4.1 ท่าทีและปฏิกริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสินีโกร
 - 4.2 ท่าทีและปฏิกริยาที่ทาสินีโกรมีต่อคนผิวขาว

ความเป็นอยู่

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบเรื่องความเป็นอยู่ของทาสินีโกร ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ถึงสภาพการดำรงชีวิตภายในบ้าน อันได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย อาหารการกิน ความสัมพันธ์ระหว่างทาสินีโกรด้วยกัน และสถานการณ์ในการทำงาน ดังต่อไปนี้

1. การดำรงชีวิตภายในบ้าน

ทาสินีโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin บางส่วนหมอยุ่แยกออกมาต่างหากจากบ้านของเจ้านาย แต่อยู่ในบริเวณเดียวกัน ไคแก่ ครอบครัวของลุงทอม (Uncle Tom) และป้าโคล (Aunt Chole) มีกระท่อมที่อยู่ติดกับบ้านของเซลมีก็แยกออกมาเป็นสัดส่วน ทาสินีโกรบางคนพักอยู่ในบ้านเดียวกับเจ้านายคือ เอ็ดเวิร์ดและแฮร์ริสลูกชายของเธอ เมื่อเอ็ดเวิร์ดทำงานเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของ เอมีลี ภรรยาเซลมี เสร็จจากงานแล้ว เธอได้เดินกลับเข้าไปในห้องของเธอเอง ซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับห้องเจ้านายหญิง ส่วนทาสินีโกรคนอื่น ๆ ของเซลมี แม่มดแดงจะมีได้บรรยายไว้ชัดเจนว่าพักอยู่ที่ใดก็ตาม แต่อาจจะสันนิษฐานได้ว่าอยู่ในบ้านเดียวกับเจ้านาย ไคแก่ แอมและแอนดี้ เห็นได้จากขณะที่เอ็ดเวิร์ดพาลูกชายหนีไปแล้ว เซลมี

อะไรเลย นอกจากกองฟางกองไว้ มีปูนเกาะสกปรก พนกระท่อมเป็นดินแข็ง ๆ ซึ่งถูกเหยียบย่ำจนแข็ง
 กล้วยเท้าของพวกคนงานที่เดินไปมาอยู่เสมอ

...they were mere rude shells, destitute of any species of furniture, except a heap of straw, foul with dirt, spread confusedly over the floor, which was merely the bare ground, trodden hard by the tramping of innumerable feet...

(Stowe. 1982 : 403)

ในเรื่องเกี่ยวกับอาหาร ทาสินีโกรในนวนิยายเรื่องเอกของสโตว์ รับประทานอาหารที่ทำ
 แยกครัวมาจากเจ้านาย ผู้แต่งมิโคบรบรรยายเรื่องอาหารของตัวละครทาสินีโกรทุกคนโดยชัดเจนหากแต่
 เมื่อมองภาพรวมแล้ว จะเห็นภาพครอบครัวของลุงทอมซัดเจนท์ที่สุด เมื่อป่าโคลเสิร์ฟจากการไปทำอาหาร
 ให้เจ้านายแล้วจึงมาทำอาหารให้ครอบครัวของเซอร์ประทาน จากการบรรยายของผู้แต่ง อาหารที่
 รับประทานนั้นจะเป็นผักชีวิสัย ไข่ไก่ ไส้กรอก เชนหมูแฮมและขนมพาย

ในคำานเกี่ยวกับอาหารของทาสินีโกรในนวนิยายเรื่องเอกของ มาร์ค ทเวน นั้น แม้จะ
 รับประทานอาหารอื่น ๆ แต่ได้อาหารไม่ปริมาณที่น้อยกว่าอาหารของทาสินีโกรของสโตว์ และคุณภาพ
 ของอาหารก็ดีกว่าอาหารของทาสินีโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin โดยคู่ใจจากการที่พิมพ์
 รับประทานขนมปังกับเนย และแองโกลินเท่านั้น ขณะที่ถูกจับอยู่บ้านของ เฟลปส์ ส่วนในตอนอื่น ๆ เมื่อ
 พิมพ์ก็ออกมาจากบ้านของ แมมมายัดักลาสและวู้ดซันนั้น เขาต้องหาอาหารเองตามลำพัง และมีชีวิตอยู่ได้
 ด้วยการเก็บลูกสตรอเบอร์รี่ และลูกไม้อื่น ๆ กิน และเมื่อพบกับฮัค ฮัคก็เป็นผู้จัดการเรื่องอาหารที่
 รับประทานกันสองคน โดยขอมายาง และหาเองตามแถบนั้นมายาง อาหารที่รับประทานได้แก่ ขนมปัง
 หมูเค็ม ปลาสด และกาแฟ นอกจากนี้ผู้แต่งมิโคบรบรรยายเรื่องอาหารการกินให้เห็นแต่อย่างใด ซึ่ง
 อาจจะเป็นเพราะตัวละครทาสินีโกรในเรื่องมีน้อยมาก และมีบทบาทในด้านกรหลบทหนีจากเจ้านาย
 เสียส่วนใหญ่ จึงไม่ค่อยเห็นรายละเอียดในเรื่องอื่น

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างกันของทาสินีโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin นั้น
 เนื่องจากตัวละครทาสินีโกรในนวนิยายของสโตว์มีเป็นจำนวนมาก และรวมกลุ่มกันอยู่ในบริเวณเดียวกัน

บ้านเจ้านาย ดังนั้นทาสนิโกรจึงมีบทบาทในด้านความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มของพวกทาสนิโกรด้วยกัน
อย่างเห็นได้ชัด ทั้งในด้านการรวมกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกัน และมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันเมื่อยามทุกข์ยาก

ทาสนิโกรในบ้านของเชลบีจะมีการรวมกลุ่มประชุมมีสการพระเจ้าโคเบนจวันมีจอร์จ เชลบี
ลูกชายของเชลบีนายจ้างเป็นประธานกลุ่มในที่ประชุม มีการร้องเพลงสวดที่ไซร้องกันในโบสถ์ และจอร์จ
เชลบีได้อ่านพระคริสตธรรมวิกรม (Revelation) ให้พวกทาสนิโกรฟังตามที่พวกเขาได้ขอร้อง
บรรยายกาศในการชุมนุมของพวกทาสเต็มไปด้วยความสนิทสนมเป็นกันเอง ในการชุมนุมทางคริสตศาสนา
ของพวกทาสนิกรนี้ แม้สโทว์จะมีใครซักคนไปถามเป็นประจำหรือไม่ แต่เขาจะตั้งนิมิตฐานไว้ว่ามีการชุมนุมกัน
เช่นบ่อยครั้งเป็นปกติวิสัย เพราะชาวบ้านที่เป็นทาสนิกรต่างก็ยกย่องให้ลุงทอมเป็นผู้สอนศาสนาแก่
พวกเขา และในด้านการสวดมนต์ ลุงทอมนั้นมีความสามารถเป็นพิเศษทำให้ผู้มาฟังมีจิตใจเลื่อมใส
ศรัทธา และเคร่งครัดในศาสนา ดังนั้นเหตุกษณะเช่นนี้จึงน่าจะเกิดขึ้นในหมู่ทาสเป็นประจำ

เมื่อถึงคราวทุกข์ยาก ทาสนิกรก็จะรวมมือช่วยเหลือกัน เห็นได้จากตอนที่เอลิซา

ทาสนิกรหญิงที่เป็นพวกควอควอรอนสืบทอดมาว่าลูกชายของเธอจะถูกขายไปพร้อมกับลุงทอม เธอจึงรีบ
รุดมาบอกลุงทอมและป้าโคลที่ขานให้ทราบเรื่องนี้ และบอกว่าเธอจะหนีไปพร้อมกับลูกชาย พร้อมทั้ง
ขอร้องให้สองสามีภรรยาช่วยบอกข่าวของเธอให้ จอร์จแมริส สามีหนุ่มทาสนิกรที่เป็นพวกมุสลัทธิ
ให้ทราบด้วย ทั้งสองก็รีบปากเมื่อเอลิซา กล่าวคำว่าลาทั้งคู่ทางที่ร้องไห้อาลัยรัก ทั้งลุงทอมและป้าโคล
ก็อวยพรในเธอเดินทางไกลปลอดภัย "A few last words and tears, a few simple

adieux and blessings, and clasping her wondering and affrighted child in her
arms, she glided noiselessly away." (Stowe. 1982 : 56)

ขณะเดียวกันทาสนิกรคนอื่น ๆ ในบ้านเชลบี และแอนค รูซาว์ว่าเอลิซาพาลูกชายหนี
เพื่อหนีจากพ่อค้าทาสใจร้ายก็รู้สึกเห็นใจเอลิซา และเมื่อเจ้านายที่ซื้อให้ทั้งสองเตรียมมาสองตัว
เต็มรถให้พ่อค้าทาส และสั่งให้ไปขายนำทางพ่อค้าทาส เพื่อตามจับเอลิซากับลูกโดยเร็ววัน ขณะที่อาเลย์
ซันนั่งบนหลังม้าก็ต้องพบกับอาการกลืนแค้นของทั้งสอง กล่าวคือ แขนงของปลู๊ชแหลมไว้ที่อานม้าของอาเลย์

ทำให้ตัวหลังมาเจ็บ มันจึงกระโดดและสะบัดร่างของฮาเลย์ลงไปนอนบนสนามหญ้า ส่วนแซมและแอนดี้ช่วยกันเอาใบปาล์มแห้งตามาทำให้มันวังเตลิดไป

The instant Haley touched the saddle, the mettlesome creature bounded from the earth with a sudden spring, that threw his master sprawling, some feet off, on the soft, dry turf. Sam... but only succeeded in brushing the blazing palm-leaf afore-named into the horse's eyes...tended to allay the confusion of his nerves...

(Stowe. 1982 : 64).

นอกจากมาของฮาเลย์จะวิ่งหนีไปแล้ว มาสองตัวพาสเตรีมไว้เพิ่มมรดเพื่อนำทางก็พลอยเตลิดหนีไปควย แซมต้องไปตามกลับมา ซึ่งกว่าจะได้ตัวมาก็เป็นเวลาประมาณสิบสองนาฬิกา และอ้างว่ามาเหนื่อยต้องหยุดพักก่อน ฮาเลย์ก็ต้องรองจนกว่าจะรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ แม่นายหญิงของบ้านจะสั่งให้ทำอาหารเร็ว ๆ แต่ป่าโคลกลับแกลงทำอาหารอย่างไม่มีรอน และยังมเหตบั้งเอิญในการทำครัวของชลูกชลัก กล่าวคือ เด็กทุกคนหนึ่งยังทำน้ำเกรวี่หกของทำกันใหม่ เด็กอีกคนหนึ่งหัวถึงน้ำจะมาชมพู และหกมของกลับมาหัวใหม่จากลำธาร การช่วยดวงเวลาของ แซม แอนดี้ ป่าโคล และเหตบั้งเอิญเล็ก ๆ น้อย ๆ ขณะทำครัว จึงทำให้ฮาเลย์รับประทานอาหารกลางวันช้าลง นับว่าพวกทาสนิโกรช่วยเหลือให้พอคาสกอดกิตตามจับตัวเอลิซา ไคชาลง

นอกจากทาสนิกรยังมีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง เห็นได้จากตอนที่ลุงทอมถูกขายต่อให้ฮาเลย์ และต้องจากบ้านเซลบีไปนั้น พวกทาสนิกรในย่านต่างก็พากันมาส่งลุงทอม ซึ่งพวกเขาพากันยกย่องนับถือในฐานะหัวหน้าคนใจ และเป็นผู้อสอนศาสนาด้วยความอาลัยรัก

...A crowd of all the old and young hands on the place stood gathered around it, to bid farewell to their old associate. Tom had been looked up to, both as a head servant and a Christian teacher, by all the place, and there was much honest sympathy and grief about him, particularly among the women...

(Stowe. 1982 : 121)

ไม่เพียงแต่ทาสนิโกรในบ้านของเซสซึ่มเท่านั้นที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นอย่างดี พวกทาสนิโกรในบ้านของลิกกี ก็มีความเห็นอกเห็นใจกัน ช่วยเหลือกันเป็นอันดี ตอนลุงทอมถูกประมูลขายในตลาดค้าทาส จนตกไปเป็นสมบัติของลิกกี ขณะที่กำลังเก็บฝ้ายในไร่ฝ้าย เขาเห็นลูซี่ (Lucy) ทาสนิกรหญิงถูกเขยยีตี เพราะผู้คุมเห็นเธอเป็นลมหมดสติ และไม่มีแรงทำงานแล้ว ลุงทอมสงสารเธอมาก และเกรงว่าลูซี่จะเก็บฝ้ายได้ไม่ครบตามจำนวนที่ลิกกีสั่งในแต่ละวัน เขาจึงเผ่ายของตนให้ลูซี่ โดยไม่ฟังเสียงเธอคัดค้านว่าเธอจะถูกลงโทษถ้าเก็บฝ้ายไม่ครบ

'At the risk of all that he might suffer, Tom came forward again, and put all the cotton in his sack into the woman's.

"O, you mustn't ! you donno what they'll do to ye!" said the woman.

"I can bar it!" said Tom, better'n you,...

(Stowe. 1982 : 411)

และเมื่อลุงทอมถูกจับไควว่าให้ความช่วยเหลือลูซี่ ลิกกีก็ให้ลุงทอมเขยยีตีลูซี่ เพื่อเป็นการลงโทษที่ลูซี่มิได้เก็บฝ้ายเอง แต่ลุงทอมปฏิเสธ ลิกกีจึงสั่งให้ทาสนิกรอีกสองคน คือ แซมโบ (Sambo) และควิมโบ (Quimbo) เขยยีตีลุงทอมแทนจนบาดเจ็บสาหัส แคสซี (Cassy) ทาสหญิงนิกรซึ่งตกเป็นภรรยาลับ ๆ ของลิกกีทราบเรื่อง รู้สึกสงสารลุงทอมยิ่งนัก จึงมาช่วยรักษาพยาบาลลุงทอมด้วยความเห็นอกเห็นใจ

ด้วยเหตุที่ตัวละครในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีน้อยกว่าตัวละครทาสนิกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin จึงมีบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิกรน้อยกว่าตัวละครทาสนิกรของสโตว์ เท่าที่ปรากฏให้เห็นคือ การรวมกลุ่มทำกิจกรรมร่วมกับของทาสนิกรในบ้านของแอมมาคักลาสและวู้ดซัน ซึ่งต่างเขามารวมกลุ่มตามคำสั่งของวู้ดซันเพื่อสวดมนต์ก่อนเขานอน

บทบาทในด้านความช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างทาสนิกรภายในบ้านเดียวกันนั้นไม่ปรากฏและแม้ว่าฟรังซิมและเบท ซึ่งเป็ทาสนิกรในบ้านของเฟลปส์ต่างมิได้มีการช่วยเหลือทาสนิกรคนอื่น ๆ ภายในบ้านของตน แต่เวดจ์จับตองหนีออกจากบ้านของวู้ดซัน และระเหเรวอนเรื่อยมาจนในที่สุด ถูกจับไควบ้านของเฟลปส์ แบทรวัยถึกและทอมที่กำลังช่วยเหลือจับไควหนีจากที่คุมขัง โดยแสร้งทำเป็นมองไม่เห็นว่ ทั้งสอง

ในเรื่องการทำงานนั้นพวกทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ทำงานในระดับต่ำ ควบหน้าทีแตกต่างกันทุกบ้าน ที่บ้านของเซสมีมีหน้าทีทาสนิโกร ต้องทำเป็นประจำมีทั้งคน ทาสบางส่วน ทั้งไร่แรงงานทำงานในไร่ บางส่วนเป็นทาสรับใช้ภายในบ้าน และรับใช้ส่วนตัวให้เจ้านาย ลุงทอม เม่ออยู่ที่บ้านของเซสมีมีหน้าทีทำงานในไร่ และเป็นคนขับรถม้าให้นาย ส่วนคนไร่อื่น ได้แก่ เอลิซาได้ทำงาน เป็นคนรับใช้ส่วนตัวให้เจ้านาย เช่นคอยทำนม แต่งตัวให้นายหญิง สามีของเอลิซา คือจอร์จ เวิร์ส ทำงาน เป็นกรรมกรที่มีความสามารถในโรงงานทำกระสอบ และประดิษฐ์เครื่องจักรไค แต่ต่อมาเจ้านายเห็นว่า เขามีความสามารถที่เด่นเป็นพิเศษ รู้สึกไม่พอใจจึงเปลี่ยนให้เขาไปทำงานเป็นกรรมกรในไร่ดั้งเดิม นอกจากทาสนิโกร คนอื่นในบ้านของเซสมีก็ทำงานในหน้าทอนป่า โคลมีหน้าทีเป็นแม่ครัวทำอาหารให้นาย เป็นประจำ และเมื่อเจ้านายมีแขกก็ต้องทำอาหารให้ด้วย ป้าโคลได้ชื่อว่าเป็นแม่ครัวที่มีความสามารถ ปรุงอาหารรสพิเศษ และชอบใช้ไก่ ไก่วง และเป็ดมาปรุงอาหารชนิดอบ ยัดไส้ และย่าง

ส่วนที่งานของเซนต์แคลร์ พวกทาสนิโกรทำงานเป็นคนรับใช้ภายในบ้านหรือรับใช้ส่วนตัวให้เจ้านาย เม่อลุงทอมถูกประมุขชายและมาอยู่บ้านเซนต์แคลร์ เขาถูกถามถึงเรื่องงานที่เคยทำกับเจ้านายเก่า เม่อเขาบอกว่าเคยเป็นคนขับรถม้าให้เจ้านายเก่ามาก่อน เซนต์แคลร์จึงให้ลุงทอมขับรถม้าให้ดั้งเดิมและเนื่องจาก อีแวนเจลิน เซนต์แคลร์ (Evangeline St. Clare) หรืออีวา (Eva) ลูกสาวของเซนต์แคลร์รู้สึกใคร่ชอบพอลุงทอมมาก จึงให้ลุงทอมเป็นคนรับใช้สนิทคอยติดตาม

คนไร่อื่น ๆ ในบ้านของเซนต์แคลร์ก็มีหน้าทีรับใช้ภายในบ้านและทำงานแตกต่างกันไป ป้าคิน่า เป็นหัวหน้าคนครัวให้กับครอบครัวเซนต์แคลร์ ทำอาหารที่ทำให้เจ้านายรับประทาน และเป็นพิเศษชอบว่าฝีมือเป็นเลิศ คือ ฟูพิเศษเนื้อหมักกับผักจนเปื่อย ไก่ย่าง ของหวาน ไอศกรีม และกาแฟ โดมมีทาสนิโกรชาย เป็นลูกมือทำครัว และมีทาสนิโกรเด็ก ๆ คอยช่วยเหลือ อะคอลลี ทาสนิโกรชายมีหน้าทีจ่ายตลาดและซื้อของต่าง ๆ ภายในบ้าน และรับใช้เซนต์แคลร์ที่เป็นเจ้านาย แมมมี เป็นคนรับใช้ที่ทำหน้าทีเลี้ยงเด็กหญิงอีวา ลูกสาวของเซนต์แคลร์ และคอยดูแลปรนนิบัตินายหญิงมารี (Marie) แม่ของอีวา เจน และโรซา ทาสนิโกรหญิงมีหน้าทีคอยให้เจ้านาย ทาสนิโกรเด็กก็ต้องทำงาน เช่น ท็อปซี้ เด็กหญิงนิวก้า ซึ่งเคยทำงาน ตักน้ำ ล้างจาน ลับมีด และรับใช้คนอื่น ๆ เม่ออยู่กับนายเก่า และเม่อมาอยู่บ้านเซนต์แคลร์ ก็ต้องทำงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น จัดเตียง เย็บผ้า

ที่งานของลิวี่ทาสนิโกร ต้องทำงานเป็นคนเก็บฝ้ายในไร่ฝ้าย ลุงทอมที่ถูกประมุขชายมา ต้องเก็บฝ้ายร่วมกับทาสนิโกรคนอื่น ๆ ลิวี่ (Lucy) หญิงทาสนิโกร เธอสายคออดครอานเหล็กพร้อมลุงทอม

กันหน้าที่เก็บป่าเรนกัน แมกระทั่ง แคลซี ทาสนิโกรหญิงพวกมูแลกโต ที่ตกเป็นภรรยาอับของอีจี้ก็
ต้องเป็นพนักงานเก็บป่าควาย โดยอีจี้ มอบหมายให้แซมโบ และควิมโบ ทาสนิโกรชายอีกห้าเป็นผู
ควบคุมดูแลพนักงาน

ส่วนทาสนิโกรคนอื่น ๆ ที่ปรากฏในภายหลังของเรื่อง คือ ซูซาน หญิงทาสนิโกรพวกมูแลกโต
อายุประมาณ 40 - 50 ปี และเอ็มมิลัน ลูกสาววัย 15 ปี ซึ่งเป็นทาสนิโกรพวกควอครอน ที่นาย
นำมาขายทอด และมาอยู่ในโรงเก็บสินค้าทาสเช่นเดียวกับสูงทอม เพื่อรอเวลาที่จะถูกขายต่อหลังใน
วันรุ่งขึ้น ทั้งก็เป็นคนรับใช้ส่วนตัวของสุภาพสตรีผู้เคร่งครัดในศาสนาที่เมืองนิวออร์ลีนส์มาก่อน

ทาสในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ทำงานในระดับต่ำกว่าทาสหน้าที่
ที่แตกต่างกันเหมือนทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin จึงตั้งอยู่ในบ้านของแม่ยายคักลาส และ
ว็อดสันมีหน้าที่เลี้ยงวัว ส่วนทาสนิโกรคนอื่น ๆ เป็นคนรับใช้

ทาสนิโกรของ แมรีเจน ซูซาน และโจนา ซึ่งเป็นหลักสาวของครอบครัวว็อดสัน มีหน้าที่เป็น
คนรับใช้ภายในบ้าน คอยรับใช้เจ้าของบ้าน และแขกที่มาบ้าน และอ้างจามชาม

ทาสนิโกรในบ้านของเฟอปลัดคือ แมท มีหน้าที่เป็นคนรับใช้ตามคำสั่งของเจ้านาย คอยส่งอาหาร
ให้จิม เมื่อจิมถูกคุมขัง มีทาสนิโกรหญิงทำงานเป็นแม่ครัว ส่วนทาสนิโกรคนอื่น ๆ ทำงานในไร
ทั้งนั้นจะเห็นว่าทาสนิโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีที่อยู่อาศัยที่อยู่ที่อยู่มารวมในบ้านเดียวกัน

เจ้านาย และอยู่แยกออกมาทางหาก แต่ยังคงอยู่ในบริเวณบ้านของเจ้านาย ซึ่งถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว

ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง
The Adventures of Huckleberry Finn ในเรื่องเกี่ยวกับอาหาร อาหารของทาสนิโกรในเรื่อง
เรื่อง Uncle Tom's Cabin ดีกว่าอาหารของทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry
Finn ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรทั้งสองเรื่องเหมือนกันคือ มีความสัมพันธ์ที่ตอกกัน มีการช่วยเหลือ
เกื้อกูลกัน สถานภาพการทำงานของทาสนิโกรทั้งสองเรื่องเหมือนกัน คือ ทำงานในระดับต่ำ

ความเชื่อ

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบเรื่องความเชื่อของทาสนิโกรจากนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ ผู้วิจัย
จะวิเคราะห์เป็นสองหัวข้อคือ ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาและความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ตามลำดับ
ดังต่อไปนี้

ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา

มีหลักฐานปรากฏว่า พวกทาสนิโกร สืบเชื้อสายมาจากชาวอาฟริกัน และมีความเชื่อในเรื่องวิญญาณของคนที่ยังคงเวียนวนอยู่ จึงมีพิธีบูชาวิญญาณและมีศาสนาอิสลามของพวกมุสลิมเข้ามา มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวอาฟริกัน เข้มโต้มการยืนยันว่าพวกทาสนิโกรนับถือศาสนาใดแน่ชัด ครั้นเมื่อถูกขานมาเป็นทาสของชาวนิวซาวในเคาน์ตีคอม มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์กล่าวไว้ว่า ทาสนิโกรมีความเชื่อต่อในศาสนาคริสต์ และส่วนมากจะนับถือศาสนาคริสต์นิกายอิวแวนเจลิค ดังปรากฏในบทที่ 2

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn โดยละเอียด พบว่าทาสนิโกรทั้งสองเรื่องมีคัมภีร์ที่แสดงให้เห็นว่านับถือศาสนาใดอย่างแน่ชัด แต่สันนิษฐานได้ว่า การที่ทาสนิโกร เหล่านี้มีความเป็นอยู่ใกล้ชิดกับเจ้านายนิวซาวซึ่งนับถือศาสนาคริสต์ จึงเป็นเหตุให้ทาสนิโกรของสโตว์และมาร์ค ทเวน นับถือศาสนาคริสต์ตามอย่างเจ้านาย ซึ่งมีบทบาทของทาสนิโกรที่แสดงให้เห็นว่า ทาสนิโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่องนับถือศาสนาคริสต์ดังนี้

จากนวนิยายของสโตว์ สังเกตได้จากเหตุการณ์หลายคนที่แสดงให้เห็นว่าทาสนิโกรมีความเชื่อต่อในศาสนาคริสต์ กล่าวคือ ตัวละครทาสนิโกรมักจะเอ่ยอ้างถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ โคเกอเอลิซา นับถือศาสนาคริสต์ตามอย่างเจ้านาย เห็นได้จากกรณีที่เอลิซานำแนวความเชื่อในคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าถ่ายทอดให้จอร์จ แดริสฟัง ตามบทบรรยายของเซลบี้ นายหญิงของเธอสอนไว้ว่า ถ้ามีสิ่งที่ไม่หวังเกิดขึ้นก็ถือว่าพระเจ้าได้ทำดีที่สุดแล้ว "O, George, we must have faith. Mistress says that when all things go wrong to us, we must believe that God is doing the very best." (Stowe. 1982 : 29)

และยังมีทาสนิโกรคนอื่น ๆ ในบ้านเซลบี้ ที่เชื่อต่อในศาสนาคริสต์ โคเกอ ลุงทอมและป้าโคลเห็นได้จากที่ทาสทั้งสองเอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ ๆ แม้แต่คำอุทานของป้าโคลก็จะเอ่ยถึงพระผู้เป็นเจ้าดังที่เธอบอกว่า "Good Lord! What's that?" หรือ "Lord bless you!" (Stowe. 1982 : 51 - 52)

นอกจากนี้ยังมีทาสนิโกรที่นับถือศาสนาคริสต์ตามอย่างเจ้านาย เช่น ซูซาน (Susan) และ เอ็มมีลีน (Emmeline) ทาสนิโกรสองแม่ลูก ซึ่งเป็นผู้รับใช้ส่วนตัวให้เจ้านายได้รับการสอนเขียนอ่านและเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนา "They had been taught to read and write, diligently

instructed in the truths of religion,..." (Stowe. 1982 : 382 - 383)

และจากนวนิยายของ มาร์ค ทเวน เนื่องจากมีตัวละครทาสนิโกรจำนวนมาก จึงมีเหตุการณ์ บางตอนที่แสดงให้เห็นว่าทาสนิกรมีความเชื่อต่อในศาสนาคริสต์ตามอย่างเจ้านายเช่นกัน เห็นได้จาก ทาสนิกรในบ้านของวู้ดซัน และแมมมายักกลาส ซึ่งเป็นคริสเตียนเรียกทาสนิกรรวมกลุ่มทำกิจกรรม ทางศาสนาตามอบบางก็คือ การสวดมนต์ก่อนนอน "...By and by they fetched the niggers in and had prayers, and then everybody was off to bed..." (Twain. 1968 : 3-4)

นอกจากนี้ยังมีทาสนิกรอีกคนหนึ่งคือ จิมที่เชื่อต่อศรัทธาในศาสนาคริสต์ เห็นได้จากตอนที่จิม เอย์ปากขอให้พระเจ้ายกโทษให้เขาด้วย เนื่องจากเขาขโมยคาลิโสะ ทำโทษเอ็ดซาเบธ (Elizabeth) บุตรสาวควายารบกกัญ เพราะเข้าใจผิดว่าเธอไม่ทำตามคำสั่งของเขา โดยไม่ทราบว่าบุตรสาวของเขาเป็นโบ

ผู้วิจัยพบว่าทาสนิกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin บางคนนับถือศาสนาคริสต์ นิกายเมธอดิสต์ (Methodism) เห็นได้จากอุ้งทรวงที่ขอร้องเพลงสวดของพวกเมธอดิสต์ ป่าคินา คนไร่ของเซนต์แคธร มีหนังสือเพลงสวดของพวกเมธอดิสต์ เก็บไว้ นอกจากนี้ทาสนิกรบางคนนับถือ ศาสนาคริสต์นิกายแบพติสต์ (Baptism) โดนัท พัสวาคคนหนึ่งของ จอร์จ แมริส โค้เจ้าให้วิลสัน (Mr. Wilson) เจ้าของโรงงานทำกระสอบ ซึ่งเคยเป็นนายจ้างของเขาฟังว่า พัสวาคคนหนึ่งของเขา เป็นทาสที่เคร่งครัดในศาสนาและเป็นสมาชิกของโบสถ์แบพติสต์

แต่ทาสนิกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn นี้ได้มีบทบาท ที่แสดงให้เห็นว่า พวกเขา นับถือศาสนาคริสต์นิกายใด

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่า ในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีการกล่าวถึงความเชื่อต่อ ศาสนาคริสต์ของพวกทาสนิกรมากกว่าในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn และผู้แต่งได้กล่าวถึงความเชื่อต่อศาสนาคริสต์ โดยผ่านพฤติกรรมของตัวละครซึ่งแบ่งได้เป็นลักษณะต่าง ๆ

ดังนั้นคือ พวกศาสนิกกรที่เชื่อถือศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ พวกศาสนิกกรที่เชื่อถือศาสนาคริสต์บ้างบางครั้ง และพวกศาสนิกกรที่ไม่เชื่อถือศาสนาคริสต์เลย

พวกศาสนิกกรในนวนิยายของสโรว์ ที่มีความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาคริสต์ มีความเชื่อว่า พระเจ้าจะเป็นที่พึ่งและเป็นผู้คุ้มครองดูแลชาวคริสต์เค็นในยามทุกข์ยาก เห็นได้จากกรที่พวกศาสนิกกรในบ้านของอีกรี้ เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ช่วยให้รอด และจะช่วยให้ลูกทอมปลอดภัยจากการไต่รับบาศเงินที่ ถูกทำร้ายร่างกาย จึงอธิษฐานถึงพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าเพื่ออวยพรให้ลูกทอมรอดชีวิต แม้จะไร้ผลในภายหลังก็ตาม

Tears had fallen on that honest, insensible face, tears of late repentance in the poor, ignorant heathen, whom his dying love and patience had awakened to repentance, and bitter prayers, breathed over him to a late-found Saviour, of whom they scarce knew more than the name, but whom the yearning ignorant heart of man never implores in vain.

(Stowe. 1982 : 485)

นอกจากนี้ตัวละครศาสนิกกรคนอื่น ๆ ได้แก่ศาสนิกกรหญิงที่ถูกขายทอดคดลกและลงเรือสำเภาไปกับลูกทอม และถูกขายเป็นทาสของเขอขายทอดไปให้พ่อค้าศาสนิกกรอื่น ๆ ขณะที่เธอเปลือยเธอถึงกับร้องไห้วอนขอพระเจ้าเป็นที่พึ่ง ขอให้ช่วยเหลือเธอด้วย "...O! What shall I do?

O Lord! O good Lord, do help me!" and so ever and anon, until the murmur died away in silence..." (Stowe. 1982 : 159)

เมื่อตัวละครศาสนิกกรของสโรว์ ที่เชื่อถือศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ กำลังอยู่ในความทุกข์ยาก พวกเขามีความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าจะช่วยคุ้มครองดูแลและจะเป็นผู้บำบัดความทุกข์ให้ทันได้ เช่น เอลิซา เชื่อว่าพระเจ้าจะสถิตอยู่กับเธอและสามี เธอจึงถ่ายทอดความเชื่อนี้เป็นเครื่องปลอบประโลมใจสามี ให้คลายความหวาดกลัว ซึ่ง จอร์จ แมริส แม้จะไม่เชื่อในศาสนาคริสต์ ก็เริ่มคล้อยตามเธอ

ขณะที่เอลิซาอุมลูกน้อยแฮรี (Harry) ขามลำนํ้าไอไอโอ หลบหนีจากพอลคาทาสตราเลย์ เอลิซา
 เชอมนํ้าพระเจ้าจะทรงช่วยให้เธอพบกับเมอซามเมอมนํ้าไอไอโอ และก็เป็นจริงตามที่เชอคิดหวังไว้
 เพราะเหตุที่ลุ่มหลงมีความเชอมนํ้าพระเจ้าจะอยู่กับเขา และจะช่วยนำบัคความทุกชรอนในแกเขา
 เมอวัลกรี่จะเยาะเย้ยถากถางเขาอย่างไรก็ตาม ควดยเหตุที่ลุ่มหลงมีความเชออันมั่นคงในพระเจ้า
 ความทุกชรอนของเขาก็คอยบรรเทาเบาบางลง ทันใดนั้นลุ่มหลงก็รู้สึกวาทุก ๆ สิ่งที่อยู่ล้อมรอบตัวเขา
 คอย ๆ จางหายไป และเกิดนิมิตเห็นพระเยซูเป็นเจ้าปรากฏทอหนา และมีพระคำวิสแก่เขา

...though the hand of faith still held to the eternal rock, it was
 with a numb, despairing grasp. Tom sat, like one stunned, at the
 fire. Suddenly everything around him seemed to fade, and a vision
 rose before him of one crowned with thorns, buffeted and bleeding....,
 he saw that some face bending compassionately towards him, and a voice
 said, "He that overcometh shall sit down with me on my throne, even
 as I also overcame, and am set down with my father on his throne."

(Stowe. 1968 : 456)

ทาสนิโกรในนวนิยายของสโรว์ที่เชอถศาสตราเลสทอยางแนวมั่นความเชอว่า พระเจ้าจะ
 อำนวยพรหรือเป็นผู้นำสิ่งที่ดีมาสู่ชีวิตชาวคริสเตียน ดังที่ลุ่มหลงได้ขอให้พระเจ้าอวยพรแก่ จอร์จ เซลบี
 ลูกชายของเซลบี ท่วงตามมาส่งเขาเมอลุ่มหลงถูกขายไปแล้ว และสตราเลย์ พอลคาทาสกำลังพาลุ่มหลง
 เดินทางไป

และในตอนท้ายของ Uncle Tom's Cabin เมอจอร์จ เซลบี ปรึกษาโลกยทาสทั้งเขม
 ภายในบ้านให้เป็นที่ บรรดาทาสทั้งหลายต่างพากันคุกเขาลงอธิษฐานขอบคุนและร้องเพลงถวายสรรเสริญ
 พระเจ้า

As all kneeled by one consent, a more touching and hearty Te
 Deum never ascended to heaven, though borne on the peal of organ,
 bell and cannon... On rising, another struck up a Methodist hymn, of

ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ที่เชื่อถือศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ ยังเชื่อถือในคำสอนของพระเยซูคริสต์ที่สอนให้อภัยต่อกษัตริย์ที่ทรยศหรือกษัตริย์ชัมเหงและหันมารักศัตรู คิงที่อุทธรณ์สนธิให้ป่าโคลกรรมาของเขากับขอพวกพ้องที่โทครายหาญ และอธิษฐานเพื่อพวกเขาด้วย

นอกจากนี้ อุทธรณ์ยังยกคำสอนของพระเยซู ที่สอนให้อภัยต่อกษัตริย์กัลดาร์ข้างถนน มาเป็นข้อห้าม แคนซี้ผู้รักจะแก้แค้นสังหารทำให้เธอต้องทนทุกข์ทรมาน และทำให้พวกพ้องอื่น ๆ รวมทั้งอุทธรณ์ได้รับความทุกข์ยากด้วย "...but He gives it to us, and that's the victory. When we can love pray over all and through all, the battle's past, and the victory's me, glory be to God!" (Stowe. 1982 : 462)

ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ที่มีความเชื่อถือศาสนาคริสต์ อย่างแน่วแน่ มิได้แสดงบทบาทให้เห็นความเชื่อถือศาสนาคริสต์ในลักษณะเดียวกับทาสนิกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่จะมีความเชื่อถือว่าพระเยซูเป็นเจ้าจะทรงอภัยต่อความผิดพยายของเขา คิงที่จมน้ำในอีกฟากถึงเรื่องที่เขาคำโทษบุตรสาวอย่างรุนแรง เนื่องจากเข้าใจผิดกัลดาร์แล้วข้างถนน เมื่อรู้ความจริงภายหลังเขารู้สึกเสียใจและเกรงว่าจะเป็นบาป ถึงกัลดาร์อ่อนวอนให้พระเจ้าให้อภัยแก่เขาคด้วย "Oh, de po' little thing! De Lord God Almighty fogive po' Ole Jim..." (Twain. 1968 : 208)

ทาสนิกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin บางคนเชื่อถือศาสนาคริสต์บ้างบางครั้ง และบางครั้งก็ไม่เชื่อ โค้แก จอร์จ แฮริส ซึ่งเชื่อถือในศาสนาคริสต์เพราะคลอบตามเอลิซา ภรรยาของเขาเห็นได้จากกรที่ จอร์จ สั่งให้เอลิซาอธิษฐานทอพระเยซูเป็นเจ้าเพื่อเขาคด้วยเมื่อเขาเตรียมตัวเดินทางหนีออกจากบ้านเจ้านาย "Pray for me, Eliza; perhaps the good Lord will hear you." (Stowe. 1982 : 31) และขณะที่ จอร์จ และเอลิซา หนีมาอยู่ที่บ้านพวกแควกเกอร์ เขาก็ยังยืนยัน

กับภรรยาว่า เขาจะเชื่อในพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงพรหมว่าเขาทำดี เขาจะสมทุกสิ่งตามพินมา และความซนซุกทุกอย่าง เขาจะเรียนพระคัมภีร์ และเรียนรู้อะไรจะเป็นคนดี แต่เมื่อใดที่ชาววาพกเจ้านาย นิวฮาวส์คนนอกกักตักตาม ทำให้จอร์จ ห่อเหี่ยวมาก ถึงกับรำพึงอย่างไม่เชื่อนักว่ามีพระผู้เป็นเจ้าอยู่เบื้องบนจริงหรือ เหตุใดพระองค์จึงโปรดใหม่เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น ทำไมจึงปล่อยให้พวกทาสนิโกร ซึ่งเป็นคริสเตียนผู้ซื่อสัตย์ เป็นคริสเตียนที่ผิดเพี้ยนหรือคดียิ่งกว่าพวกเจ้านายนิวฮาวส์ กลับต้องตกกายลงแพนเทาของพวกมัน คนนิวฮาวส์ผู้ชายพวกทาสและหากำไรจากเสียงร้องไห้คร่ำครวญและหยาดน้ำตาของพวกทาสที่น้ำนมแพ้เวทนาและพระเจ้าก็โปรดให้พวกพ่อค้าทาสทำเช่นนั้นได้

"Is God on their side?" said George... Why does he let such things happen?... and poor, honest, faithful Christians, -Christians as good or better than they, -are lying in the very dust under their feet. They buy 'em and sell 'em, and make trade of their heart's blood, and groans and tears, and God lets them."

(Stowe. 1982 : 225)

แต่ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ไม่มีบทบาทที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อต่อศาสนาคริสต์บาง และไม่เชื่อบาง

ขณะที่ทาสนิโกร ส่วนมากในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีความเชื่อถือศรัทธาในศาสนาคริสต์ แต่ทาสนิโกรบางส่วนเมื่อได้รับความทุกข์ทรมานจากชีวิตความเป็นทาสอย่างมากก็ไม่เชื่อถือในศาสนาคริสต์เลย ไคแก่ ปรู (Prue) ทาสนิโกรหญิงชราที่อยู่บ้านไกล ๆ เขตแคลิฟอเนีย ท้องมีชีวิตอย่างลำบาก ออกเรขายขนมปังเธอเคยมีลูกสาวคนหนึ่ง ซึ่งเคยมีสุขภาพสมบูรณ์ดี แต่เมื่อเธอต้องไปพยาบาลนายพลมป่วย ปรูเองก็ถึงกับไม่สบายบ้าง และไม่นานมานี้เลยลูก และในที่สุดลูกสาวก็ตายไป ทำให้เธอหดเหี่ยวมาก กลายเป็นคนคมเหลาแกง และไม่เชื่อลุ่มทอมทว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือและทำให้ได้ไปสวรรค์

"O, ye poor crittur!" said Tom, "han't nobody never telled ye how the Lord Jesus loved ye, and died for ye? Han't they telled ye

that he'll help ye, and ye can go to heaven, and have rest,
at least?"

"I looks like gwine to heaven," said the woman, "an't thar where
white folks is gwino? S'pose they'd have me thar? I'd rather go to
torment, and get away from Mas'r and Missis..."

(Stowe. 1982 : 256)

ทาสนิโกรอื่น ๆ เช่น ทาสนิโกรหญิงที่มาอยู่กับลิกวีพรหมลุงทอม ต่างก็ไม่เชื่อลุง
ทอมที่บอกว่า พระเยซูคริสต์มีจริง และพระองค์จะช่วยพวกเธอได้ เพราะเธอต้องทราบดีว่า
ห่างานหนัก และถูกผู้คุมเขียนตีในจดบันทึกว่าไม่มีใครจะช่วยได้อีกแล้ว

ทาสนิโกรหญิงอีกคนหนึ่ง ที่อยู่กับลิกวี คือ แคลสซี ซึ่งเป็นทาสที่มีชีวิตอย่างขมขื่น ไม่
เชื่อว่าพระเจามีจริง ขณะที่ลุงทอมบาคเจ็บ และนอนร้องครวญครางขอความช่วยเหลือจาก
พระเจ้า เธอได้พูดขึ้นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเรียกหาพระเจ้า และกลับคิดว่าพระเจ้าเป็น
ปรปักษ์กับพวกทาส "There's no use calling on the Lord, he never hears,"
said the woman steadily ; "there isn't any God, I believe; or, if there
is, he's taken sides against us..." (Stowe. 1982 : 419)

แต่ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn
ไม่มีการแสดงออกถึงความไม่เชื่อถือศรัทธาในศาสนาคริสต์

ความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ

จากการที่นิโกรมีถิ่นฐานเดิมมาจากอาฟริกาโดยตรง พวกเขาจึงมีความเชื่อ
สิ่งเหนือธรรมชาติ ตามแบบฉบับของชาวอาฟริกัน ครั้นเมื่อกลายเป็นทาสและมาอยู่ร่วมกับคน
ผิวขาว ทาสนิโกรก็ยังใ้กับอิทธิพลในเรื่องความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติอยู่ และมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ชีวิตประจำวัน รวมไปถึงมีอิทธิพลต่อคนรอมชางรวมทั้งเจ้านายผิวขาวด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์
เป็นประเด็นดังต่อไปนี้

ทาสีโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin เชื้อในเรื่องภูติผี เช่น ทาสีโกรในบ้านของสก็ร์ เชื้อเรื่องวิญญาณของทาสีโกรหญิงที่เคยถูกสก็ร์ขังไว้จนตายในห้องชั้นบนมาเป็นภูติผีหลอกหลอน จึงทำให้ แคสกี ทาสีโกรหญิงที่ตกเป็นภรรยาสามีของสก็ร์ทำคุณาบทหลอกหลอนให้คนในบ้านเข้าใจว่ามีผีสิงอยู่ในบ้าน โดยเชื่อนำคอขวดเก่า ๆ ไปอุดไว้ที่ช่อง ๆ หนึ่งโน่นนี่ เวลาลมพัดจะมีเสียงครวญครางน่ากลัว ทำให้ คนในโกรหวาดกลัวไปถึงเรื่องปีศาจหลอกกันว่าสิงอยู่ชั้นบนอีก

These sounds were, from time to time, heard by the servants, and revived in full force the memory of the old ghost legend. A superstitions creeping horror seemed to fill the house; and though no one dared to breathe it to Legree, he found himself encompassed by it, as by an atmosphere.

(Stowe. 1982 : 466)

ทาสีโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีความเชื่อเรื่องภูติผีเหมือนกัน เช่น จิม ซึ่งเข้าใจผิดว่าฮัคเคิลตายไปแล้ว เมื่อกลับมาพบฮัคเคิลจึงคิดว่า ผีของฮัคเคิลมาปรากฏตัวหลอกหลอนเขา เขากลัวฮัคเคิลอย่างมาก

...Doan't hurt me-don't. I hain't ever done no harm to a ghos' I alwaz liked dead people, in done all I could for'em. You go in git in de river ag'in, whah you. b'longs, en doan'do nuffin to Ole Jim, 'at' uz alwaz yo' fren'.

(Twain. 1968 : 55)

ทาสีโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin เชื้อในเรื่องอำนาจของแม่มดว่าจะช่วยป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากภยันตรายได้ เช่น หลงหลอนมีเครื่องรางชั้นหนึ่งผูกไว้รอบคอ ซึ่งแม่มดทาสีโกรของสก็ร์ที่เป็นผู้เขียนหลงหลอนได้เก็บใส่หม้อให้สก็ร์ดู เมื่อเขาแกะออกก็เห็นเหรียญดอลลาร์ทำด้วยเงิน อันหนึ่งหล่นมาจากหอคระตามกับขมวดผมยาวงาม ทำให้สก็ร์ตกใจมาก

ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn เชื่อในเรื่องอำนาจของแม่มกเช่นกัน แต่ต่างจากความเชื่อของทาสนิโกรในนวนิยายของสโตว์ตรงที่ว่า เขาเชื่อกันว่าอำนาจของแม่มกทำให้เขามีอันเป็นไปต่าง ๆ เช่น จิมได้เอาไม้ค้ำค้ำว่าคืนหนึ่ง แม่มกก็บันดาลสะกด เขาจนหมดอำนาจต่อท่าน และชี้เขาให้เหาะไปที่รัฐนิวออร์ลีนส์ แล้วพาเขากลับมานั่งในคุก ไม่ตามเค็ม แต่แคว้นพวกของ เขาไว้กับถึง ไม่เห็นหัวเขา เพื่อเตือนให้เขารู้ว่า เป็นฝีมือของแม่มก

ทาสนิโกรอีกคนในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน คือ แนน ก็เชื่อเรื่องอำนาจแม่มกเช่นกัน แต่ต่างจากความเชื่อของทาสนิโกรในนวนิยายของสโตว์ ตรงที่เขาเชื่อว่าอำนาจแม่มกจะมาทำอันตรายใดจึง ไวยมมกเป็นกระจุกเล็ก ๆ หลายกระจุก โดยเชื่อว่า จะขับไล่แม่มกไม่ให้มาล้ากรายใด เมื่อพอยักษ์และทอมขอเยอร์ ขณะที่กำลังจะไปช่วยจิมออกจากบ้านของ เฟลปส์ แนนจึงเล่าให้ฟังว่าหลายคืนมาแล้วที่แม่มกมกวนเขา โดยทำให้เขามองเห็นสิ่งประหลาดพิสดารมากมาย และโคยบินลอยคำและเสียงแปลก ๆ

แนนยัง เชื่ออีกว่าแม่มกมีอำนาจติดตามมารังควานเขาขณะที่เขาตามยักษ์และทอมไปช่วยหาทางและเตรียมอุปกรณให้จิมออกจากกระทอม

...but if I didn't b'lieve I see most a million dogs, devils, er some'n, I wisht I may die right heah in dese tracks I did, mos' sholy... I felt um, sah; dey was all over me. Dad fetch it, I jis' wisht I could git my han's on one er dem witches js'wunst - on'y 'jis' wunst-it's all I'd ast. But mos'ly I wisht dey'd lemme' lone, I does...

(Twain. 1968 : 331)

ในเรื่องของความเชื่อถือโชคลางนั้น แม้จะไม่ปรากฏชัดเจนว่า ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีการเชื่อถือโชคลาง แต่ก็มีส่วนตอนที่แสดงให้เห็นว่าทาสนิกรเชื่อในเรื่องโชคที่ชะตากรรมของมนุษย์ เช่น ตอนที่ปาโคลต้องไปจับเตรียมเสื่อน้ำให้ลุงทอมสามีที่กำลังถูกชายค่อให้สาเลย์พ้อค่าทาส ปาโคลรู้สึกเป็นห่วงลุงทอมยิ่งนัก ทั้งในค่านความ เป็นอยู่และยามเจ็บไข้ได้ป่วย จนถึงกับรำไให้ คร่ำครวญว่าช่างเป็นเคราะห์กรรมอะไรเช่นนี้

ในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ทาสนิโกรมีการเชื่อถือโชคลางอย่างเห็นโคจรัก ทั้งที่จิมได้ถ่ายทอดเรื่องความเชื่อถือโชคลางของพวกทาสนิโกรให้สก็๊วกู เช่น ถ้าเห็นนกบินมาในระยะหนึ่งหรือสองหลา ขณะที่มันทำท่า หรือมีลูกไก่ หรือนกเล็ก ๆ บินมาในขณะนั้น ถือได้ว่าเป็นลางแสดงว่าจะมีฝนตก นอกจากนี้จิมยังมีความเชื่อว่าถ้ามีขนขึ้นที่แขนหรือขึ้นที่หน้าอก แสดงว่าจะรำรวย จิมยังได้ถ่ายทอดความเชื่อในการห้ามมิขานจำนวนสิ่งของก่อนที่จะนำไปปรุงอาหาร เช่นถือเป็นการนำโชคร้ายมาให้ และห้ามสระผมด้วยบูโตะหลังจากพระอาทิตย์ตก ถือเป็นการนำโชคร้ายมาให้เช่นกัน

ส่วนในเรื่องความเชื่อในการทำนายต่าง ๆ นั้น ไม่ปรากฏว่าตัวละครทาสนิโกรในนวนิยายของสโตว์ มีความเชื่อดังกล่าว แต่ทาสนิโกรในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน มีความเชื่อในเรื่องนี้ เช่น จิม มีมวนขนร้วอยู่ก่อนหนึ่ง และเชื่อว่ามิวิซญาอยู่ในนั้น และรู้เรื่องราวของสิ่งต่าง ๆ โชทำนายเรื่องราวต่าง ๆ ได้ จิมจึงนำมาทำนายโชคชะตาให้แก่สก็๊วกู "...This time he said the hair ball was all right. He said it would tell my whole fortune if I wanted it to. I says, go on so the hair ball talked to Jim, and Jim told it to me..." (Twain. 1968 : 23)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องนี้มีความเชื่อถือศรัทธาในศาสนาคริสต์เหมือนกัน ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin เชื่อถือศาสนาคริสต์นิกายเมธอดิสต์และแบปติสต์ แต่ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มิได้แสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีถือศาสนาคริสต์นิกายใด ทาสนิโกรของสโตว์มีความเชื่อถือศาสนาคริสต์เป็นสามลักษณะคือ พวกที่เชื่อถือศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ พวกที่เชื่อถือศาสนาคริสต์บ้างบางครั้ง และพวกที่ไม่เชื่อถือศาสนาคริสต์เลย แต่ทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน มีความเชื่อถือศาสนาคริสต์เหมือนทาสนิโกรของสโตว์ ลักษณะเดียวกันคือ เชื่อถือศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ แต่เห็นไม่ชัดเจนเหมือนในนวนิยายของสโตว์

นอกจากนี้ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องยังมีความเชื่อสิ่งเห็นธรรมชาติเหมือนกัน กล่าวคือมีความเชื่อในเรื่องภูติผีเหมือนกัน มีความเชื่อในเรื่องอำนาจของแม่มดเหมือนกัน แต่ต่างกันในเรื่องละเอียดตรงที่ ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีความเชื่อในเรื่องอำนาจแม่มดในแง่บวก แต่ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีความเชื่อในเรื่องอำนาจของแม่มดในแง่ลบ ในเรื่องความเชื่อถือโชคกลางนั้น ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีความเชื่อถือโชคกลางที่เห็นได้ชัดเจนกว่าทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn และทาสนิโกรของสโตว์ ไม่มีความเชื่อในเรื่องการทำนายต่าง ๆ แต่ทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน มีความเชื่อในเรื่องนี้

ความรักอิสระ

จากการศึกษานวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และ The Adventures of Huckleberry Finn พบว่าทาสนิกรทั้งสองเรื่องมีความรักอิสระและต่างก็แสวงหาอิสระภาพด้วยวิธีต่าง ๆ อีกทั้งได้รับโอกาสที่จะบรรลุถึงอิสระภาพนั้นเช่นกัน ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เกี่ยวกับความรักอิสระภาพใน 2 หัวข้อ คือ การแสวงหาอิสระภาพ และโอกาสในการบรรลุถึงอิสระภาพ

การแสวงหาอิสระภาพ

จากการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และ The Adventures of Huckleberry Finn พบว่าทาสนิกรทั้งสองมีการแสวงหาอิสระภาพเหมือนกัน และมักจะใช้วิธีการที่เป็นหลัก ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว มีทาสนิกรในนวนิยายของสโตว์ที่หนีมากกว่าทาสนิกรในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ทาสนิกร ของสโตว์ที่แสวงหาอิสระภาพโดยการหนีเป็นทาสนิกรที่ไม่พึงพอใจเจ้านาย และมีความคับแค้นใจต่อสภาพชีวิตการ เป็นทาสที่ถูกเจ้านายปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร ความยุติธรรมจนถึงขั้นที่เรียกได้ว่าโหดร้ายทารุณ ทาสนิกร เหล่านี้ทั้งหมด 5 คน ไค้แก์ เอลิซา ซึ่งพาแฮร์รี่ จอร์จ แฮร์ริส เอ็มมิลีน และแคสซี นอกจากนี้ส่วนใหญ่เป็นทาสนิกรที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมและผูกพันกับเจ้านายผิวขาว เมื่อยู่กับเจ้านาย พวกเขามีความสุขตามอัธยาศัย แม่จะตองทำงานหนักเป็นทาสไร่แรงงาน หรือทำงานในระดับต่ำ คือเป็นคนรับใช้ภายในบ้าน แต่เจ้านายมีโลกคชขมเหง หรือทำร้ายร่างกายพวกเขา พวกเขาที่มีความเป็นอยู่อย่างไม่ยากลำบากนัก และเจ้านายผิวขาวก็มีความเมตตาปราณีอยู่บ้าง ดังที่ปรากฏในนวนิยาย

ของสโตว์ ซึ่งทอม เชลบี และเซนต์แคลร์ ได้แสดงความเป็นคนมีใจเมตตาทางกฎหมายให้แซม ทาสสีโกร เหล่านี้จะไม่คืนเงินแสวงหาอิสรภาพ

อย่างไรก็ตาม ยังมีทาสสีโกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ที่ยังอยู่ในสภาพ ทนทุกข์ทรมาน โคแก่ ลูซี่ ทาสสีโกรหญิงของลิกกี้ ซึ่งถูกบังคับให้ทำงานหนักในไร่ฝ้าย ทั้งในยามปกติและ ยามป่วย เมื่อเธอป่วยก็ยิ่งต้องเก็บฝ้ายในไร่ใส่กระสอบ และทำงานล่าช้าลงเพราะไม่มีแรง จึงถูกแซม โบ หัวหน้าคนงาน ซึ่งมีหน้าที่บังคับคนงานตามคำสั่งของลิกกี้ ลงโทษโดยเตะเธอทิ้งร่องเหงื่ออย่างแรง และเมื่อเธอเป็นลมหมดสติ แซมโบก็ถ่มน้ำลายใส่เธอ โดยยังเข็มุดกลงในเนคของเธอจนเมือกหัวเข็มุดก ทำให้เธอต้องสิ้นชีวิตร่วมร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เห็นได้ว่า ลูซี่ได้รับความทุกข์ทรมานจาก การกระทำที่ทารุณโหดร้ายยิ่งนัก แอสโตว์ก็มิได้แสดงให้เห็นว่าลูซี่คิดหนีจากลิกกี้ ซึ่งอาจจะหนีเพราะเธอ ไม่มีโอกาสเพราะที่เธอหนีไปเหมือนทาสคนอื่นก็เป็นได้

นอกจากนี้ยังมีทาสสีโกรบางคนในนวนิยายของสโตว์ ที่มีโอกาสจะได้รับอิสรภาพเพราะการ ปลดปล่อยของเจ้านาย แต่ก็ไม่ยอมรับอิสรภาพนั้น เพราะจงรักภักดีต่อเจ้านาย โคแก่ ซิมป์ไอ ทาสสีโกร ของอัลเฟร็ด พี่ชายของเซนต์แคลร์ ซึ่งเคยหนีไปจากไร่ฝ้ายเพราะไปรบกวนงานจึงกลัวความผิด อัลเฟร็ด สั่งเซนต์แคลร์ให้ไปถามจับกลับมา เกิดการต่อสู้กับ ซิมป์ไอ ได้รับบาดเจ็บ เซนต์แคลร์นำตัวกลับมารักษายาบาด จนหาย ซิมป์ไอรู้สึกซาบซึ้งและจงรักภักดีต่อเซนต์แคลร์มาก เมื่อเซนต์แคลร์ทำหนังสือปล่อยให้เขาเป็นอิสระ ซิมป์ไอก็ไม่ยอมไปจากเจ้านายเพราะเขาพึ่งพอใจต่อสภาพการ เป็นทาสของเจ้านายด้วยความเมตตาที่ราณี

ส่วนในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีทาสสีโกรที่ขมขื่นทบทา เคน เทียมคนเถียว คือจิมที่แสวงหาอิสรภาพโดยการหนีจากเจ้านายเพราะไม่พึงพอใจเจ้านายและมีความ คับแค้นใจต่อสภาพชีวิตที่ถูกเจ้านายกดขี่ข่มเหงเขา ส่วนทาสสีโกรคนอื่น ๆ คือแมต ไม่มีบทบาทที่แสดงถึง ความต้องการอิสรภาพแต่อย่างใด แมตมีบทบาทเฉพาะในการช่วยเหลือจิมให้หนีอิสระเท่านั้น นอกจากนี้ ยังมีทาสสีโกร ของสามสาวพี่น้อง คอล แมรี เจน ซูซาน และโจนา ซึ่งทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้าน โดยผู้แต่งมิได้ระบุชื่อและจำนวน เพราะไม่ปรากฏบทบาทสำคัญแต่อย่างใด นอกจากคนสีโกร สามแม่ลูก ของสามสาวพี่น้องถูก "พระราชา" ขายนอกให้พ่อค้าทาส

ทาสสีโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ที่มีความคับแค้นใจจนต้องแสวงหาอิสรภาพได้ใช้ วิธีการแสวงหาอิสรภาพโดยการหลบหนีจากเจ้านาย โคแก่ เอลิซา เมื่อทราบว่า จอร์จ เชลบี จะขาย แมรีบุตรชายของเธอให้แก่พ่อค้าทาส เอลิซาถูกใจมากที่บุตร จะต้องถูกพรากจากตนเองไป จึงพาบุตรชาย

แอบหลบหนีออกจากบ้าน เจ้านายและขามแม่น้ำไปยังหมู่บ้านที่ริมฝั่งโอไฮโอ เธอหวังเพียงให้รอดปลอดภัยจากการติดตามของพ่อค้าทาสเท่านั้น และก็มีผู้ช่วยเหลือเธอไว้ได้ ส่วน จอร์จ แฮริส สามีน้องเอลิซา เกิดความคับแค้นใจที่ถูกเจ้านายกลั่นแกล้งคอยกดขี่และบังคับเขา โดยย้ายเขาจากงานที่ต้องใช้ความสามารถในโรงงานกลับมาทำงานหนักในไร่ และเขียนตีเขาอย่างไร้ความยุติธรรม เขาจึงบอกเอลิซาว่า จะหนีจากเจ้านายและจะมุ่งไปแคนาดา เมื่อไปถึงเขาก็จะขอเอลิซาและลูกชายจากเจ้านาย เขาได้เลาแผนการให้เธอฟังว่าหลังจากไปทำธุระให้เจ้านายแล้วเขาจะรีบดำเนินการ โดยเขาได้เตรียมข้าวของไว้แล้ว และมีคนคอยช่วยเหลือเขาคอย ซึ่งหลังจากบอกเอลิซาแล้ว จอร์จ แฮริส ก็หนีออกมาตามทีวางแผนไว้ และปลอมตัวเป็นชาวสเปน แต่ไปพบกับเอลิซาที่ก่อนที่พวกเขาจะเจอกัน ซึ่งพวกเขาเจอกันที่ไคนาทางช่วยเหลือให้สองสามีภรรยา รวมทั้งทาสอื่น ๆ ที่มาอาศัยบ้านพวกเขาเจอกันอยู่ ให้หลบหนีไปยังเมืองซันดัสกี (Sandusky) ประเทศแคนาดา ขณะออกเดินทาง ทอม โลเคอร์ มาร์ค และพรรคพวกซึ่ง ฮาเลย์พ่อค้าทาสได้วางใจ ให้ออกติดตามมาทันพอดีจึงเกิดการโต้เถียงกันขึ้น และจอร์จ แฮริส ก็ประกาศขอสู่เพื่ออิสรภาพจนกว่าจะหมดลมหายใจ โดยยืนอยู่อย่างสง่างามแบบนกออิน

...we stand here as free under God's sky, as you are; and by the great God that made us, we'll fight for our liberty till we die... George stood out in fair sight, on the top of the rock, as he made his declaration of independence;...

(Stowe. 1982 : 232)

จากนั้นมีการยิงต่อสู้กัน ทอม โลเคอร์ ได้รับความเจ็บ จอร์จ แฮริส กับเอลิซา พร้อมด้วยพวกทาสที่หลบหนีมาได้เข้าหาทอม โลเคอร์ ซึ่งหนีไปรักษาพยาบาลที่บ้านพวกเขาเจอกัน เขาอนุญาตให้เอลิซาและลูกชายของพวกเขา สามสี่คน เมื่อดูหายแล้วเขาก็เลิกสนใจความคิดที่จะตามจับพวกทาส และตั้งบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านของพวกเขาใช้เวลาเที่ยวลาหมี สุนัขป่า และสัตว์ป่าอื่น ๆ จนมีชื่อเสียงว่าเป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งกล้าในย่านนั้นเมื่อไม่มีการติดตามจับตัวพวกทาสต่อไปแล้ว จอร์จ แฮริส เอลิซา และทาสอื่น ๆ ที่หลบหนีจึงได้รับอิสรภาพโดยปริยาย และทอม โลเคอร์ ยังได้บอกพวกทาสว่ามีคนคอยตามจับพวกเขาที่เมืองซันดัสกี พวกทาสเหล่านั้นจึงแยกกันเป็นพวก ๆ ทาสบางส่วนเดินทางไปก่อน ต่อมาอีก 2 คน จอร์จ และเอลิซา พร้อมบุตรชาย จึงขึ้นรถไฟที่เมืองซันดัสกี และพักอยู่ที่นั่นเพื่อเตรียมตัวลงเรือข้ามทะเลสาบ

ขณะเดินทางเอลิซาได้ตัดผมสั้นและแต่งกายเป็นชาย โดยให้แฮร์รี่ บุตรชายแต่งกายเป็นเด็กหญิง จอร์จ แฮร์ริสเองก็ปลอมตัวด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นไปตามคำแนะนำของ ทอม โลเคอร์ เพื่อป้องกันไม่ให้คนจำได้

ทาสทั้งหมดก็เดินทางไปถึงเมืองแอมเฮิร์สต์เบิร์ก (Amherstberg) ประเทศแคนาดาโดยการนำของมิสซิสสมิธ (Mrs. Smith) ซึ่งเป็นพวกแควกเกอร์คนหนึ่ง และเธอได้พาพวกเขาไปที่พักที่บ้านของ ผู้ประกาศศาสนาคริสต์ ซึ่งมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และยินดีต้อนรับพวกเขาที่หลบหนีเข้ามาเสมอ

นอกจากทาสिनโกรกลุ่มข้างต้นที่ใช้ชีวิตหนีออกจากบ้านเจ้านายแล้ว ยังมีทาสिनโกรหญิงสองคน ในบ้านของลิกวี คือแคสซี และเอมมีสันได้ชักชวนกันหลบหนีออกจากบ้าน เพราะแคสซีคับแค้นใจที่ถูกลิกวี บังคับให้เป็นภรรยาลับ ๆ เป็นเวลาห้าปี และยังถูกบังคับให้เก็บฝ้ายในไร่ฝ้าย ส่วนเอมมีสันนั้นลิกวีทำ กิริยาเกลียดกล่อมจะให้เป็นภรรยาลับของเขาคืออีกคนหนึ่ง แคสซีจึงชักชวนเอมมีสันหนีไปด้วยกันโดยแสวงหา อนุบายให้ลิกวี เห็นขณะที่หนีออกมาด้วยกัน ลิกวีจึงวิ่งไล่ตามจับ ทั้งสองกระโดดลงไปในบึงลึกที่มืดมิดโคลนตม ขุนชน ลิกวีไม่สามารถจะตามลงไปด้วยโดยไม่มีคนช่วย ลิกวีจึงเรียกทาสชายหญิงพร้อมด้วยสุนัขออกมา ช่วยจับ ขณะเหตุการณ์กำลังจูลมุน ทั้งแคสซีและเอมมีสันได้แอบเข้าทางประตูหลังและขึ้นไปซ่อนอยู่บน หองชั้นบน ซึ่งแคสซีได้แอบขนเสบียงอาหารขึ้นไปไว้บนนั้นมากพอที่จะรับประทานไปได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง รวมทั้งขนของในตู้เสื้อผ้าของเธอเองและของเอมมีสันขึ้นไปไว้ในห้องชั้นบนแล้ว พวกที่ออกติดตามจับก็ ไม่ทราบวาทแคสซีและเอมมีสันหลบอยู่ข้างบนบาน และแอบหลบหนีออกไปเมื่อสบโอกาสขณะที่ลิกวีกำลัง นกนไวยเพื่อไม่ให้ไล่ติดตาม โดยแคสซีปลอมตัวเป็นผู้หญิงใส่แปน และให้เอมมีสันเป็นสาวใช้ของเธอ แคสซีได้พบ และพูดคุยกับจอร์จ เซลบี ที่โรงแรมซึ่งเธอกับเอมมีสันไปพักอยู่ เมื่อจอร์จ เซลบี ทราบว่า แคสซีจะ เดินทางไปเมืองเคนตักกีเช่นเดียวกับเขา เขาจึงได้พาเธอและเอมมีสันลงเรือลำเดียวกับเขา พร้อมทั้ง จัดหาห้องพักให้ในเรือ แคสซีได้พบกับมาคานเคอคู พี่สาวของจอร์จ แฮร์ริส ในเรือ ซึ่งพูดคุยกับจอร์จ เซลบี จนแคสซีทราบข่าวเอลิซา บุตรสาวของเธอ มาคานเคอคูจึงชวนเธอไปค้นหาเอลิซาที่แคนาดา ในที่สุดแคสซี ก็พบกับเอลิซา และมาคานเคอคูพบกับ จอร์จ แฮร์ริส น้องชายของเธอที่เมืองมอนทรีล แคนาดา เมื่อทราบว่า ทั้งหมดเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ทุกคนจึงตกลงกันว่าจะไปอยู่ที่ฝรั่งเศสสักสองสามปี เอมมีสันได้ เดินทางไปพร้อมกับครอบครัวของ จอร์จ แฮร์ริส ด้วย ระหว่างที่อยู่ในเรือ เอมมีสันพบรักกับคนหนและ ได้แต่งงานกัน

นอกจากนี้ยังมีทาสिनโกรคนอื่น ๆ ในนวนิยายของสโตว์ ที่ไม่ปรากฏบทบาทชัดเจน แต่สโตว์ กล่าวไว้เพียงได้หลบหนีเจ้านายมาเช่นกัน โดยไม่ทราบสาเหตุและมาอาศัยอยู่ที่บ้านของพวกแควกเกอร์ เช่นเดียวกับ จอร์จ แฮร์ริส และเอลิซา

ส่วนทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn แม้ไม่ปรากฏบทบาทที่เจ้านายผิวขาวคชชัมแห่งทาสนิโกรให้เห็นชัดเจน แต่จากคำบอกเล่าของจิม ซึ่งเล่าให้ฟังเนื่องจากเกิดความไม่พึงพอใจที่ถูกเจ้านายคือ ว้อตสัน คุกคามกลายเป็นประจำ และจิมยังเกิดความคับแค้นใจเนื่องจากแอบไต่บันไดขึ้นว้อตสันอเมริกากับแม่มายคักลาสวาจะขายจิมให้แกพ่อค้าทาสจากนิวออร์ลีนส์ จึงถือเป็นเรื่องที่ควรลุ่มมานไควว่า จิมไม่สบายใจตกลงอยู่กับเจ้านายผิวขาวคชชัมแห่งเขา และเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้จิมตัดสินใจแสวงหาอิสรภาพโดยการหนีออกมาจากบ้านของว้อตสัน และแม่มายคักลาส ซึ่งเหมือนกับตัวละครทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ดังกล่าวข้างต้น

ทาสนิโกรในนวนิยายของสโตว์ ยังมีวิธีการได้อิสรภาพโดยไม่ต้องแสวงหาอิสรภาพหนึ่งคือการได้รับอิสรภาพโดยการปลดปล่อยของเจ้านาย กล่าวคือ มีเจ้านายทาสบางคนได้ประกาศปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระเอง โค้แก จอห์น แวน ทรอมพ์ ชายชราผู้เป็นเจ้าของที่ดินหลายไร่ และมีทาสนิกรมากมาย เขาเป็นคนซื่อสัตย์ และใจคอโอบอ้อมอารี ตลอดเวลาหลายปี เขาได้เผด็จทาสรับใช้ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ เขารู้สึกว่าเป็นสิ่งผิดที่คนเราจะจับมนุษย์ด้วยกันมาใช้เป็นทาส ในที่สุดวันหนึ่ง จอห์นได้ตกลงซื้อที่ดินแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ แล้วปล่อยให้ทาสทุกคนของเขาทั้งชาย หญิง และเด็ก เป็นอิสระ และเขาจัดให้พวกทาสที่เป็นอิสระได้ประกอบอาชีพในที่ที่ที่เขาขอไว้ แล้วจอห์นก็กลับมาอยู่บ้านนาใกล้ ๆ สามารถอย่างสงบสุข

ส่วนทาสนิกรในนวนิยายของสโตว์ ก็มีการได้รับอิสรภาพโดยการปลดปล่อยของเจ้านายเหมือนกันในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน เช่นกัน โค้แก จิม ซึ่งหลังจากที่ ฮัค และทอม ซอเซอร์ ช่วยจิมหนีออกมาจากกระท่อมของ โทลีส เฟลปส์ แต่ทอมมาเขาก็ถูกจับได้และถูกนำตัวไปคุมขังไว้ที่กระท่อมหลังเก่า จนเมื่อทอม ซอเซอร์ มาบอกข่าวว่า ว้อตสันถึงแก่กรรมเมคสองเดือนมาแล้ว เขอกล่าวว่ารู้สึกอวยทักคจะขายเขาก็กับพวกค้าทาสทางภาคใต้ ดังนั้นก่อนถึงแก่กรรมเขอจึงเขียนไว้ในพินัยกรรมว่าปล่อยให้จิมเป็นอิสระ ซึ่งนับว่าจิมเป็นอิสระนานแล้ว โดยการปลดปล่อยของเจ้านายเหมือนทาสนิกรในนวนิยายของสโตว์ ก่อนที่ทอม ซอเซอร์ กับฮัคจะมาช่วยเหลืออีก

นอกจากทาสนิกรจะแสวงหาอิสรภาพโดยการหลบหนีจากเจ้านายแล้ว ทาสนิกรในนวนิยายของสโตว์บางคนไม่ได้ตั้งใจจะแสวงหาอิสรภาพ แต่ก็ได้ความตายเป็นทางออกของชีวิตการเป็นทาส ถือเป็นกาหลุดพ้นจากความเป็นทาสที่ได้จาก ลูซี่ ทาสนิกรที่ซาเลย์ ซอมาขณะพาลูกทอมเคินทางมา และ

อาเลย โดแอนชไมบุตรชายของเธอไปชายตอเมื่อลูซี่เพลอ ยิ่งความเศร้าโศกเสียใจให้ลูซี่มาก เธอ จึงตัดสินใจฆ่าตัวตายโดยการกระโดดน้ำตายในตอนเที่ยงคืน ลุงทอมตกใจจนเมื่อเห็นเงาของลูซี่ ว่ายน้ำไป ทางกรามเรือคางววดเร็วแล้ว เขาก็ได้ยินเสียงน้ำแตกซ่า ไม่มีใครกินได้เห็นหรือได้ยินอะไรเลย ลุงทอมเห็น ฟันนอนของลูซี่วางเปล่า เมื่อลูซี่ขึ้นยืนเหลียวดูรอบ ๆ ก็พบว่าเธอสิ้นชีวิตแล้ว ฟันน้ำในแม่น้ำรายเวียง เหมือนเช่นเคยราวกับว่ามีโลกอันสว่างของทาสหญิง ซึ่งหมันตัวลงสู่แม่น้ำเลย

At midnight, Tom waked, with a sudden start. Something black passed quickly by him to the side of the boat, and he heard a splash in the water...The poor bleeding heart was still, at last, and the river rippled and dimpled just as brightly as if it had not closed above it.

(Stowe. 1982 : 159)

แต่ทาสนิโกรในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ไม่มีการ หลุดพ้นจากความเป็นทาสด้วยความตาย เหมือนในนวนิยายของสโตว์

อนึ่ง ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin แม้บางคนจะไม่คิดฝันแสวงหาอิสรภาพ แต่พวกเขาได้โอกาสที่จะเป็นอิสระโดยปริยายเนื่องจากถูกเจ้านายทำร้ายทารุณจนถึงแก่ความตาย เห็นได้จาก ปรู ทาสนิโกรหญิงซึ่งอยู่แถวบ้านเรซเทคแคส ซึ่งต้องเค้นเรขายทอผองให้เจ้านายควย แต่เธอเป็นคนคิดเห็ดามาก วันหนึ่งปรูเมาเหล้าอีก เจ้านายจึงนำเธอไปทิ้งไว้ในห้องใต้ดินและทิ้งไว้ตลอดคืน จนกระทั่งปรูตาย และมีคนไปพบศพเธอที่แม่น้ำลงวันต่อมา นับว่าการตายของเธอทำให้เธอหลุดพ้นจากความเป็นทาสไปโดยปริยาย

ทาสนิโกรอีกคนหนึ่งที่ได้อิสรภาพในทำนองเดียวกับปรู แม้จะไม่ตั้งใจแสวงหาอิสรภาพก็ตาม ได้แก่ ทาสนิโกรหญิงคนหนึ่ง ซึ่งไม่ปรากฏชื่อ ผู้แต่งบรรยายไว้เพียงว่าเป็นทาสนิโกรหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อสองสามปีมาแล้ว ลีกรี่ซึ่งเธอไว้ในห้องชั้นบน เป็นเวลาสองสามสัปดาห์ เพราะเธอขัดใจเขา ทุก ๆ คนทราบวาทันทีของหญิงเคราะห์ร้ายผู้นั้นได้ถูกนำลงมาจากห้องนั้นแล้วนำไปฝัง ต่อจากนั้นใคร ๆ ก็พูดว่ามีเสียงสวดและสาปแช่ง เสียงที่อย่างแรง และเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดค้างอยู่ในห้องชั้นบน

...Some few years before, a negro woman, who had incurred Legree's displeasure, was confined there for several weeks... but it was known

that the body of the unfortunate creature was one day taken down from there, and buried; ...it was said that oaths and cursings, and the sound of violent blows used to ring through that old garret, and mingled with wailings and groans of despair...

(Stowe. 1982 : 464)

ทาสนิโกรอีกคนหนึ่งในวันขายของสโรว์ ซึ่งไม่ได้ตั้งใจแสวงหาอิสรภาพแต่ได้หลุดพ้นจากความเป็นทาส เนื่องจากถูกเจ้านายทำร้ายทารุณจนถึงแก่ความตายไคแก ลุงทอม เห็นได้จากตอนที่ แคมโบกับควิมโบ ทาสนิโกรที่เป็นหัวหน้าคนงานไปฟ้องสิกรี่ว่า ลุงทอมช่วยเก็บฝ้ายให้ลูซี่ ทาสนิโกรหญิง ที่ห้องทำงานทันทีขณะที่กำลังไม่สบาย สิกรี่จึงสั่งให้ลุงทอมเขียนลูซี่เป็นการลงโทษ แต่ลุงทอมปฏิเสธโดยอ้างว่าเป็นการกระทำที่โหดร้าย เพราะลูซี่ไม่สบายและอ่อนเพลียอยู่ สิกรี่โกรธมากจึงเตะลุงทอม แล้วสั่งให้แคมโบกับควิมโบ พาลุงทอมไปเขียน และใคร่บมาคเจ็บจนลมป่วยและสิ้นใจตายคอหนา จอร์จ เซลบี ที่ไปเยี่ยมลุงทอมในภายหลัง

He began to draw his breath with long, deep inspirations; and his broad chest rose and fell, heavily. The expression of his face was that of a conqueror...he said, in a voice that contended with moral weakness; and with a smile, he fell asleep. (Stowe. 1982 : 487)

นับได้ว่าทาสนิโกรของสโรว์ดังกล่าวได้รับอิสรภาพโดยปริยาย แม้จะไม่ได้ตั้งใจแสวงหาอิสรภาพก็ตาม แต่ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ไม่มีการได้รับอิสรภาพโดยปริยาย เนื่องจากถูกเจ้านายทำร้ายทารุณจนถึงแก่ความตายเหมือนทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin.

โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ

เมื่อทาสนิโกรในวันขายเรื่อง Uncle Tom's Cabin พยายามแสวงหาอิสรภาพโดยการหลบหนีจากเจ้านาย ไคแก เอลิซา และแฮร์ บุตรชาย จอร์จ แฮร์ริส และทาสนิโกรคนอื่น ๆ ที่หลบหนีจากเจ้านายมาอยู่บ้านหวกแควกเกอร์ ทาสเหล่านี้มีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพคือ สามารถหลบหนีจากเจ้านาย

ออกมาได้ตั้งประสงค์ โดย เอลิซา และแฮรี ได้รับความช่วยเหลือจากวุฒิสมาชิกเบิร์ค และภรรยา และต่อมาได้ได้รับความช่วยเหลือจากพวกเคเวกเกอร์ พร้อม จอร์จ แฮร์ริส เหมือนทาสนิโกรคนอื่น ๆ ทำให้การหลบหนีเป็นไปได้โดยสะดวก เพราะพวกเคเวกเกอร์ให้ที่พักอาศัย อาหาร รวมทั้งเป็นธุระจัดการให้พวกนิโกรที่หลุดพ้นจากความเป็นทาสแล้วเดินทางต่อไปยังแคนาดา

ส่วนทาสนิโกรคนอื่น ๆ ในนวนิยายเรื่องนี้ ไคแก่ แคลสซี และเอ็มมิลีน ซึ่งมีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพเช่นกัน เพราะทาสนิโกรหญิงทั้งสองสามารถหลบหนีลี้ภัยออกมาได้ตั้งประสงค์ และยังได้รับความช่วยเหลือจาก จอร์จ เซลบี ให้เดินทางไปยังเมืองเคนตักกี จนกระทั่งพบกับมาคามาเคอคู ในเรือ เมื่อพูดคุยกันจึงทราบว่า แคลสซีเป็นมารดาของเอลิซา ส่วนมาคามาเคอคู เป็นพี่สาวของ จอร์จ แฮร์ริส ดังนั้น ทั้งมาคามาเคอคู แคลสซี และเอลิซา จึงเดินทางต่อไปยังแคนาดาและได้พบกับญาติของตน ซึ่งทุกคนมีความสมหวังเพราะได้รับโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพคือ หลุดพ้นจากความเป็นทาสโดยสิ้นเชิง และมีชีวิตอยู่อย่างคนปกติทั่วไป

ส่วนทาสนิโกรที่ได้รับอิสรภาพโดยปริยายเนื่องจากการฆ่าตัวตายหรือถูกเจ้านายกระทำทารุณจนตายนั้น ถือได้ว่า ทาสนิกรมีโอกาสดำเนินการบรรลุอิสรภาพเช่นกัน จากการกระทำของตนเองหรือของเจ้านาย แต่เป็นไปได้โดยไม่ได้เจตนา

ส่วนทาสนิกรจิมในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีโอกาสที่จะบรรลุถึงอิสรภาพเหมือนทาสนิกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพไม่ราบรื่นเท่าทาสนิกรของสโตว์ กล่าวคือ เมื่อจิมหนีออกมาจากบ้านของวู้ดซันและแอมมาซัคกลาส ได้สำเร็จในระยะแรกก็มาพบกับฮัค ซึ่งถือว่าเขาเป็นอิสระอยู่เพียงระยะหนึ่งเท่านั้น แต่ต่อมาเมื่อพบกับ "พระราชา" และ "คูก" เขาก็ถูก "พระราชา" แล่นำไปขายต่อให้ไซลีสเฟลปส์ จิมจึงสิ้นอิสรภาพอีกครั้งหนึ่ง เพราะถูกนำตัวไปคุมขังไว้ที่กระท่อมทนายของ เฟลปส์ จนกระทั่งฮัคและทอมซอเยอร์ พร้อมด้วย แมททาสนิกรในยานของเฟลปส์ พร้อมใจกันช่วยเหลือจิมออกมาได้สำเร็จ จิมได้อิสรภาพคืนมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็เป็นช่วงระยะเวลาสั้นมากเพราะเขาถูกจับได้ว่าหนีออกมาจึงถูกจับกลับไปขังและลามโซ่ไว้ดังเดิมที่กระท่อมเก่าอีก จนกระทั่ง ทอม ซอเยอร์ มาบอกข่าวว่าแท้จริงแล้ว วู้ดซันผู้นั้นเป็นเจ้าของจิมก็ปล่อยให้จิมให้เป็นอิสระเมื่อสองเดือนมาแล้วก่อนที่จะถึงแก่กรรม จิมจึงได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง ซึ่งนับว่ากว่าจิมจะมีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพนั้น เขาต้องผ่านความทุกข์ทรมานมากกว่าทาสนิกรของ สโตว์

เมื่อทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ตั้งใจที่จะแสวงหาอิสรภาพโดยการหลบหนีจากเจ้านายมานานเห็นได้ว่า เมื่อทาสนิโกรบางคนหลบหนีมาในระยะแรกนั้น ไม่มีความสุขเท่าที่เคยอยู่ในบ้านของเจ้านายมาก่อน โคนแก เอลิตา ซึ่งอยู่กับครอบครัวของเซลบี นั้นเขามีความสุขก็อยู่เพราะเอมิลี ภรรยาของเซลบี เจ้านายหญิงที่เขื่อนหน้าทำไร่ใช้โดยตรงก็ให้ความเมตตาปรานีเธออยู่ ส่วนเซลบีเองก็เอ็นดูและเมตตาต่อเชอร์บูนุทชายของเธอ ดังนั้น ทั้งสองแม่ลูกจึงมีชีวิตที่เรียกได้ว่าไม่ลำบากนัก แต่เนื่องจากเซลบีมีความจำเป็นเคอะเขินมากในเรื่องการเงิน เขาจึงจำใจต้องขายเชอร์บูนุทให้ฮาเลย์พ่อค้าทาสที่ฮาเลย์ต้องการทำให้เอลิตา คับแค้นใจมากจึงต้องพาบูนุทชายหนีออกมา ซึ่งขณะหนีออกมาเธอต้องระหกระเหินหาบูนุทชายข้ามธารน้ำแข็งมาจนถึงฝั่งโอไฮโอ และเป็นลมหมดสติจึงมาได้รับความช่วยเหลือจากชุมชนคริสตจักรแบปติสต์และภรรยา และไปพบกับ จอร์จ แกรีส ที่บ้านพวกเควกเกอร์และเมื่อพวกเควกเกอร์พาหลบหนีออกมาก็ต้องเผชิญกับกลุ่มที่เจ้านายจ้างให้ติดตามมาจับตัว มีการยิงต่อสู้กัน นับว่าลำบากสำหรับเอลิตาที่ต้องพาบูนุทชายที่มากวย ส่วน จอร์จ แกรีสก็มีชีวิตที่ลำบากอยู่แล้ว เนื่องจากถูกเจ้านายที่ขี้ขมเหงจึงทำให้เขาคับแค้นใจมาก ดังนั้นการค้นแสวงหาอิสรภาพของจอร์จ แกรีส ครั้นจึงมีได้ทำให้เขาลำบากหนักกว่าเดิม

ส่วนแคสซันเมื่อเป็นทาสก็ถูกสก็ร์มิงคัมโบ้ให้เป็นภรรยาลับ ๆ และต้องทำงานหนักในไร่ผ้าย เอ็มมิลินเองก็ถูกสก็ร์มิงคัมโบ้โดยพยายามจะบังคับให้เป็นภรรยาลับ ๆ อีกคนหนึ่ง ทั้งสองหนีออกมาจากบ้านสก็ร์มิงคัมโบ้ โดยแคสซันปลอมตัวเป็นผู้หญิงสเปน และให้เอ็มมิลินปลอมเป็นสาวใจ ซึ่งไม่ใ้ทำให้สองคนตกอยู่ในฐานะที่ลำบากกว่าเดิมแต่อย่างใด แคสซันได้รับการต้อนรับจากคนในโรงแรมที่แคสซันไปพักอยู่เป็นอย่างดี เพราะเขาใจคิดว่าแคสซันเป็นคนร่ำรวย โดยดูจากกิริยาท่าทางเครื่องแต่งกาย ตลอดจนยศตำแหน่งที่เธอพูดอีกทั้งการมีเงินทองใช้ได้อย่างขุ่มเฟือย และต่อมาทั้งแคสซันและเอ็มมิลินได้พบกับ จอร์จ เซลบี ซึ่งช่วยเหลือดูแลเธอเป็นอย่างดีจนพบกับมาตามเคอคู ทางทนายเรื่องของมันและกันจึงชวนกันไปตามหาครอบครัวที่แคนาดา ดังได้กล่าวแล้วข้างต้น

จึงเห็นว่าทาสนิโกรของสก็ร์มิงคัมโบ้มีความสุข หลังจากเป็นอิสระแล้วเห็นได้จาก จอร์จ แกรีส และเอลิตา พ้นจากการเป็นทาสสำเร็จและหนีมาอยู่ประเทศแคนาดา ต่อมาจึงเดินทางไปประเทศฝรั่งเศส จอร์จ แกรีส ได้ศึกษาอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศสเสีย เขาเอาใจใส่เล่าเรียนเป็นอย่างดีและเรียนสำเร็จหลักสูตรของมหาวิทยาลัยนั้นด้วยความตั้งใจ ต่อมาภายหลังเกิดเรื่องยุ่งยากทางการเมืองในประเทศฝรั่งเศส จอร์จ

จึงพาครอบครัวกลับมายูตีแคนาดาอีก จอร์จ แฮร์ริส เองยังมีความต้องการที่จะอยู่ร่วมกับพวกอาฟริกัน
 คั้งนั้นต่อมาอีก 2 - 3 สัปดาห์ จอร์จ พร้อมควยภรรยาและบุตรชายหญิง พี่สาวคือ มาตามเคอตุ และ
 มารดาของเขาได้เดินทางกลับอาฟริกา นับว่า จอร์จ และเอลิซา ประสบความสำเร็จในชีวิตหลังจาก
 เป็นอิสระแล้ว

แต่สำหรับตนเองเมื่อพ้นจากการเป็นทาส ก็มาอยู่กับเอลิซาบุตรสาวของเธอ ซึ่งได้มีหลานสาวให้เธอ
 อีกคนหนึ่ง แต่สำหรับความสุขกับการเลี้ยงหลานมาก และมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ส่วนเอนิมัสั้น เมื่อพ้นจาก
 การเป็นทาสแล้ว เขอก้แต่งงานและมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข

ส่วนทาสนิโกรที่เจ้านายปลดปล่อยให้เป็นอิสระคือ ทาสนิโกรของ จอห์น แวนทรอมพ์ หลังจาก
 ได้รับอิสรภาพแล้ว ก็มีความสุขอย่างมีความสุข มีงานอาชีพทำเพราะเจ้านายได้จัดสรรที่ดินไว้ให้เขาประกอบ
 อาชีพกัน

ส่วนทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn คือ Jim เมื่อหนีจากเจ้านายมา
 เขาต้องมีความสุขลำบากมากชั้น ซึ่งขณะที่เป็นทาส เขาก็มีความลำบาก เพราะถูกเจ้านายกดขี่ข่มเหงอยู่แล้ว
 แต่เมื่อเขาหนีออกมา เขาก็ต้องหาอาหารรับประทานเอง Jim จึงมีความสุขได้ควยลูกสตรอเบอร์รี่ และลูกไม้อื่น ๆ
 จนกระทั่งพบฮัค ก็จึงมีอาหารมากชั้น เพราะฮัคมีเรือแคนูที่ขนอาหารมาจำนวนมากพอควร และนอกจากนี้
 ขณะที่ Jim หนีมาอยู่กับฮัค เขาก็ต้องหลบซ่อนอยู่ในเรือ เพราะเกรงคนเห็นว่าเป็นพวกทาสนิโกรที่หลบหนีมา
 จนกระทั่งเมื่อพบ "พระราชา" และ "คูก" ซึ่งทั้งคู่ก็ได้เปลี่ยนเป็นไซแพ่ในการเดินทาง Jim ก็ถูก
 "พระราชา" และ "คูก" แต่งหน้าให้ Jim เป็นคนมาเกลี้ยคนากลัวอย่างที่สุด รวมทั้งทำร้ายแรงใจว่า
 เขาเป็นคนพ่ายหนี มีภรรยาเวลาไม่ได้สติ และให้ Jim ซอนตัวอยู่ในเพิงไม้ใหญ่คนเห็นว่าเป็นทาสนิโกรที่
 หนีเจ้าของมา ถ้าหากมีใครมาเดินแถว ๆ เพิง ก็ให้ Jim กระโดดออกมาจากเพิงในอาการของคนมาแล้วร้อง
 ครวญครางสักครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง เหมือนสัตว์ป่าคร่ำๆ ใคร ๆ มาพบเขาจะได้ไม่ยากยุ่งเกี่ยวกับควย
 นับว่า Jim อยู่อย่างลำบากมากขณะเดินทาง และภายหลังถูก "พระราชา" แอบนำไปขายต่อ Jim จึงต้องถูก
 ค่อมขังไว้ในฐานะทาสอีก ได้รับอาหารในจำนวนจำกัด หลังจากฮัค ทอม ซอเยอร์ และเนต ช่วยเหลือ
 เขาออกมาได้ไม่นาน เขาก็ถูกจับกลับมือ และถูกรุมแฆงค้ำ รวมทั้งทำร้ายร่างกายก่อนจะถูกนำตัวไปค่อมขัง
 ในฐานะทาสอีก ซึ่งกว่าทอม ซอเยอร์ จะบอกความจริงว่า เจ้านายของ Jim ได้ปลดปล่อย Jim ให้เป็นอิสระแล้ว
 นับว่าในระยะแรก Jim ไม่มีความสุขเท่าใดนัก แต่เมื่อได้อิสรภาพแล้ว ไซลัส เฟลปส์ แชลลี ภรรยาของ
 ไซลัส และพอลลี น้องสาวของเธอ ซึ่งทราบจากแพทย์ว่า Jim ได้รักษาพยาบาลทอม ซอเยอร์ หลานชาย

ของเขาซึ่งถูกยิงได้รับบาดเจ็บขณะช่วยเหลือจิม จึงพร้อมใจกันทำคัมภีร์จิมเป็นการใหญ่ ใ้ของกินทุกอย่างที่เขาต้องการ ปล่อยให้เขาสุขสบายและไม่ต้องทำงานอะไรทั้งนั้น "...., they made a heap of fuss over him, and fixed him up prime, and give him all he wanted to eat, and a good time, and nothing to do." (Twain, 1968 : 385)

จากนั้น ฮัคและทอม ทอแฮลท์ โค้ชชวนเขามาคุยกันอย่างสนุกสนาน พอมให้เงินจิมสี่สิบดอลลาร์ เป็นค่าตอบแทนที่เขายอมเป็นนักโทษด้วยความมกตชนยศกเยียม และทำให้การช่วยเหลือเขาเป็นไปได้ด้วยความเรียบร้อยทุกประการ ทั้งนี้เพราะ ทอม ทอแฮลท์ ทราบที่อยู่แล้วว่ จิมเป็นอิสระตั้งนานแล้ว ก่อนหน้าที ทอม และฮัคจะช่วยเหลือเขาอีก แต่ทอมไม่ยอมบอกใคร ๆ ถึงเรื่องนี้เพราะเขาถือว่า การช่วยเหลือจิมเป็นการผิดกฎหมายของเขาทำให้เขาสนุก และในตอนท้ายของเรื่อง ทอมยังชวน ฮัคและจิม ออกไปผจญภัยกันในถิ่นอื่นเคียงแรงให้สนุกอีก นับว่าชีวิตของจิม หลังจากได้รับอิสรภาพแล้วมีความสุขมากกว่าขณะเป็นทาส

จะเห็นได้ว่า ทาสินีโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีวิธีการแสวงหาอิสรภาพที่เหมือนกับทาสินีโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn คือการหลบหนีจากเจ้านาย แต่ทาสินีโกรบางคนในนวนิยายทั้งสองเรื่องจะไม่ได้ตั้งใจแสวงหาอิสรภาพ แต่ก็มีโอกาสได้รับอิสรภาพเหมือนกันคือ ได้รับอิสรภาพโดยการปลดปล่อยของเจ้านาย ทาสินีโกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ไม่ได้เจตนาจะแสวงหาอิสรภาพแต่ก็มีโอกาสได้รับอิสรภาพโดยปริยาย เนื่องจากการฆ่าตัวตาย หรือถูกเจ้านายกระทำการุณจนตาย แต่เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง

The Adventures of Huckleberry Finn

ทาสินีโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่องที่แสวงหาอิสรภาพโดยใช้วิธีการหลบหนีจากเจ้านายมีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพเหมือนกัน และได้รับความช่วยเหลือจากคนผิวขาวเหมือนกัน แต่ทาสินีโกรของ มาร์ค ทเวน มีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพไม่ร้ายรื่นเท่าทาสินีโกรของสโตว์

ทาสินีโกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ฆ่าตัวตายหรือถูกเจ้านายกระทำทารุณจนตายนับเป็นโอกาสที่จะบรรลุถึงอิสรภาพโดยปริยาย เนื่องจากการกระทำของตนเองหรือของเจ้านายเอื้ออำนวยให้ ซึ่งไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ปรากฏในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

ขณะหลบหนีจากเจ้านายออกมา ทาสนิโกรบางคนของสโตว์ ประสบความสำเร็จ
เหมือนทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน แต่โดยส่วนใหญ่ ทาสนิโกรของสโตว์ ไม่พบความยุ่งยาก
ในการหลบหนีเท่าทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน

หลังจากได้รับอิสรภาพแล้ว ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin
มีชีวิตที่เป็นสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต ส่วนทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures
of Huckleberry Finn มีชีวิตที่เป็นสุขเหมือนทาสนิโกรของสโตว์ แต่ผู้แต่งมิได้ชี้ให้เห็นว่า
เขาประสบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทาสนิโกรกับคนผิวขาว

ก๊วยเทคที่ตัวละครทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และ
The Adventures of Huckleberry Finn มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับตัวละครผิวขาว
ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาวโดยแยกเป็นสองประเด็นคือ
ท่าทีและพฤติกรรมที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร และท่าทีและพฤติกรรมที่ทาสนิโกรมีต่อคนผิวขาว
ตามลำดับดังต่อไปนี้

ท่าทีและพฤติกรรม ที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร

ตัวละครผิวขาวของสโตว์ มีพฤติกรรมที่แสดงถึงมิตรภาพที่มีต่อตัวละครทาสนิโกร ได้แก่
จอร์จ เชลบี เด็กชายผิวขาวอายุ 13 ปี ซึ่งเป็นลูกชายของ อาเชอร์ เชลบี เป็นมิตรต่อ
ลุงทอมและยอมรับลุงทอมเป็นคนสนิทของเขา และให้ความสนิทสนมใกล้ชิดเป็นกันเองกับลุงทอม
ถึงกับสอนลุงทอมให้เขียนหนังสือ "Not that way! Uncle Tom not that way," said he, briskly
as Uncle Tom laboriously brought up the tail of his g the wrong side out;
"that makes a q, you see" (Stowe. 1982 : 34)

จอร์จ เชลบี ยังสนิทสนมกับป้าโคล ทาสนิโกรหญิงที่ทำหน้าที่เป็นแม่ครัวถึงกับ
กล่าวชมเชยฝีมือทำอาหารของป้าโคลอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง เห็นได้จากการที่จอร์จ
เอ่ยปากว่าหิวแล้วและถามป้าโคลว่าขนมจวนสุกหรือยัง "But, Aunt Chole
I'm getting mighty hungry," said Gorge "Isn't that cake in the skillet

almost done?" (Stowe. 1982 : 34) และยังกล่าวชมเชยฝีมือทำขนมของป้าโคลอย่าง
เป็นกันเอง โดยเจ้าโง้งป้าโคลฟังว่าเขมออกกับ ทอม ลินคอล์น (Tom Lincoln)
เพื่อนของเขาว่า ขนมพายบ้านทอมอร่อยสู้ขนมพายที่ป้าโคลทำไม่ได้ "Tom, you ought to
see some of Aunt Chole's pies, they're the right sort; says I."
(Stowe. 1982 : 37)

ไม่เพียงแต่ จอร์จ เซลมี เท่านั้น ที่สนิทสนมกับพวกทาส แม่ของเขา คือ เอมิลี เซลมี
ก็ให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับทาสนิโกรเช่นกัน เห็นได้จากตอนที่งานเลี้ยงแม่พันเอกซ์
(General Knox) ที่บ้าน มีการทำพายเนื้อไก่กัน และเอมิลีได้เข้ามาช่วยป้าโคลทำอาหาร
พร้อมทั้งสั่งให้เขมทำอย่างนั้นอย่างนี้จนเกือบจะเที่ยงกัน ซึ่งป้าโคลเล่าให้จอร์จฟังอย่าง
พอใจว่า เธอชอบเอมิลีว่า มือขาว ๆ ที่สวมแหวนสวย ๆ อย่างเอมิลี ไม่ควรจะมาทำขนม
ให้มือเปื้อนเลอะเทอะเลย เอมิลี ไม่คิดบ้างหรือว่าพระเจ้าทรงสร้างเอมิลีไว้หนึ่งในห้อง
รับแขก และให้คนที่มือดำ ๆ อย่างป้าโคลทำแป้งขนมพาย

...Now Missis, she wanted me to do dis way, and she wanted me to do
dat way; and finally, I got kinder sarcy, and says I. "Now, Missis, do
jist look at dem beautiful white hands o'yourn, with long fingers, and
all a sparkling with rings,...and look at my great black stumpin
hands. Now don't ye think dat de Lord must have meant me to make de
pie-crust, and you to stay in de parlor?..."

(Stowe. 1982 : 37)

นอกจากนี้เมื่อมีการประชุมมัสการพระเจ้าของพวกทาสนิโกรที่กระท่อมของลุงทอม
ป้าโคลได้ขอร้องให้ จอร์จ เซลมี อ่านพระคัมภีร์ให้พวกทาสฟัง ซึ่งจอร์จ ก็ยินดีทำตามหน้าที่
ครั้งที่ สโตว์ได้บรรยายไว้ว่า จอร์จ เป็นเด็กฉลาด และได้รับการอบรมสั่งสอนในเรื่องศาสนา
จากมารดาเป็นอย่างดี และอ่านพระคัมภีร์ให้พวกทาสฟังอย่างซื่อสัตย์ดีคำ จนทุก ๆ คนพูดกันว่า
จอร์จอ่านพระคัมภีร์ได้เก่ง George who was a bright boy, and well trained in

religious things by his mother... and it was agreed, on all hands, that "a minister couldn't lay it off better than he did;" that "t" was rely 'mazin'!... (Stowe. 1982 : 43)

นอกจากนี้ เอมิลี เซลบี ภรรยาของเซลบี ได้แสดงความเป็นมิตร และให้ความสนิทสนมกับ เอลิซาบัทท์ ทาสสินิโกร เมื่อตอนที่เอลิซาบัทท์ถูกรายชื้อของเธอดูถูกชายทาสให้พอคาศาต เธอตกใจมาก และด้วยเหตุที่เธอเป็นคนรักใช้ส่วนตัวของเอมิลีอยู่แล้ว เธอจึงรีบไปถามความจริงจากเอมิลี ซึ่งเอมิลี ก็ปลอบใจเธออย่างเห็นอกเห็นใจ และเมตตาแก่เอลิซาบัทท์เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ ทั้งนี้เพราะ เอมิลียังไม่ทราบว่าสามีของเธอได้ตกลงขายเสรีลูกชายของเอลิซาบัทท์เสียแล้ว พอคาศาตไปเรียบร้อยแล้ว

ในเรื่องของความเป็นมิตรที่ดี ซึ่งนายฉิวชาวมิตทอทาสนั้นปรากฏชัดเจน เมื่อเซลบีชายลุงทอม ไปหาเอลิซาบัทท์ไปแล้ว และเอลิซาบัทท์กำลังพาลุงทอมไปที่ร้านช่างตีเหล็กเพื่อเปลี่ยนกฏูเจ็ตให้สวมให้ลุงทอมใหม่ จอร์จ เซลบี ความมาตามมาข้างหลังเมื่อพบลุงทอมเขาก็โอบกอดลุงทอมไว้ พร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น ด้วยความอาลัยรัก และเพราะจอร์จ มีใจเมตตาต่อลุงทอม จึงให้เงินลุงทอมติดตัวไว้หนึ่งดอลลาร์ พร้อมทั้งสัญญาว่าจะนำเงินมาไถ่ตัวลุงทอมในภายหลัง

ต่อมา จอร์จ เซลบี ได้ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับลุงทอมจริง ๆ กล่าวคือ เมอลุงทอมถูกประมูลขาย ปล่อยให้สลักกริ จอร์จ เซลบี ได้ตามหาจนพบและหวังจะนำเงินมาไถ่ตัวลุงทอม แต่เขาไปเพราะลุงทอมถูก ทำร้ายใคร่รับมาคเจ็บสาหัส และสิ้นใจตายก่อนหาจอร์จ ในเวลาต่อมา

ความเมตตาปรานีของ จอร์จ เซลบี ยังได้แผ่ออกไปถึงทาสสินิโกรคนอื่น ๆ ด้วย เห็นได้จาก ตอนที่ จอร์จ เซลบีกำลังเดินทางกลับบ้านและได้พบกับแคสกับเอมิลีน ที่หนีออกจากไร่สลักกริมา เมื่อ พุคคุยกับเขาก็ทราบเรื่องของเธออีกทั้งทราบว่าเธอจะเดินทางไปเมืองเคนตักกีเช่นกัน เขารู้สึกสงสาร จึงให้ความช่วยเหลือโดยจัดหาที่พักให้เธอกับเอมิลีนและเธอได้ลงเรือลำเดียวกับเขา ขณะที่อยู่ในเรือ จอร์จ แฮริส และเอลิซา ได้เล่าเรื่องใหม่มาคามเคอตู (Madame de Toux) ซึ่งเป็นสุภาพสตรีชาวฝรั่งเศสที่ โดยสาร เรือมาด้วยฟัง มาคามเคอตูบอกว่าเธอเป็นพี่สาวของ จอร์จ แฮริส และเธอถูกขายไปทาง ภาคใต้ตั้งแต่ยังเด็ก ต่อมาเจ้านายได้ปล่อยให้เธอเป็นอิสระและเขาก็แต่งงานกับเธอ สามีของเธอเพิ่งเสียชีวิต เมื่อเร็ว ๆ นี้ เธอจึงมาเมืองเคนตักกี เพื่อสมทบจอร์จ น้องชายและจะไถ่ตัวเขา ขณะที่ จอร์จ เซลบี คุยกับมาคามเคอตู แคสซึ่งนั่งฟังอยู่อย่างสนใจได้ขอร้องไห้เขาบอกชื่อนายจ้างที่ขายเอลิซาให้เซลบี เมื่อทราบแคสซึ่งถึงกับเป็นลม จอร์จ เซลบี สงสารและเห็นใจเธอมาก จึงส่งไปเสรีจากการทาสเอลิซาซึ่ง

มีรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเธอให้แคสซิดู เธอจึงแน่ใจว่าเอลิซาเป็นบุตรสาวของเธอ และมาตามเคอ์ดู
ไควานเธอออกเดินทางต่อไปยังแคนาดาโดยเร็ว เพื่อสืบหาเอลิซาและครอบครัว ในที่สุดทั้งหมดและครอบครัว
ไคพกันที่เมืองมอนทรีล นับว่า จอร์จ เซลบี มีส่วนช่วยให้หาสไคพกัน

นอกจากนี้มาหาสไคพกันคนอื่น คือ เซนต์แคธรีน ไคเล่ถึงประสบการณ์เมื่อตอนเด็ก ๆ ให้ไอฟี่เลีย
ญาทิพย์ฟังว่า เขาเป็นคนที่มีเมตตาและเห็นใจหาสเสมอมา เขาชอบไปเที่ยวตามกระท่อมของพวกเขาหาส
และพวกนี้ไครับทุกสิ่งให้เขาฟัง ซึ่งเซนต์แคธรีน ไคเล่าความมาขอมารดาของเขา ทั้งสองคนแม่ลูกจึงคอย
ช่วยช้คขวางไม่ให้มางานเขียนที่หาสหาสในไร่อย่างทารุณ

... I was a little fellow then, but I had the same love that I have
now for all kinds of human things, ...I was found in the cabins and among
the field hands a great deal, ... and all sorts of complaints and
grievances were breathed in my ear; and I told them to mother...

We hindered and repressed a great deal of cruelty...

(Stowe. 1982 : 265)

ลูกของนายจ้างไคแก อีแวนเจลิน หรืออีวา ซึ่งเป็นบุตรสาวของเซนต์แคธรีน ก็เป็นอีกคนหนึ่ง
ที่ให้ความเป็นมิตรและความรักสนิทสนมกับหาสนิโกรมาก ขณะที่มาที่บ้านพร้อมกับบิดามารดาหาสนิโกร
ที่เป็นคนใจออกมารอรับ เด็กหญิงไควิ่งไปหาพร้อมทั้งจับมือและจูบพวกเขาโดยไม่วังเกียจ นอกจากนี้
เธอยังชอบคลุกคลีกับพวกคนใช้และทาสทาสีทุก ๆ คนที่เข้ามาใกล้ คั้งที่เข้ามาในไอฟี่เลียฟังอย่าง
ไม่สบายใจนัก "... Eva always was disposed to be with servants, ... But Eva
somehow always seems to put herself on an equality with every creature that
comes near her." (Stowe. 1982 : 204)

นอกจากนี้อีวายังได้ให้ความสนิทสนมกับลุงทอมมากโดยชอบร้องบิคาให้ลุงทอมเป็นผู้รับใช้ประจำตัว
และยามว่างเด็กน้อยก็จะนั่งเล่นอยู่บนตักและกอดรัดลุงทอมพร้อมทั้งหัวเราะอย่างสนุกสนาน

ความเป็นคนที่หัวใจเมตตาปรานีของอ้ายโค้เมื่อแม่ไปทิ้งทาสคนอื่นอีก เห็นโค้จากการที่
เขยอกชวคบาทมสีทองให้แม่มณี ทาสนิโกรที่เป็นคนรับใช้ เมื่อรู้ว่าแม่มณีมีปากคีรีระ ถึงแม้ว่ามี
มาชคาของเขยซึ่งหวังแทนชวคบาทมมาก จะกักค้ำอย่างไร เขยก็ไม่ฟัง

ตัวละครนิกรขาวของ มาร์ค ทเวน โค้ให้ความเป็นมิตรต่อตัวละครทาสนิโกรเหมือนกัน
ของสโทว์ เห็นโค้จากนิกรภาพระหว่างฮัคเกิลเบอรี่ ฟินน์ (Huckleberry Finn) หรือเรียกสั้น ๆ
ว่า ฮัค (Huck) กับจิม หลังจากที่จิมหนีออกจากบ้านของแม่มาขี้กิลาสและว้อทสันแล้ว ก็มาพบกับฮัค
ทั้งสองต้องมัจฉุกันตามลำพัง ขณะที่อยู่ด้วยกันฮัคเป็นห่วงจิมมากและเกรงว่าจะมีคนเห็นว่าจิมเป็น
นิโกร จิมอาจจะไม่ปลอดภัย ขณะที่หนึ่งเรือไปสู่นิวยอร์กอลีนอยส์ มีแสงสว่างเห็นโค้ช้อยู่บนเกาะ ฮัค
จึงให้จิมนอนลงในท้องเรือและเอาผ้าคลุมตัวมิดชิดเพราะถ้าเข้านิ่งใคร ๆ เห็นแต่ไกลก็รู้ว่า
เป็นนิโกร

ทอมทั้งสองโค้พบกับ "ฮัค" และ "พระราชา" ซึ่งภายหลังทั้ง "ฮัค" และ "พระราชา"
โค้พาจิมไปขายคอกให้ไซลัส เฟลปส์ เมื่อฮัคทราบเรื่องนั้นก็ตัดสินใจไม่อยากจะแจ้งว้อทสันหรือไม่ว่า
จิมอยู่ที่ไหน แต่ในที่สุด ฮัคก็มีมนุษยธรรมถึงถึงความสนิทสนมที่รวมทุกร่วมสุขกับจิมมา จึงตัดสินใจ
ไม่บอกว้อทสันและตกลงใจที่จะช่วยเหลือจิมหนีพ้นจากความเป็นทาส และจะแกล้งคนร้ายให้สาสม

"And for a starter I would go to work and steal Jim out of slavery
again; and if I could think up anything worse..." (Twain. 1968 : 285)

เมื่อจิมถูกพรากจากฮัคไป ฮัครู้สึกเป็นห่วงและสงสารจิมมาก ฮัครู้สึกว่าเหวฬ่ของฮัคคนเดียว
ตามลำพังจนถึงกับรำไห่ออกมาแล้วคร่ำครวญถึงจิมว่า เป็นสมมิตมคาคาเพียงฮัคคนเดียวที่มีอยู่ในโลก

...and they've took my nigger, which is the only nigger I've got in
the world, and now I'm in a strange country, and aint got on property...
and Jim - poor Jim!" the only nigger I had in the world, and
the only propert.

(Twain. 1968 : 287)

นอกจากนี้ยังมีนายจ้างผิวขาวคนอื่น ๆ ในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ที่มีความเมตตาปราณีต่อทาสนิโกรคือ สามสาวพี่น้อง แมรีเจน ซูซาน โจนาห์ ซึ่งถูก "พระราชา" และ "อุ๊ก" หลอกหลวง และ "พระราชา" โก่ประกาศขายเลหลังบ้าน ที่กิน ทาสนิโกร และทรัพย์สินสมบัติ ทั้งหมดภายหลังฝั่งศตปีเตอร์ วิดลส์ เพียงสองวัน ขณะที่ทาสนิกรสามแม่ลูกที่เป็นคนใช้ของพวกเธอถูกพรากขายแยกจากกัน ทำให้สามสาวพี่น้องที่มีใจเมตตาพวกทาสอยู่แล้วรู้สึกสงสารทาสเหล่านั้นมาก ทั้งทาสนิกรเองก็รู้สึกโศกเศร้าเสียใจที่พวกพรากจากกันและพรากจากนายสาวทั้งสาม ต่างพากันร่ำไห้อาลัยรักต่อกัน เป็นภาพที่แสดงถึงความเป็นมิตรที่ผูกพันกันลึกซึ้งระหว่างนายจ้างผิวขาวกับทาสนิกร ซึ่งไม่เคยหายไปจากความทรงจำของฮัคเลย "I can't ever get it out of my memory, the sight of them poor miserable girls and niggers hanging around each other's necks and crying..." (Twain, 1968 : 243)

นอกจากมิตรภาพ ความเมตตาปราณี และเห็นอกเห็นใจที่ตัวละครผิวขาวส่วนหนึ่งของสโทว์มีให้ทาสนิกรแล้ว ตัวละครผิวขาวยังมีการช่วยเหลือพวกทาสนิกรด้วยตัวคือ เมื่อเอลิซาอุ้มลูกน้อยแมรีหนีจากพ่อค้าทาสฮาลีย์โดยกระโดดลงไปในก้อนน้ำแข็งข้ามไปถึงฝั่งริมแม่น้ำโอไฮโอ จนมาถึงบ้านของวุฒิสมาชิก จอห์น เบิร์ก และแมรีเบิร์ก ภรรยาและเป็นลมหมตลติ แมรีและป้าที่นำสาวใช้ทาสนิกรไปช่วยให้เธอพ้นชั้น เมื่อสองสามีภรรยาทราบเรื่องของเอลิซาและบุตรชาย ก็รู้สึกสงสารเธอมาก ทั้งสองจึงตกลงใจจะช่วยเหลือเธอ โคอเบ จอห์น เบิร์ก ขับรถพาเอลิซาและบุตรไปฝากไว้กับจอห์น แวน ทรอมพ์ (John Van Trompe) ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินหลายไร่ และเคยมีทาสนิกรมากมาย แต่ได้ปล่อยทาสทั้งชายหญิงและเด็กเป็นอิสระแล้ว ซึ่งวุฒิสมาชิกเบิร์กได้ฝากจอห์น แวน ทรอมพ์ ให้ช่วยคุ้มครองเธอ ทั้ง ๆ ที่ วุฒิสมาชิกเบิร์กเองก็เป็นสมาชิกที่กำลังร่างกฎหมายใหม่ ซึ่งห้ามไม่ให้คนผิวขาวให้อาหารและนำแกพวกนิโกรที่เกินขนาดบ้าน แม้ในนวนิยายจะมีใครระบุชื่อกฎหมายไว้ชัดเจน แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าน่าจะเป็นกฎหมาย Fugitive Slave Laws ที่ปรากฏในประวัติศาสตร์อเมริกา ซึ่งมีความตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดช่วยเหลือทาสที่หลบหนีก็จะถูกลงโทษเช่นเดียวกับทาส และขณะที่สโทว์ไปพักอยู่กับอิวองแอสค์เป็นเวลาเดียวกับที่มีกฎหมายนี้ออกมา ประกอบกับเธอได้เห็นพวกทาสที่

เสียงก๊อญี่ซำน้ำไอโฮ โยมาสู่อีสราภาพจึงน่าจะเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้เธอเขียนเรื่องราวตอนที่เอดิซามาและพบกับครอบครัวเบิร์ตโคสคอลลองกับความเป็นจริง

สโตว์ยังได้แสดงในนิยายเห็นว่าตัวละครตัวชาวคนอื่น ๆ อีกที่ช่วยเหลือทาสินีโกร โค้แก่พวกเควกเกอร์ ซึ่งเป็นคนผิวขาวที่รวมตัวกันตั้งเป็นกลุ่มคริสเตียน เพื่อต่อต้านการใช้ความรุนแรงหรือสงคราม เอดิซา และบุตรชายโคไปพักอยู่บ้านพวกเควกเกอร์ หลังจากที่ไปอยู่บ้านของ จอห์น แวนทอมป์ และเทอโคพาท์เจอร์จ แกรีส สามที่มานั้นในเวลาต่อมา

ตัวละครตัวขาวส่วนหนึ่งในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน มีการช่วยเหลือทาสินีโกรรอดพ้นจากความเป็นทาส เหมือนกับในนวนิยายของ สโตว์ คือฮัค ฟินน์ วางแผนจะช่วยเหลือจิมมี่ให้รอดพ้นจากความเป็นทาส และทอมทอเยอร์ เด็กชายผิวขาวเพื่อนของฮัคก็ตกลงจะรวมมือกับฮัคช่วยเหลือจิมมี่ ทั้งสองคนจึงเริ่มลงมือวางแผนการ โดยได้รับความช่วยเหลือจากเนต ทาสินีโกรในบ้านของเฟลปส์ จึงช่วยเหลือจิมมี่ให้รอดพ้นจากที่คุมขังได้สำเร็จ

เมื่อทาสินีโกรอยู่ใกล้ชิดกับคนผิวขาวมากย่อมต้องมีความใกล้ชิดผูกพันกันและตัวละครตัวขาวได้มองเห็นว่าทาสินีโกร เป็นคนนิสัยดี ซึ่งในเรื่อง Uncle Tom's Cabin เสด็จยอมรับว่าลุงทอมเป็นทาสที่ทอัสตีช ชัยน์ รอยคอบ มีศีลธรรม เคารพศรัทธาในศาสนาคริสต์ แม่เตช่าเลยพอกาทาสตีเซลมีอายุลุงทอมให้แก่เขา ก็ยอมรับในคุณสมบัติข้างตนด้วยเช่นกัน ถึงกับรับรองเชนตแคลร์อย่างแข็งขันว่าลุงทอมเป็นคนดีจริง ๆ แต่เชนตแคลร์ก็ยังไม่เชื่อเท่าใดนัก หากแต่ความรักในตัวอิวา บุตรสาวที่ซื่อร้องไห้ เขาทูลลุงทอม เขาจึงตกลงใจปล่อยลุงทอมออกจากอาเลย ซึ่งต่อมาเชนตแคลร์ เองก็ยอมรับว่าลุงทอมเป็นทาสที่ดี และซื่อสัตย์ที่สุด

มีทาสินีโกรอีกคนหนึ่งคือ ซีมี่ไอ เป็นทาสที่อยู่ในความทรงจำของเชนตแคลร์ เพราะมีเหตุการณ์ที่ประทับใจระหว่างเขากับทาสคนนั้น กล่าวคือ ขณะที่เชนตแคลร์ไปเยี่ยมอัลเฟร็ดพี่ชายที่โรฝ้าาย ซีมี่ไอ ซึ่งเป็นทาสของอัลเฟร็ดได้ขกนายนางนลมคว่ำแล้วจึงหนีไป พี่ชายจึงไ้มอบให้เชนตแคลร์ เป็นคนตามจับทาสคนนี้มาฝักอบรม และได้จัดคนพร้อมอาวูซป็น และสุนัขสำหรับตามไปจับ ขณะตามจับซีมี่ไอต่อสู้และถูกยิงบาดเจ็บ ไ้เชนตแคลร์นำตัวมารักษาพยาบาลจนหายเป็นปกติ และท่วหนึ่งสัปดาห์ให้เขาเป็นอิสระไปไหนควายไ้ตามใจชอบแต่ซีมี่ไ้อีกหนึ่งสัปดาห์ และไม่ยอมไปจากเชนตแคลร์อย่างเด็ดขาด เมื่อเชนตแคลร์ป่วยเป็นอุทิวาตกโรคอย่างรุนแรง ซีมี่ไอไ้พยาบาลเขาอย่างเต็มที่จนกระทั่งเขารอดตาย แต่ซีมี่ไ้อกลับคิดโรคจากเขาและป่วยหนักจนเสียชีวิต เชนตแคลร์ เสียหายมาก และเล่าให้ภรรยาฟังว่า ซีมี่ไอ

เป็นทาสที่ทำงานไต่ค้มมาก และเขาไม่เคยมีทาสคนไหนที่ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อเขาเท่าชิปโอบี
อีกเลย

ในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ตัวละครผิวชาวก้นอเมริกาว่า
ทาสนิโกรที่ทนกลุ่ชกควายเป็นคนดี มีนิสัยที่เหมือนกับนวนิยายของสโทว์ ไลแอก อ็ค ที่ต้องเปลี่ยนใจ
ไม่แจ้งท้าวอชานว่าจิมอยู่ที่ไหน ขณะที่จิมถูกจับไปที่บ้านไซลิส เฟลปส์ กังวลยิ่งกว่าจิมนั้นเป็น
คนดีและกตัญญู "...do everything he could think of for me, and how good
he always was..., and he was so grateful" (Twain. 1968 : 284)

ฮัคยังมีโอกาสรู้งู้งถึงน้ำใจของจิมอีกครั้งขณะที่รวมมือกับทอม ซอเบอร์ ชิโมยจิมออกมาจาก
บ้านของ ไซลิส เฟลปส์ และถูกชาวไร่เอาเป็นโลยิงเพราะคิดว่าเป็นชิโมย ทอมได้รับบาดเจ็บ จิมก็แสดง
ความมีน้ำใจ โดยการไม่ทิ้งทอม และไปตามแพทย์มาช่วยรักษาทอมก่อน ทำให้ฮัคแน่ใจว่าจิมนั้นค่าแค้นอก
แก่ภายในซาวสะอาก "I knowed he was white inside..." (Twain. 1968 : 364)

อย่างไรก็ตามฮัคก็คิดถึงจิมว่า พวกเขาจะไปตามแพทย์เองและให้จิมซ่อนตัวอยู่ในป่าจนเกาะ
เวลาเห็นแพทย์มา และใหม่ที่เขาเจอเมื่อแพทย์กลับไปแล้ว แต่เมื่อฮัคไปตามแพทย์เขาได้บอก
อาการของทอมและตำแหน่งที่ทอมนอนอยู่ นายแพทย์ได้สั่งให้ฮัครออยู่ ซึ่งขณะที่ไปรักษาทอมที่แพ
นายแพทย์ได้จิมเป็นผู้ช่วยเหลือในการผ่าตัดกระสุนออกจากตัวทอม ดังนั้นเมื่อนายแพทย์มาพบจิมกำลัง
ถูกก่อกุมคนที่บ้านของ ไซลิส เฟลปส์ รุมแทงคาจิม บางทีอาจจะแทงคอจิมและสุดท้ายจิมถูกจับตัว ไปคุมขังอีก
นายแพทย์จึงได้มาดูจิมและออกปากถามมิให้ดูคนทำอะไรรุนแรงแก่จิมหรือมั้งที่บ่รองว่าจิมเป็นคนดี เป็น
ผู้ช่วยเขาขณะที่ผ่าตัดทอม เขาไม่เคยเห็นนิโกรคนไหนพยายามแกล้งหรือซื่อสัตย์กว่าจิม และ
นายแพทย์กล่าววานิโกรแบบนี้มาถึงสิ้นเหรีญที่เคียว และควรทำดีต่อเขา "Don't be no rougher
on him than you're obleeged to, because he ain't a bad nigger...I never see
a nigger that was better nuss or faithfuler, ...a nigger like that is worth
a thousand dollars and kind treatment..." (Twain. 1968 : 376 - 377)

ในขณะที่ตัวละครนิวชาวบางส่วนของทาสนิโกรในแง่คิและปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยคินัน ตัวละคร
 ทาสนิกรจำนวนมากถูกคนนิวชาวคิซิมเหง คิงปรากฏในนวนิยายของสโตว์ ซึ่งเห็นได้ว่าทาสนิกร
 มีฐานะเป็นเพียงสมบัติคิมเหง ซึ่งเจ้านายจะประมุขชายเลหลังให้ใครก็ได้ คิงที่ฮาเลย์ พอกาทาส
 ในเรื่อง Uncle Tom's Cabin เป็นคนที่ไร้ความเมตตาต่อพวกทาส เมื่อเชลบีตกลงขายลุงทอมและ
 แฮร์รี่ฮาเลย์แล้ว เอลิสาทราทาเร่ลงจึงแอบพาแฮร์รี่บุตรชายหนีไปซ่อน คงเหลือเพียงลุงทอมเท่านั้น
 ที่ฮาเลย์ขอลไป ขณะฮาเลย์พาลุงทอมไป เขาได้แวะไปที่ตลาดคาทาสในกรุงวอชิงตัน และได้ขอทาสที่
 เขาขายเลหลังมาเพิ่มเติมอีกคือ อัลเบิร์ตลูกชายของป่าศากร และทาสคนอื่น ๆ อีก รวมทั้งหมคสามคน
 และขณะที่ฮาเลย์พาลุงทอมและพวกทาสที่คมาลงเรือ ลาแมสส์เวียร์ ในแม่น้ำโอไฮโอ ฮาเลย์ได้สั่ง
 ใหญ่แทนของเขานำทาสในสถานที่ตามริมฝั่งแม่น้ำมาขายให้เขาอีกเพื่อเขาจะได้ขอทาสใหม่ร่วมกับพวก
 เกาพยอมมาจากวอชิงตัน

ฮาเลย์ยังไม่หยุดเพียงเท่านั้น เขาเห็นพวกทาสนิกร เป็นสินค้าที่หารายได้ให้แก่เขาตลอดเวลา
 เขาไม่เคยมีใจเมตตาปรานีต่อพวกทาสเลย ขณะที่เรือซึ่งเขาพาทาสโดยสารมาจอดที่เมืองเล็ก ๆ
 เมืองหนึ่งในเคนตักกี ฮาเลย์ได้ขอทาสนิกร หกคนหนึ่งชื่อ ลูซี พร้อมกับบุตรชายอายุ 10 เดือนมาด้วย
 ซึ่งลูซีเองก็ตกใจเมื่อทราบว่าเป็นการคคโกงของนายจ้างนิวชาวชื่อ จอห์น ฟอสดีค ซึ่งพาเธอมาโดย
 หลอกว่าจะพาเดินทางไปที่หลุยซวิลล์ เพื่อรับจ้างเป็นแม่ครัวในโฮเต็ลเดียวกันกับที่สามีมเธอตางานอยู่
 เธอไม่คิดมาก่อนว่าจะถูกนายจ้างนิวชาวหักหลังเธอเช่นนั้น และเคราะห์กรรมของลูซียิ่งเพิ่มขึ้นอีก เมื่อ
 ตกเป็นสมบัติของคาลาเลพอกาทาสที่จิตใจโหดร้าย เพราะคาลาเลย์ได้แกะขโมยบุตรชายของเธอไปขายต่อ
 ให้ชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ขณะที่เรือจอดที่ท่าเมืองหลุยซวิลล์ ลูซีก็วิ่งออกไปที่ข้างเรือเพื่อคว้ามสามี
 รวมอยู่ในจำนวนผู้รับใช้ประจำโฮเต็ลซึ่งออกันแนมอยู่ท่าเรือหรือไม่ เมื่อลูซีกลับมา เขาก็ยอมรับว่า
 ได้ขายเด็กไปแล้ว โดยแสร้งบอกวาขายไปในครอบครัวที่ค ซึ่งจะเลี้ยงดูเด็กได้คกว่าลูซี ทำให้ลูซีตกใจ
 และทุกข์โศกมาก ฮาเลย์ไม่รู้สึกสงสาร เธอเลยแถมแทนอย ใดแถมองสีหน้าทีเสราสลคของเธอล่างงัยม ๆ
 ความทุกข์โศกครั้งนั้นมากเกินกว่าที่จะร้องไห้ออกมา เธอ นั่งลงอย่างงุนงง แขนงกหยอยอยู่ข้าง ๆ เหมือน
 ปรากฏจากชีวิต ดวงตาเธอเพ่งตรงไปข้างหน้า แคมองไม่เห็นอะไรและเสียงคาง ๆ ที่ได้ยินแหวเขาหู
 คล้ายความฝัน ดวงตาแห่งผากไม่มีน้ำตาเลยแม่แต่หยดเดียว

So the trader only regarded the mortal anguish which he saw working in those dark features, ... and merely calculated whether she was going to scream, ...Dizzily she sat down. Her slack hands fell lifeless by her side... Her eyes looked straight forward, but she saw nothing. All the noise and hum of the boat, the groaning of the machinery, mingled dreamily to her bewildered ear; and the poor, dumb-stricken heart had neither cry nor tear to show for its utter misery...

(Stowe. 1982 : 157 - 158)

ทาสนิโกรเป็นสมบัติที่ตกทอดอยู่ในมือของคนผิวขาวตลอดเวลา เห็นได้จากการที่ฮาลีเย โคชบายเลหลังลุงโฮมโธแมกแซนทแคธรพของอิวานเจสัน และต่อมาเมื่อแซนทแคธรถึงแก่กรรมหลังจากที่ฮาลีเยถึงแก่กรรมไม่นานนัก ลุงโฮมและอะคอดฟ รวมทั้งทาสนิโกรคนอื่น ๆ อีกหกคนในบ้านโคชบายนำตัวไปยังโรงคุมขังพวกทาส เพื่อรอพวกพ่อค้าทาสมาประมูลราคาเวลานี้การขายเลหลัง

ในเวลาต่อมาได้มีการประมูลขายทาส ซึ่งทาสที่อยู่ในโรงเก็บสินค้าทาส ถูกขายเลหลังจนหมด ลุงโฮมถูกซื้อโดย อิกกี เจ้าของโรงฝ้าย ซื่อไปพร้อมกับเอมมีลิน เด็กสาวซึ่งมาอยู่กับทาสผู้เป็นแม่ แต่ที่ท้องพรากจากกันเมื่อลูซิมิโคชของแม่ตั้งลูก ส่วนอะคอดฟก็ถูกขายไปเป็นกรรมสิทธิ์ของสุภาพบุรุษคนหนึ่ง

ตัวละครทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ก็มีฐานะเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของเจ้านายผิวขาว ที่เจ้านายมีสิทธิ์ขายให้พ่อค้าทาสหรือใคร ๆ ก็ได้ เหมือนกับตัวละครทาสนิโกรของสโตว์ จะเห็นได้จากการที่จิมเล่าให้ฮัคฟังถึงสาเหตุที่เขาหนีออกมาจากบ้านของแม่มายาคักลาส และว้อซันเพราะเขาแอบไคยทั้งสองคุยกันว่า จะขายจิมให้พ่อค้าทาสที่นวลออร์ลิส

และเมื่อจิมหนีระหกระเหินมาอยู่กับฮัค จนพบกับ "ตุ๊ก" และ "พระราชา" จิมก็ยังตกเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของคนผิวขาวคือ "ตุ๊ก" และ "พระราชา" ไปโดยปริยายเพราะทั้งสองคอยบังคับจิมให้ทำตามคำสั่งอยู่ตลอดเวลา และสุดท้าย "พระราชา" ไค้แอบขโมยจิมไปขายแก่ไซลิส เฟลปส์ ขณะที่ฮัคเผลอ และขณะที่จิมอยู่ที่บ้านของเฟลปส์ เขาก็ถูกคุมขังราวกับนักโทษคนหนึ่ง แม่เมื่อฮัคและโฮม ซอเยอร์ ช่วยจิมออกมาสำเร็จ แต่เขาก็ยังไม่พ้นความเป็นทาส เพราะตอนหลังมีคนจับได้และจิมถูกพาตัวไปคุมขังอีกครั้งจนกระทั่งโฮมมาขอว่าจิมมีสิทธิไค้รับอิสระภาพแล้ว

ยังมีทาสนิโกรคนอื่น ๆ ที่ถูกคนผิวขาวนำไปขายต่อ โด๊กเก ทาสนิโกรที่เป็นคนใช้ของสามสาว
 ที่ห้อง ซึ่งถูก "คูก" และ "พระราชา" หลอกว่าเป็นญาติ และ "พระราชา" หลอกว่า เขาและคูกจะพา
 พวกเขาหนีมาในเชิงทะเลด้วยกัน พวกเขาพอใจมากจึงมอบหมายให้พระราชาเร่งจัดการขายทรัพย์สินที่มี
 ทุกอย่างตามความต้องการ ดังนั้นนอกจากทั้งสองจะไร้ทรัพย์สินเหลือที่บ้านและที่ดินแล้ว ยังประกาศขาย
 ทาสนิโกรในบ้านด้วยและมีพ่อค้าทาสนิกร สองคนมารอทาส "พระราชา" โด๊กขายคนใช้ทาสนิกร สามแม่ลูก
 ไปควยราคาของมขพร พ่อค้าคนหนึ่งซื้อลูกชายห้าคนและพาไปยังเมืองเมมฟิส ส่วนพ่อค้าอีกคนหนึ่ง
 ซื้อแม่ และนำไปยังเมืองลอร์ลินส์ การพรากทาสนิกร แม่ลูกจากกันครั้งนี้ ทำให้ทาสเศร้าโศกเสียใจ
 อย่างมาก ทาสนิกรทั้งสามแม่ลูกต่างร้องไห้คร่ำครวญอาลัยรักซึ่งกันและกัน

นอกจากคนผิวขาวในนวนิยายของฮิวโรว์จะปลงทาสนิกร เป็นสมบัติชิ้นหนึ่งที่สามารถจะขายต่อ
 โด๊กแล้ว คนผิวขาวยังกดขี่ข่มเหงทาสนิกร โดยการทารุณร่างกาย เห็นได้จากกรณีที่ จอร์จ แฮร์ริส
 สามีของเอลิซา ถูกเจ้านายมัดคติดกับต้นไม้แล้วเขียนตี นอกจากนี้ ซีอีโอ ทาสนิกรของอัลเฟร็ด พี่ชาย
 ของเซนต์แคลร์หนีไป และเซนต์แคลร์เป็นผู้ออกติดตามพร้อมควยคน 6 - 7 คน มีปืนและสุนัขตามไปจับ
 โดยกลุ่มที่ติดตามให้สุนัขขอกว้างไล่ล่าหน้า และพวกตนก็ควยมาตามไป ทาสจึงวิ่งหนีและไปติดอยู่ในไร่
 เขาจึงหันมาสู้สุนัขอย่างทรหดและทาสสุนัขตายถึงสามตัวควยมือเปล่า ในที่สุดเขาถูกยิงล้มลงได้รับบาดเจ็บ
 อารกกระทำทนายจ้างผิวขาวกระทำทาสครั้งนี้นับเป็นเรื่องโหดร้ายมาก

ทาสนิกรอีกคนหนึ่ง ที่ถูกรู้อยู่แถวบ้านเซนต์แคลร์ ได้ถูกคนผิวขาวทารุณรังแก โดยเจ้านาย
 ใจโหดร้ายข่มขืน เขาคิดว่าตนจะรอดมาตามบทกวีในปากของเซนต์แคลร์ และเขาก็ให้อิเฟียภรรยา
 เซนต์แคลร์ฟังว่า เธอเห็นชายขมขื่นเหนื่อยมากและถ้าวันไหนชายไม่ขมขื่นก็จะถูกเขียนตีแทนตาย แล้ว
 วันหนึ่งรูเบนแห่งลอร์ด นายจ้างจึงนำเธอไปตั้งไว้ในห้องเก็บของใต้ถุนตึก หิ้งไว้ตลอดวัน จนกระทั่ง
 เธอตาย

ทาสนิกรคนอื่น ๆ ที่ถูกทารุณร่างกาย โด๊กเก ทาสนิกรในบ้านของ ซีมอน ลีร์ คือลูซี่
 ซึ่งถูกแซมโบ ทาสนิกรที่เป็นหัวหน้าคนงานพลกรัได้ออกอ้อมมาให้จิตใจแข็งแกร่ง เป็นคนเข้มแข็ง
 ความคำสั่งของลีร์ เพราะเธอเก็บฝ้ายได้จากเชือกของทำงานหนักและเห็นเหนื่อยมาทั้งวัน
 จึงเคียดแค้นไปมาเกือบจะล้มลง และเมื่อลุงทอมตามมาช่วยโดยแบ่งฝ้ายจากกระสอบของคนใช้เธอ
 ก็ยิ่งเป็นการขู่ขู่ให้แซมโบโกรธมากขึ้น เขากล่าวว่าลูซี่สาวเธอแล้วเตะเธอควยรองเท้าอย่างแรง

และเอาแสหัวคทาจูงทอมครึ่งหนึ่ง ... and, with the word, kicking the woman with his heavy cowhide shoe, he struck Tom across the face with his whip..."

(Stowe. 1982 : 410)

และทอมลูฐิเป็นลมหมดสติ แฮมโบยังคงแกลงขอความช่วยเหลือจึงเริ่มทุบจากแขนเสื้อไปฝังลงในเนื้อของเขจนมีหัวเข็มหมุด เขอจึงครางด้วยความเจ็บปวดและโซเซลุกขึ้นทำงาน จูงทอมเห็นก็รู้สึกสงสารเขามาก แม้จะทราบว่าคุณจะต้องถูกลงโทษเพราะช่วยเหลือลูฐิก็ตาม จูงทอมเดินเข้าไปหาเธอ และเขาเห่าข่าทั้งหมดของเขาใส่กระสอบของเธออีก ขณะนั้นแคสซีทาสนีโกรหญิงอีกคนหนึ่งสงสารจูงทอมจึงเอามือกอดผ้าในตะกร้าของเธอให้จูงทอมหลายกำมือ และยังช่วยเก็บผ้าให้ลูฐิด้วย แฮมโบและควิมโบ ทาสนีโกร ซึ่งลึกรับผิดมาให้เป็นผู้ควบคุมงาน ซึ่งมีจิตใจโหดร้าย เห็นพวกทาสนีโกรช่วยเหลือกันก็ จึงไปฟ้องลึกร ลึกรโกรธมากใช้ให้จูงทอมเขียนลูฐิ แต่จูงทอมปฏิเสธ และบอกว่าเป็นการกระทำที่ผิดและโหดร้าย ลึกรโกรธมากจึงเตะจูงทอมและสั่งให้แฮมโบกับควิมโบพาตัวจูงทอมไปเขียนจนมากเจ็บทุกที และเสียชีวิตในเวลาต่อมา

ส่วนคนผิวขาวในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ทำร้ายร่างกายทาสนีโกรรุนแรงน้อยกว่าทาสนีโกรของสโตว์ เมื่อจิมถูกจับได้ว่ามีคนช่วยเหลือให้พ้นจากที่คุมขังในบ้านของ ไฮลด์ เฟลปส์ กลุ่มคนก็แข่งคำจิม และบางทีมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแขวนคอเขา มิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่โกรอื่น ๆ ในถิ่นนี้ มิฉะนั้นทาสชื่อ ก็พยายามหนีทางทะเลกับจิม และนอกจากการแข่งคำจิมแล้ว คนหนึ่งในจำนวนนี้ถึงกับฆาตกรรมนอกหมู่จิมสองครั้ง

คนผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ยังมีอารมณ์แห่งรังแกพวกทาสนีโกรหญิง โศกการกษัตริย์แห่งทางเพศ เห็นได้จากเวลาที่ลึกรบังคับให้แคสซีทาสนีโกรหญิงที่เขาซื้อมาเป็นภรรยาด้วย ๆ และเธอต้องทำงานเป็นคนงานเก็บผ้าในไร่ผ้ายควย และเธอต้องทนอยู่ในสภาพเช่นนั้นเป็นเวลา 5 ปีแล้ว นอกจากลึกรยังมีจิตใจชั่วร้ายวางแผนจะให้เอมมีสันทาสนีโกรหญิงที่เขาเพิ่งประมูลซื้อมาพร้อมกับจูงทอมเป็นภรรยาดีของเขาอีกคนแทนหอกี เอมมีสันได้นี้ไปกับแคสซีเสียก่อน

นอกจากลึกรยังพยายามบังคับให้ลูฐิเป็นภรรยาของแฮมโบ แต่ลูฐิไม่ยอม ยังปล่อยให้แฮมโบโกรชแดนเขามากจึงคอยจ้องจับผิดเธอขณะทำงาน เมื่อเห็นเธอเก็บผ้าได้ช้าและมีคนช่วย เขาจึงถืออำนาจที่ลึกรมอบให้เขียนต่ออย่างรุนแรง

ในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีเหตุการณ์หลายตอนที่แสดงให้เห็นว่าคนผิวขาว ชมเหงทาสนิโกรเหมือนคนผิวขาวในเรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่มีลักษณะการชมเหงที่ต่างกัน เห็นได้จากตอนที่ Jim เล่าให้ Huck ฟังว่าตอนที่เขายูกับแม่ยายคักลาสและว๊อคซันนั้น ว๊อคซันคอยดูค่าเขาและทำหยามขำกับเขาคาง ๆ "...Ole missus - dat's Miss Watson - she pecks on me all de time, òn treats me poo'ly rough,..." (Twain. 1968 : 58)

Jim ถูกคนผิวขาวชมเหงอยู่ตลอดเวลาแทบจะไม่ได้รับอิสรภาพเลย เมื่อ "พระราช" แอมชาย เขาให้แก่ ซิลัส เฟลปส์ แล้ว เฟลปส์ก็คุมขัง Jim ไว้ราวกับนักโทษ โดยให้ Jim อยู่ในกระท่อมที่ใส่กุญแจไว้ ก้านอกและใส่โซ่ยาวลึบไปที่เท้าข้างหนึ่งของ Jim โดยลามากับเขาเตียงที่เขาอน และจะให้ทาสนิโกรนำ ญูแจมาไขประตูกระท่อมเมื่อถึงเวลาให้อาหารเท่านั้น และเมื่อถึงกับทอม ซอเยอร์ ช่วยเหลือ Jim ออกมาจากที่คุมขังได้ แต่ภายหลังถูกจับไปอีก เขายังถูกชมเหงมากขึ้นไปกว่าเดิม โดยถูกพาตัวไปยังกระท่อมหลังเก่า และถูกถามขาควยโซ่ และถูกปลาดายอีกข้างหนึ่งกับห้วงเหล็กที่ทอกลีอยู่ในไม้ซุง และถูกเอาโซ่ผูกขาและมือทั้งสองติดกัน และมีคนชูตะคอก Jim ว่าทจากนอ ทหารของเขาจะมีแขนมึงกับนำ จนกว่าเจ้าของจะนำตัวกลับไป หรือขายเจหลัง เมื่อถึงกำหนดเวลา ถ้าหากเจ้าของมิได้ปรากฏตัว

ในนวนิยายของ Stowe มีบางตอนที่แสดงให้เห็นว่า คนผิวขาวดูหมิ่นเหยียดหยามทาสนิโกรว่า อยู่ในฐานะต่ำกว่าทาสทาส ไม่สมควรที่เจ้านายจะให้ความสนิทสนมด้วย เห็นได้จากตอนที่ มารี ภรรยาของ เซนต์แคลร์ ไม่พอใจที่ เซนต์แคลร์ ให้ความสนิทสนมกับทุกคนใช้ในบ้าน เพราะตามความเห็นของเธอแล้ว ควรจะกดขี่และบีบบังคับให้ผู้อยู่ภายใต้อำนาจ "..., Now, there's we may with servants... but to put them down, and keep them down..." (Stowe. 1982 : 204)

แม้แต่อิฟิเลียคิยูฟของ เซนต์แคลร์ ซึ่งสิ่งที่เขาจะเห็นใจพวกทาสผู้อยู่ไม่ยอมแต่ในความรู้สึกส่วนตัวแล้ว เขอริง เกียงและชยะแยงพวกทาสนิโกรมากถึงกับออกกับ เซนต์แคลร์ ด้วยความไม่พอใจว่า เธอไม่ชอบที่อ้าว กอกรักและเล่นกับลูกทอมอย่างสนิทสนม เซนต์แคลร์ เองก็ดูจะเข้าใจความรู้สึกของ ญาตีเขาเป็นอย่างดี ถึงที่ เขาได้กล่าวไว้ที่ทอมอิฟิเลียว่า เธอเองเกลียดพวกทาสนิกรราวกับงูหรือคางคก แม้อิฟิเลียจะไม่ต้องการให้พวกที่ถูกกดขี่แต่ก็ไม่ชอบเกียงของควย เซนต์แคลร์ ถว่าอิฟิเลียจะส่ง พวกเขากลับไปอาฟริกาให้ทอมทูนทาคา แล้วส่งบุตรประกาศศาสนาไปสั่งสอนเขาไซหรือไม

...you locate them as you would a snake or a toad,... You would not have them abused, but you don't want to have anything to do with them yourselves. You would send them to Africa, out of your sight and smell, and then send a missionary or two to do up all the self - denied of elevating them compendiously. Isn't that it?

(Stowe. 1982 : 211)

ซึ่งโอทีเจียก็ยอมรับว่าที่ เซนต์แคธรีนก็มีความจริงอยู่บ้าง

ส่วนในนวนิยายของมาร์ค ทเวน ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ ที่แสดงให้เห็นว่าคนผิวชาวดูหมิ่นเหยียดหยามทาสทาสนิโกรเหมือนในนวนิยายของสโทท หังนี้อาจเป็นเพราะตัวละครทาสนิกรมีน้อยกว่าของสโทท

ทาสและปฏิกิริยาที่ทาสนิกรมีต่อคนผิวขาว

ตัวละครทาสนิกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีบทบาทที่แสดงให้เห็นชัดเจนาว่าเขาเป็นคนดีและดีต่อคนผิวขาว ไคเนก ลุงทอม เป็นทาสนิกรที่มีความกตัญญูรู้คุณ ซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อเจ้านายของเขา เห็นได้จากตอนที่เซบิจะขายเขาให้แก่ฮาลเลย์พอคทาส และเอลิซาได้ทาสลูกน้อยแอมรีมาที่บ้านลุงทอมและบอกขานให้ทราบ พร้อมทั้งบอกว่าเธอจะหนีไป ป้าโคสจึงบอกให้ลุงทอมหนีไปพร้อมกับควาย แต่ลุงทอมปฏิเสธโดยอ้างว่าถ้าเซบิไม่ขายเขาก็จะสูญเสียทั้งคนและทรัพย์สิน เขาขอมให้นายชายเขาคิดว่า เขาจะไม่ยอมทำร้ายความไว้วางใจของเจ้านายในครั้งนี้ "...No, no - I an't going... If I must be sold, or all the people on the place and everything go to rack, why, let me be sold...I never have broke my trust, nor used my pass no ways contrary to my word,..." (Stowe. 1982 : 55)

เมื่อลุงทอมอยู่กับเจ้านายคนใหม่ คือ เซนต์แคธรีน ที่มีใจเมตตาปรานีต่อเขา ลุงทอมทราบว่าเซนต์แคธรีนไม่ใช่คริสเตียน จึงรู้สึกเป็นห่วงเซนต์แคธรีนมาก และด้วยความเป็นคนกตัญญูรู้คุณ เซนต์แคธรีน

คือเขา เขาจึงมักจะสวมนกให้เชนคแคลร์เสมอ เมื่อเวลาที่เขาอยู่ในห้องของเขาคนเดียว มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ลุงทอมรู้สึกเป็นห่วงเชนคแคลร์มากกว่าลุงโจ ๆ เวลาคอนดีเชนคแคลร์ได้รับเชิญไปในงานปาร์ตี้ของพวกเขาและเมามายถึงกับต้องมีคนพุงมาส่งบ้านประมาณที่สอง อะคอสฟา ทาสนิโกรที่รับใช้ภายในบ้านเห็น เป็นเรื่องขบขันจึงหัวเราะอย่างสนุกสนาน แต่ลุงทอมเป็นผู้ที่เห็นร้อนถึงกับนอนไม่หลับ และสวมนกให้เชนคแคลร์ตลอดคืน

ลุงทอมมีความจงรักภักดีต่อเชนคแคลร์มาก เมื่อลุงทอมรู้ว่าเชนคแคลร์ชอบดื่มเหล้าจึงเตือนให้เขาเลิกดื่ม เพราะเป็นห่วงว่าจะเป็นอันตรายถึงชีวิตขณะพุงกับเชนคแคลร์ ลุงทอมเลี้ยงสุนัขและนำคานาไหลอาบแกม เชนคแคลร์เองก็ร้องไห้ออกมาด้วยความซาบซึ้งในน้ำใจของลุงทอมและบอกว่าตัวเขาไม่ควรค่าแก่การร้องไห้เสียใจ และปลอบลุงทอมพร้อมทั้งสัญญาว่าจะไม่ดื่มและเที่ยวกลางคืนอีก

นอกจากมหาทาสนิโกรคนอื่น ๆ ในนวนิยายของสตีฟทอมความกตัญญู ซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อเจ้านายคือ ซิมป์ไอ ทาสนิโกรของอัลเฟร็ด พี่ชายเชนคแคลร์ ซึ่งเชนคแคลร์เคยช่วยรักษาพยาบาลจนหายเป็นปกติ ซิมป์ไอแสดงความซื่อสัตย์โดยไม่หนีไปจากเชนคแคลร์เลย และเมื่อเชนคแคลร์ป่วยเป็นอหิวาตกโรคในขณะที่คนอื่น ๆ หวังเชนคแคลร์ไปเพราะกลัวติดโรค แต่ซิมป์ไอได้แสดงความกตัญญูและจงรักภักดีโดยพยาบาลเชนคแคลร์จนกระทั่งหายเป็นปกติ แต่ซิมป์ไอกลับติดโรคจากเจ้านาย จนป่วยหนักและไม่มีทางแก้ไข จึงได้กล่าวนำแล้วในส่วนตัวเคราะห์ที่และปฏิกริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร

ทาสนิกรอีกคนหนึ่งที่มีความซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อเจ้านายผิวขาวในบ้านของเชนคแคลร์คือ ท็อปซี เด็กหญิงทาสนิกรผิวดำที่เชนคแคลร์นำมาให้อีฟี่เลียคูลแล ซึ่งเด็กหญิงอิวาได้ให้ความสนิทสนมกับท็อปซีโดยเป็นเพื่อนเล่นด้วยบ่อย ๆ เมื่อท็อปซีทำผิด อีฟี่เลียคูลลาอย่างเกรี้ยวกราดทำให้ท็อปซีร้องไห้ อิวาปลอบโยนท็อปซีและบอกว่าเธอรักท็อปซี เพราะท็อปซีไม่มีพ่อแม่และเพื่อนฝูง เธออยากให้ท็อปซีเป็นเด็กดีและขอร้องให้ท็อปซีพยายามเป็นเด็กดี ดังนั้นเมื่ออิวาป่วยหนัก และถึงแก่กรรมในเวลาต่อมา ท็อปซีเสียใจมากร้องไห้คร่ำครวญด้วยความจงรักภักดีและอาลัยรัก เธอคิดว่าเมื่อไม่มีอิวาแล้ว จะไม่มีใครรักเธออีกแล้ว "She said she loved me," said Topsy, "She did! O, dear! Oh, dear! there an't nobody left now, there an't (Stowe. 1982 : 349)

ส่วนทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ได้แก่มิ๊ม แม้จะ
 ไม่ได้แสดงความกตัญญูต่อเจ้านายเหมือนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin แต่เนื่องจากมิ๊ม
 โกลสีกับคนผิวขาวในฐานะเพื่อนมาก ดังนั้นจึงมีบทบาทที่แสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนผิวขาว
 เห็นได้จากกรณีที่มิ๊มหวังโยคอฮัก เมื่อทั้งสองเดินทางไปบนแพด้วยกันและผลัดกันนอนเพื่อเข้าเวร เผ่ายาม
 เมื่อเห็นฮักง่วงนอนอย่างมาก แม้จะเป็นเวลาที่ฮักจะทองเข้าเวรก็ตาม แต่มิ๊มก็ยอมให้ฮักไปนอนก่อน เขา
 ทำหน้าที่แทนและไปปลุกฮักให้ตื่นขึ้นมารับเวรต่อ ทำให้ฮักประทับใจมาก

มิ๊มเป็นเพื่อนแท้ที่แสดงความซื่อสัตย์และจริงใจให้ฮักเสมอ ขณะที่เขาและฮักพักอยู่ที่เกาะแจ๊คสัน
 มีบ้านไม้หลังหนึ่งลอยไปตามแม่น้ำ ทั้งสองได้พายเรือออกไปเทียบและเป็นขอบหน้าต่างดูในตอนเช้าก็
 ได้เห็นศพชายคนหนึ่งนอนตายอยู่ข้างใน ซึ่งมิ๊มรีบเอาผ้าคลุมศพเสียก่อนที่ฮักจะได้เห็น และฮักก็มิได้สงสัย
 แต่อย่างใดจนในตอนท้ายของเรื่อง เมื่อฮักเอ่ยถึงศพของเขามิ๊มบอกว่า พอดีตายไปนานแล้วและศพ
 ผู้ชายคนนั้นคือศพของฮัก การที่มิ๊มรีบเอาผ้าคลุมศพเพื่อไม่ให้ฮักเห็นก็เพราะเกรงว่าฮักจะเสียใจและเป็น
 กังวลนั่นเอง

มิ๊มยังได้แสดงความซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อฮักให้เห็นอย่างชัดแจ้งอีกเมื่อเขาถูกชาวบ้าน
 จับได้หลังจากที่ฮักแสร้งปลอมไปช่วยเขาออกมาจากบ้านของ ไซดิส เฟลลีย์ ขณะที่ชาวบ้านรุนแรงกับมิ๊ม
 และทำร้ายมิ๊มนั้น ฮักก็ยืนดูอยู่ควย แต่มิ๊มไม่ปรปักษ์กับทุกคนแม้แต่คำเคียว ทั้งยังมีได้แสดง กิริยารูจักฮักควย
 ทั้งนี้เพราะมิ๊มเกรงว่าฮักจะเคียดกรอนนั่นเอง "They cussed Jim considerable, though, and
 give him a cuff or two side the head once in a while, but Jim never said
 nothing, and he never let on to know me,..." (Twain. 1968 : 375)

นอกจากความสัมพันธ์ข้างต้นแล้ว ทาสนิโกรในนวนิยายของสโรว์ก็ยังยอมรับความคิดเห็นของ
 คนผิวขาวโดยให้คนผิวขาวเป็นผู้นำในบางเรื่องได้แก่ ทาสนิโกรในบ้านของเซลบี ให้จอร์จ เซลบี
 เป็นผู้นำในการชุมนุมมัสการ ส่วนลุงทอมก็ให้ จอร์จ เซลบี เป็นคนสอนอ่านและเขียนหนังสือ

ส่วนทาสนิโกรในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ก็ยอมรับความคิดเห็นของคนผิวขาว โดยให้
 คนผิวขาวเป็นผู้นำในบางเรื่องเหมือนในนวนิยายของสโรว์ เห็นได้จากตอนที่มิ๊มหนีออกมาจากบ้าน

ของแม่ม่ายคักลาส และว้อทซัน และพบกับยัค จึงเดินทางมาด้วยกันขณะเดินทางจึงฟังความคิดเห็น
 ของยัคตลอดเวลา ทั้งยัคเป็นเด็กขามีวสาวคนหนึ่งเท่านั้น และจึงเป็นผู้ใหญ่แล้ว เมื่อยัคนำไปให้เิน
 จึงทำตามไปด้วย เมื่อยัคตกลงมา จะอยู่ที่แห่งหนึ่งไปเสียอย่างเกาะแจ๊กสัน จึงทำตามใจยัค และขณะนั่งเรือ
 ภาวกลัวยากเกาะเป็นเวลาที่มีแสงสว่างเห็นชัดเจน ยัคเกรงคนจะเห็นว่าจึงเป็นนิโกรจึงให้จิมเอนลง
 ไปด้วยเรือและเกาะยามควบคุมตัวยัคคิด ยิมก็คอยพำยามโดยยัค

ส่วนเรานี้มาหนีโกร ก็ทบนหนึ่งคือ แอนท์ นี. กูบาว ไทลัส เฟลลัส ยอนท์ไฮ้ชและทอม ทอเยอร์
 เป็นผู้เข้าในการวางแผน ขโมยจิมออกจากที่คุมขัง และแหกเดี่ยวทั้งคนยิวสาวทั้งสองตลอดเวลา

ในขณะหนีทาสนิโกรบางคนมีปฏิกริยาที่ต่อคนยิวสาว แต่ทาสนิโกรบางคนก็มีความเกลียดชังคนยิวสาว
 บางคน และแสดงออกมาในนวนิยายของสโตว์ เห็นได้จากตอนที่เจ้านายของ จอร์จ แอร์ริส ผู้มีจิตใจ
 ชั่วร้าย กดข่มเหง ถูกอุทเหยียดยาม จอร์จ แอร์ริส ตามที่ จอร์จได้เล่าให้เอลิซาเบธรรยาฟัง กล่าวคือ
 เจ้านายได้ดึงเขาออกจากงานในโรงงานทำกระสอบ ที่ต้องใช้ความสามารถให้มาทำงานหนักในไร
 จอร์จ แอร์ริส ถือว่าเป็นการกลั่นแกล้งให้เขาต้องตกต่ำลง และต่อมา จอร์จ แอร์ริส มีเรื่องโต้เถียงกับ
 ลูกชายของเจ้านาย ทำให้เจ้านายโกรธเขามากจึงมัดเขาไว้กับต้นไม้แล้วตีไม่เว้นวสงให้ลูกชายเขยิบ
 จอร์จ แล้วเขาก็เขยิบตาม ทำให้จอร์จ แอร์ริส โกรธแค้นมากและจอร์จ เล่าให้ภรรยาฟัง พร้อมทั้งบอกว่า
 จะแก้แค้นเจ้านายให้ได้

เหตุการณ์ดังกล่าวของเดียวกันนี้ ได้เกิดขึ้นที่สวนของ จิมคอน ลีกรี เนื่องจากลีกรี เป็นเจ้านายที่มี
 ความโหดร้ายทารุณมาก ใจก็ถึงกับโหดร้าย ทาสนิโกรหญิงเป็นภรรยาสามี และบังคับให้ทำงานในไร่ฝ่ายพวย
 ทำไร่และสวนไร่ และโหดร้ายมาก จึงกล้าแกล้งลีกรีด้วยการ สร้างสถานการณ์ให้ลีกรี เข้าใจความผิดซึ่ง
 คุยบนห้องชั้นบนของบ้าน ทำให้ลีกรีคลุ้มคลั่งมาก

ส่วนทาสนิโกร ในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ก็มีความเกลียดชังคนยิวสาวเหมือนกับทาสนิโกร
 ในนวนิยายของสโตว์ แต่มีความรุนแรงที่แสดงออกน้อยกว่า เห็นได้จากคำที่จิมเล่าให้ยัคฟังอย่าง
 ไม่พอใจถึงพฤติกรรมที่ว้อทซันทำกับเขาคือ การดูคาวกลาวเขาเป็นมั่วระจำและกระทำต่อเขาอย่าง
 หนายฆ่า อีกทั้งยังปริษากันแม่ม่ายคักลาสว่าจะขายจิมให้กับพวกพ่อค้าทาสนิโกรที่นำวอร์ ลินส์ เขาจึง
 หนีออกมา แต่ไม่ได้คิดแก้แค้นเจ้านายแต่อย่างใด

จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนยิวสาวในนวนิยายทั้งสองเรื่องเหมือนกันคือ
 ดำเนินไปทั้งด้านดีและไม่ดี แต่ถ้าวัดผลจากท่าที และปฏิกริยาที่คนยิวสาวมีต่อทาสนิโกร และทาสนิโกร

มีต่อคนผิวขาวแล้ว สรุปได้ว่า ท่าทีของทั้งสองฝ่ายสัมพันธ์กันเป็นไปในทางที่มากกว่าไม่คิด ทั้งนี้อาจ
 จะเป็นเพราะคู่แข่งทั้งสองมีความใกล้ชิดกับแหล่งเกิดหาสินนิโกรมากกว่า และมีความเข้าใจหาสินนิโกรอย่าง
 ลึกซึ้งจึงได้นายหาหาความรู้อันเกิดจากความเข้าใจนิโกรที่คนผิวขาว และคนผิวขาวที่ตกหาสินนิโกรออกมาได้
 อย่างงดงาม สร้างสรรค์ให้เกิดความเข้าใจอันดีในระหว่างผิวพรรณที่แตกต่างกัน แต่ในขณะเดียวกัน
 การพบปะสะท้อนให้เห็นถึงความพหุวัฒนธรรมของระบบทาส อันเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความบาดหมาง
 ระหว่างชนผิวทากับคนผิวขาวนั้น น่าจะเป็นภาพสะท้อนที่ผู้แต่งพงศาวดารจะไม่เป็นเครื่องหมาย ระบุชื่อคนผิวขาว
 ในกระทู้ถึงถึงความบาดหมางนี้ และช่วยกันขจัดให้หมดไป

สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบหาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของแอนเน็ต บีเชอร์ สโว์ และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความเป็นอยู่
การดำรงชีวิตภายในบ้านของหาสนิโกร ซึ่งได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย อาหาร ความสัมพันธ์ระหว่างหาสนิโกรด้วยกัน และสถานภาพในการทำงาน
2. ความเชื่อ
 - 2.1 ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา
 - 2.2 ความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ ได้แก่ ภูติผี อำนาจของแม่มด โชคลาง และการทำนายต่าง ๆ
3. ความรักอิสระ
 - 3.1 การแสวงหาอิสรภาพ
 - 3.2 โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างหาสนิโกรกับคนผิวขาว
 - 4.1 ท่าทีและปฏิกริยาที่คนผิวขาวมีต่อหาสนิโกร
 - 4.2 ท่าทีและปฏิกริยาที่หาสนิโกรมีต่อคนผิวขาว

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปรากฏดังนี้

1. ความเป็นอยู่

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเรื่องความเป็นอยู่ของทาสนิโกรในนวนิยายของ แฮเรียต บีเชอร์ สโตว์ และมาร์ค ทเวน สามารถสรุปได้ว่า

การดำรงชีวิตภายในบ้าน

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบถึงสภาพการดำรงชีวิตภายในบ้านของทาสนิโกรทั้งสองเรื่อง อันได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัย อาหาร ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรด้วยกัน และสภาพในการทำงาน พบว่า ทาสนิโกรในหนังสือทั้งสองเล่มมีที่อยู่เหมือนกันสองแม่คือ อยู่รวมในบ้านเดียวกับเจ้านาย และอยู่แยกออกมาทางหาก แต่ยังคงอยู่ในบริเวณบ้านเดียวกับเจ้านาย สภาพที่อยู่อาศัยเป็นไปตามฐานะและการดูแลของเจ้านาย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้วเห็นได้ว่าสภาพที่อยู่อาศัยของทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ดีกว่า ของทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ทั้งนี้จะเป็นเพราะเจ้านายผิวขาวตามทีสโตว์บรรยายไว้แล้วแต่เป็นมีฐานะดี ซึ่งสามารถดูแลให้ดีกว่ทาสนิโกรของมาร์ค ทเวน ที่ผู้แต่งมิได้บรรยายถึงเจ้านายผิวขาวไว้ว่ามีฐานะดีให้เห็นชัดเจนแต่อย่างใด

อาหารของทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ดีกว่าอาหารของทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรทั้งสองเรื่องเหมือนกัน คือ มีความสัมพันธ์ที่คดข้องกัน และมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

สภาพการทำงานของทาสนิโกรในนวนิยายของสโตว์ และมาร์ค ทเวน เหมือนกัน คือ ทำงานในระดับที่ต่ำกว่าที่คั่งทอไปนคือ ทำงานเป็นกรรมกรในไร่ เป็นกรรมกรในโรงงาน เป็นคนรับใช้ส่วนตัวให้เจ้านาย และรับใช้ภายในบ้าน

สรุปโดยรวมแล้ว การดำรงชีวิตภายในบ้านของทาสนิโกรในนวนิยายของ สโตว์ ดีกว่าในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน

2. ความเชื่อ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเรื่องความเชื่อของทาสนิโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่อง สามารถสรุปเป็นประเด็น ๆ ได้ดังนี้

2.1 ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา

ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องมีความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาคริสต์เหมือนกัน เห็นได้จากทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin เชื่อต่อศาสนาคริสต์นิกายเมธอดิสต์ และแบปติสต์ แต่ไม่ปรากฏให้เห็นชัดเจนว่า ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn นับถือศาสนาคริสต์นิกายใด

สามารถแบ่งความเชื่อต่อศาสนาคริสต์ของทาสนิโกรของสโรว์ได้เป็นสามลักษณะ คือ พวกที่เชื่อต่อศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ พวกที่เชื่อต่อศาสนาคริสต์บ้างบางครั้ง และพวกที่ไม่เชื่อต่อศาสนาคริสต์เลย ส่วนทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน มีความเชื่อต่อศาสนาคริสต์เหมือนของสโรว์ในลักษณะเดียวกันคือ เชื่อต่อศาสนาคริสต์อย่างแน่วแน่ แต่เห็นไม่ชัดเจนเหมือนในนวนิยายของสโรว์

2.2 ความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ

ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องมีความเชื่อในเรื่องภูติผีเหมือนกันว่า วิญญาณของคนที่ยาไปแล้วยังคงอยู่และกลับมาหลอกหลอนได้

ทาสนิโกรทั้งสองเรื่อง มีความเชื่อในเรื่องอำนาจของแม่มดเหมือนกัน แต่มีข้อแตกต่างกันตรงที่ ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin เชื่อในแง่บวกว่า แม่มดมีอำนาจคุ้มครองป้องกันภัยอันตรายได้ ส่วนทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีความเชื่อในแง่ลบว่า แม่มดมีอำนาจที่จะมาทำอันตรายตนได้

ทาสนิโกรในนวนิยายของสโรว์มีความเชื่อต่อโชคกลางที่เห็นได้ชัดชัดเจนกว่า ทาสนิโกรในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน

ทาสนิโกรในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ไม่มีความเชื่อในเรื่องการทำนายต่าง ๆ แต่ทาสนิโกรในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีความเชื่อในเรื่องนี้

3. ความรักอิสระ

ในเรื่องความรักอิสระ จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถสรุปเป็นสองประเด็น
ได้ดังนี้

3.1 การแสวงหาอิสรภาพ

ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีวิธีการแสวงหาอิสรภาพ
เหมือนกับทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn คือการหลบหนี
จากเจ้านาย

ทาสนิโกรบางคนในนวนิยายทั้งสองเรื่อง แม้ไม่ได้เจตนาจะแสวงหาอิสรภาพ
แต่ก็ได้รับอิสรภาพ โดยเจ้านายปลดปล่อยให้เป็นอิสระเหมือนกัน

ทาสนิโกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin แม้ไม่ตั้งใจแสวงหา
อิสรภาพ แต่ก็ได้รับอิสรภาพโดยปริยาย เนื่องจากการฆ่าตัวตายเอง หรือถูกเจ้านายกระทำทารุณจน
ตาย ซึ่งในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้

3.2 โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ

ทาสนิโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่อง ที่แสวงหาอิสรภาพโดยใช้วิธีการหลบหนี
จากเจ้านายมีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพเหมือนกันทั้งสองเรื่อง เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือ
จากคนผิวขาวในการหลบหนีเหมือนกัน แต่ทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน มีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ
ไม่ราบรื่นเท่าทาสนิโกรของ สโตว์

ทาสนิโกรบางคนในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ซึ่งไม่มีเจตนาที่จะ
แสวงหาอิสรภาพ แต่ก็มีโอกาสที่จะบรรลุถึงอิสรภาพโดยปริยาย เนื่องจากการกระทำของตนเองที่
ตัดสินใจฆ่าตัวตายหรือการกระทำของเจ้านาย ซึ่งทำร้ายทารุณจนถึงแก่ความตาย

แต่ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn
ไม่มีโอกาสที่จะบรรลุถึงอิสรภาพในทำนองนี้

ขณะหลบหนีเจ้านายออกมา ทาสนิโกรบางคนของ สโตว์ ต้องประสบกับความ
ลำบาก ซึ่งทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน ก็เช่นกัน แต่โดยส่วนใหญ่ ทาสนิโกรของ สโตว์ ไม่พบความ
ยุ่งยากในการหลบหนีเท่าทาสนิโกรของ มาร์ค ทเวน

หลังจากได้รับอิสรภาพแล้ว ทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin มีชีวิตที่เป็นสุขและประสบความสำเร็จในชีวิต ส่วนทาสนิโกรในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มีชีวิตที่เป็นสุขเหมือนทาสนิโกรของ สโตว์ แต่ไม่มีบทบาทที่แสดงให้เห็นว่าเขาประสบความสำเร็จในชีวิตหรือไม่

4. ความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกร กับคนผิวขาว

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกร กับคนผิวขาวนี้ สามารถสรุปเป็นสองประเด็นได้ดังนี้

4.1 ท่าทีและปฏิกิริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร

ท่าทีและปฏิกิริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิกรดำเนินไปทั้งด้านดีและไม่ดี กล่าวคือ ขณะที่คนผิวขาวบางส่วน ให้ความเป็นมิตร ความเมตตาปราณี และความเห็นอกเห็นใจต่อทาสนิกร รวมทั้งยอมรับทาสนิกรว่าเป็นคนดีด้วย แต่ก็มีคนผิวขาวบางส่วน ได้แก่ พ่อค้าทาส รวมไปถึงคนผิวขาวที่อยู่ในฐานะเจ้านาย กักขังข่มเหงทาสนิกร และกระทำต่อทาสนิกรอย่างโหดร้ายทารุณ ซึ่งมีปรากฏในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ชัดเจนกว่าเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn

4.2 ท่าทีและปฏิกิริยาที่ทาสนิกรมีต่อคนผิวขาว

ท่าทีและปฏิกิริยาที่ทาสนิกรมีต่อคนผิวขาวในนวนิยายทั้งสองเรื่องเหมือนกัน คือ ดำเนินไปทั้งด้านดีและไม่ดี กล่าวคือ ขณะที่ทาสนิกรของ สโตว์ บางคนท่าทีต่อคนผิวขาวด้วยกษ เป็นคนกตัญญูรู้คุณ ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อเจ้านายของเขา รวมทั้งยอมรับฟังความคิดเห็นของคนผิวขาว แต่ก็มีทาสนิกรบางคนที่ยึดมั่นใจเพราะถูกเจ้านายผิวขาวกักขังข่มเหงจึงเกลียดชังเจ้านายผิวขาว และมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างรุนแรงด้วยกษ กลั่นแกล้งคนผิวขาว

ส่วนทาสนิกรของ มาร์ก ทเวน ก็ทำดีต่อคนผิวขาวในฐานะเพื่อนโดยแสดงความซื่อสัตย์จงรักภักดีและห่วงใยเพื่อนชาวผิวขาว แต่ในขณะเดียวกันก็มีความเกลียดชังเจ้านายผิวขาวที่ทำให้ตนไม่พึงพอใจและคับแค้นใจเพราะมาข่มเหงรังแกตน

จะเห็นได้ว่านวนิยายทั้งสองเรื่องได้สะท้อนท่าทีและปฏิกิริยาที่คนผิวขาวและทาสนิกรมีต่อกันทั้งในด้านการปฏิบัติและควา โหดร้ายทารุณ แต่เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ทั้งหมดโดยส่วนรวมแล้ว น่าจะกล่าวได้ว่า ท่าทีและปฏิกิริยาทั้งสองฝ่ายมีต่อกันเป็นไปในทางบวกมากกว่าทางลบ

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบทาสนิโกรจากนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ของ แมรีเซท บีเชอร์ สโตว์ และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ของ มาร์ค ทเวน แล้ว พบว่าค้วยเหตุที่นักเขียนทั้งสองนำเสนอประสมการตรงมาเช่น กลาวคือ สโตว์ ได้พบเห็น เหตุการณ์จริง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ทาสนิโกร โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเวลาหลายปีที่ผ่านมาที่รัฐ โอไฮโอ ซึ่งมีแม่น้ำโอไฮโอคั้นขวางรัฐเคนตักกีไว้เหมือนเป็นเขตแดนระหว่างตอนเหนืออันสมบูรณ์ ค้วยอิสรภาพกับภาคใต้ที่เต็มไปด้วยการค้ำทาส จึงเป็นโอกาสให้เธอได้ศึกษาค้นคว้าถึงแก่นความจริง ของระบบทาสอย่างลึกซึ้ง ประกอบกับความตั้งใจจริงของเธอที่ต้องการให้นำนวนิยายเรื่องนี้เป็นสิ่ง กระตุ้นเตือนในผู้อ่านได้สำนึกถึงความทารุณโหดร้ายของระบบทาส เพื่อช่วยกันต่อต้านระบบทาส เธอจึงถ่ายทอดสภาพชีวิตของทาสนิโกรไว้ในนวนิยายอย่างซื่อสัตย์ ส่วนมาร์ค ทเวน ก็เป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ตรงเช่นกัน กลาวคือ ในวัยเด็กที่บ้านของเขามีคนรับใช้เป็ทาสนิโกร และมีเพื่อนเล่น เด็ก ๆ เป็นทาสนิกรค้วย เขาจึงถ่ายทอดสภาพชีวิตของทาสนิกรไว้ในนวนิยายได้ซื่อสัตย์

แม้ว่า นักเขียนทั้งสองจะเขียนในเวลาต่างกัน สโตว์ เขียนเรื่อง Uncle Tom's Cabin ในสมัยที่ยังมีทาสอยู่ในสหรัฐอเมริกา และยังไม่เกิดสงครามกลางเมือง ส่วน มาร์ค ทเวน เขียน เรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn หลังสงครามกลางเมือง และมีการเลิก ทาสแล้ว อีกทั้งนวนิยายทั้งสองเรื่องมิได้ให้ภาพของทาสนิกรที่ถูกปลดปล่อยอย่างเป็นทางการโดย การประกาศเลิกทาสของประธานาธิบดีลินคอล์นก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกันดูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สหรัฐอเมริกั ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอสภาพสังคมของทาสนิกรในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1619 - ค.ศ. 1863 ไว้ใน บทที่ 2 แล้ว พบว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ให้ภาพทาสนิกรไว้ค่อนข้างสมจริง จึงนับได้ว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ให้คุณค่าในคำที่เป็นหนังสือสะท้อนภาพทาสนิกรในประวัติศาสตร์ สหรัฐอเมริกาที่แท้จริงได้พอสมควร

ผู้วิจัยเห็นว่า หากจะเปรียบเทียบกันในระหว่างนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn แล้ว นวนิยายของ สโตว์ เป็นเรื่อง ที่เร่งเร้าให้เกิดมนุษยธรรมและเป็นแรงกระตุ้นในผู้อ่านตื่นตัวเพื่อยุติ การมีทาสมากกว่า นวนิยาย

ของ มาร์ค ทเวน ทั้งมิใช่เพราะนวนิยายของ สโตว์ ไคเขียนขึ้นในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง ซึ่งนำไปสู่การสิ้นสุดของการมีทาส และนวนิยายของ มาร์ค ทเวน เขียนขึ้นหลังจากยุติการมีทาสแล้ว ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่า นวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn จะเขียนขึ้นในสมัยเดียวกับนวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin ก็ตาม แต่โอกาสที่จะก่อให้เกิดผลกระทบจนต้องมีการเลิกทาสนั้นมีน้อยมาก ทั้งนี้เพราะ สโตว์ ไคเสนอภาพเหตุการณ์ของชีวิตทาสที่โหดร้าย ความลำบาก โศกนาฏมาจากประสบการณ์ของเธอเอง ซึ่งได้ศึกษามาจากชีวิตจริง และได้พบเห็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายทารุณที่ทาสนิโกร และถ้าเธอเป็นทิวทัศน์ที่สร้างภาพ ซึ่งก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่ผู้อ่านอย่างยิ่ง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพทรมานของความทุกข์ยากในชีวิตการเป็นทาสที่ทรมานหนัก ตลอดจนชีวิต และยังคงถูกกดขี่ข่มเหงจากเจ้านาย อีกทั้งมีลักษณะเป็นสมัยที่ชนชั้นที่ต่ำสุดแต่ที่เจ้านายจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไรก็ได้ ทอน ทาสถูกประทุษร้ายเอฆัง และคนผิวขาวมาแย่งชิงทาสนิโกร แผลลอกจากกัน ทอน ฮาเลย์ ทาสที่ใจคอโหดร้ายโคแอนโธนิบทรช ราชของทาสนิโกรหญิง ซ็อดดี้ ไปชาย และทำให้เธอทุกข์โหดจนถึงกับกระโดดน้ำตายนั้นรวมไปถึงทอนที่อื่น ๆ เจ้านายคนสุดท้ายของจูล ออม ซึ่งมีจิตใจโหดร้ายโหดร้ายร่างกายจูล ออมอย่างทารุณจนจูล ออมไกร้มบากเจ็บ และอัมพาต ทอนที่ใจสั่นใจตายทอนหน้า จอร์จ เซอมี บุตรชายของเจ้านายคนแรกที่ศึกษามาชีวิตที่เขาคับไปนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าก่อให้เกิดความสะเทือนใจอย่างสูงสุด สมควรที่ผู้อ่านจะหลั่งน้ำตาไหลด้วยความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งนักวิจารณ์เองก็เห็นของแก่นวนิยายเรื่องนี้เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดสงครามกลางเมือง จนนำไปสู่การเลิกทาสในที่สุด ในเรื่องนี้ ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น ผู้ประกาศให้มีการเลิกทาสเองก็ยอมรับในงานเขียนของ สโตว์ จนถึงกับเอ่ยปากว่า เธอเป็น "ผู้หญิงที่เล็ก ๆ ที่เขียนหนังสือซึ่งนำไปสู่สงครามใหญ่"

ในขณะเดียวกัน เมื่อนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn มาร์ค ทเวน จะได้นำประสบการณ์ชีวิตครั้งเขาวัดที่เขาสันนิษสมกับทาสนิโกร เด็ก ๆ ที่เป็นเพื่อนเล่น โดยถ้าเธอเป็นสภาพชีวิตของทาสนิโกรก็ตาม แต่ผู้วิจัยเห็นว่างานของมาร์ค ทเวน ไม่น่าจะมีผลกระทบจิตใจผู้อ่านในด้านการเร่งเร้าให้เกิดความเห็นอกเห็นใจทาสและสนับสนุนเพื่อการเลิกทาสเท่ากับนวนิยายของ สโตว์ เนื่องจาก มาร์ค ทเวน มิได้เจตนาที่จะเขียนให้เห็นถึงสภาพของทาสนิโกร เหมือนกับ สโตว์ ดังนั้น มาร์ค ทเวน จึงมิได้เน้นให้ผู้อ่านเห็นภาพของความทุกข์ทรมานแก่ชีวิตการเป็นทาสเท่ากับนวนิยายของ สโตว์ จากสำคัญ ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงชีวิตของทาส ไคเนก ทอนที่ทาสนิโกรสามแม่อูทิงเป็นคนใจของสามสาวทอมอง คือ แมรี เจน ซูราน และโจนา ปูก "พระราชา"

ประกาศขายเลหลังทอให้ทอคาทาส ซึ่งทอคาทาสได้แยกซื้อทาสนิโกรสามแม่ลูกออกจากกัน ทำให้ทาสร้องไห้คร่ำครวญแสดงความอาลัยรักต่อกัน รวมไปถึงฉากที่จิมถูกจับไปลามาไซ ซึ่งไว้กระหม่อมของไซลีส เฟลปส์ และตอนที่จิมถูกผู้คนตำหนิ เมื่อถูกจับไควทหนีออกมาทั้ง ๆ ที่จิมมิไควทหนีออกมาเอง แต่มีคนช่วยเหลือเขา นับเป็นภาพที่ทำให้สลดหดหู่ใจ แต่เมื่อเทียบกับ Uncle Tom's Cabin แล้วนับว่าน้อยมากในด้านการให้อารมณ์สะเทือนใจ

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้นวนิยายเรื่อง Uncle Tom's Cabin กระตุ้นความสำนึกในการปลดปล่อยทาสมากกว่าเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn นั้น น่าจะเป็นเพราะผู้แต่งเสนอภาพที่แสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกระหว่างคนผิวขาวกับผิวดำอย่างชัดเจน แม้จะมีหลายตอนที่แสดงถึงความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตาปราณีที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร ดังที่เอมิลี เซลบี ปฏิบัติต่อ เอลิซา เซนต์แคลร์ และอีแวนเจลิน บุตรสาวปฏิบัติต่อทาสนิโกรภายในบ้าน โดยเฉพาะ อีแวนเจลิน ให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับลุงทอมมาก และยังมีเมตตาต่อทอปซีย์ เด็กหญิงนิโกรผิวดำภายในบ้านด้วย รวมไปถึง วุฒิสมาชิกเบิร์ด และภรรยา และพวกแควกเกอร์ ที่ช่วยเหลือทาสที่หลบหนีมาให้ปลอดภัยก็ตาม แต่ความสัมพันธ์อันดีระหว่างคนผิวขาวกับผิวดำ และการช่วยเหลือเกื้อกูลกันดังที่กล่าวมานี้ มิได้ลึกซึ้งแต่อย่างใด เป็นไปในลักษณะเจ้านายกับทาสในบ้าน และเป็นไปโดยผิวเผินในลักษณะเพื่อแม่บุญที่พึ่งจะช่วยเหลือกันได้ ดังนั้นภาพความทารุณโหดร้ายของคนผิวขาวและการถูกเหยียดหยามที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกรในเรื่องจึงเด่นชัดมากกว่า นวนิยายเรื่องนี้จึงได้ผสมความตั้งใจของผู้แต่งที่ต้องการจะแสดงความรู้สึกต่อค่านิยมทาสออกมาให้ชาวโลกได้ร่วมรับรู้และช่วยกันต่อต้านระบบทาส แต่ในนวนิยายเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn แม้จะมีตัวละครผิวขาวที่แสดงความเห็นอกเห็นใจและความเมตตาปราณี รวมถึงการช่วยเหลือเกื้อกูลต่อตัวละครทาสนิโกรไม่มากเท่าในนวนิยายของ สตีว์ แต่มีความผูกพันลึกซึ้งระหว่างคนผิวขาวกับทาสนิโกร อย่างเห็นได้ชัดมากกว่าความผูกพันของคนผิวขาวกับทาสนิโกรของ สตีว์ ในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn นี้ ชี้ให้เห็นถึงความรักใคร่ ความห่วงใย ความเอื้ออาทรต่อกัน ที่ไม่สามารถแยกสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายผิวขาว เช่น ฮัคออกจากจิมทาสนิโกรตัวโตของเขาได้เลย ดังนั้นภาพความทารุณโหดร้ายในระบบทาสจึงเป็นรองในการกระตุ้นความรู้สึกผู้อ่านให้คล้อยตามเมื่อเทียบกับของ สตีว์

นอกจากนี้ นวนิยายของ สโตว์ ยังทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความแตกต่างในระหว่างนิวไคลด์ ในอีกด้านหนึ่งคือ คนนิวยอร์กจะเป็นผู้ที่อยู่ในสภาพทางสังคมที่กว่า ทาสนิโกร และมีฐานะดีกว่า อยู่ตลอดเวลา จึงอยู่ในสภาพที่กระฉ่มเหง ทาสนิโกรอย่างไรก็ได้ แต่ในนวนิยายของ มาร์ค ทเวน ผู้แต่งมิโคทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึก ว่า คนนิวยอร์กแตกต่างจากทาสนิโกร เท่าใดนัก บ้านของ วิอทสัน และแมมมายก็ฉลาด เจ้านายของจิมก็มิใคร่ร้ายอะไรเคนธริก อีกทั้งยังมีเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่า คนนิวยอร์กก็มีโอกาสที่จะประสบความล้มเหลวในชีวิตเหมือนกัน เห็นได้จาก พอร์อง ฮัค ซึ่งเป็นชายชราขึ้นมา ที่ไม่ทำอะไรเป็นแก่นสาร ดำรงชีวิตอยู่อย่างต่ำต้อย ชำนาญเป็นที่รังเกียจของบุตรชาย และสุดท้ายก็ตายอย่างน่าสมเพช นอกจากนี้บ้านของ ปีเตอร์ วิลคิส ซึ่งมีฐานะร่ำรวยเป็น เจ้าของมรดกสืบทอด ก็ต้องประสบกับความพินาศเมื่อพบกับ "พระราชา" และ "ตุ๊ก" จอมหลอกหลวง ที่ทำให้เขาต้องล้มลงบอกรายบ้านและหาสให้คนอื่นต่อไป สิ่งเหล่านี้จึงทำให้คนนิวยอร์กกับทาสนิโกรค่อนข้างจะเท่าเทียมกันในสายตาของผู้อ่าน ความทุกข์ของทาสนิโกร เมื่อเทียบกับความทุกข์ของคนนิวยอร์กจึงไม่ได้แตกต่างกันเท่าใด ทั้งเนื้อหาของระบบทาสที่ทั้งต่อต้านจึงเป็นรองกว่าภาพของความสัมพันธ์อันที่เพื่อนต่างผิวมีต่อกัน ดังนั้นนวนิยายของ มาร์ค ทเวน จึงไม่คอยประสบความสำเร็จเท่าของ สโตว์ ในด้าน การต่อต้านระบบทาส

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้รับความสุขและความพอใจจากการอ่านนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ และเห็นว่านวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีคุณค่าในการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้นในโลกโดยเท่าเทียมกัน Uncle Tom's Cabin ทำให้ผู้วิจัยเห็นกับคำว่า "มนุษยธรรม" ที่ควรบังเกิดขึ้นแก่มนุษย์โดยทั่วหน้ากัน และไม่มีกัการแบ่งแยกกันระหว่างผิว ส่วน The Adventures of Huckleberry Finn ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าความงมงายใด ๆ ในโลกนี้ คงไม่เทียบเท่าความงมงายอันเกิดจากความรัก ความเอื้ออาทรในระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน โดยไม่เลือกผิวพรรณ ซึ่งจะช่วยบรรเทาใจให้โลกนี้น่าอยู่ตลอดไป

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบตัวละครจากนวนิยาย เรื่องอื่นของผู้ประพันธ์คนอื่น ๆ ที่อาจเป็นมักเห็นร่วมสมัยหรือต่างสมัยกัน แกมกันเรื่องคล้ายคลึงกัน
2. ควรมีการศึกษานวนิยายอื่น ๆ ที่ในภาพของนิโกรหลังสงครามกลางเมืองเพื่อวิเคราะห์สภาพของนิโกรหลังการเลิกทาสในแง่ของเศรษฐกิจ และสังคมว่าเป็นเช่นใด

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายที่ไ้ภาพของสภาพนิโกรหลังการ เลิกทาสใหม่ ๆ กับนวนิยายที่ไ้ภาพของสภาพนิโกรในปัจจุบันว่า นวนิยายทั้งสองสมัยไ้สะท้อนให้เห็นถึงภาพของ นิโกรว่ามีการ เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

4. ควรมีการศึกษานวนิยายอื่น ๆ ที่เขียนถึงนิโกร ซึ่งไ้ภาพที่สะท้อนให้เห็นปัญหาของ นิโกรว่ามีปัญหาอย่างไรบ้าง

5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายที่กล่าวถึงนิโกรไว้ ซึ่งเขียนโดยนักเขียนนิวกา กับนิวกาว่าจะไ้ภาพนิโกร และทัศนคติที่มีต่อนิโกรแตกต่างกันอย่างไร

၂

မာတုကရ

บรรณานุกรม

- ฉันทนา ไชยชิต. "แชมมวล แลงฮอร์น คลีเมนต์ หรือ มาร์ค ทเวน (1835 - 1910)," ใน งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน. หน้า 400 - 411. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลิวสวัสดิ์. วรรณคดีอเมริกัน 2. ม.ป.ท., 2516. เพน, อัลเบิร์ต บีเกลโล. ชีวิตและงานของ มาร์ค ทเวน. แปลโดย ประเวศ ศรีพิพัฒน์ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิริยธรรม, 2501.
- มานิต ประจิดโรมรัน. "แฮ เรียค บีเชอร์ สโตว์ ผู้ใช้ปากกาแอนทีการค้ำทาส," ใน ชีวิตและงานของนักประพันธ์เอกของโลก. โดยคุณาลัย (นามแฝง). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ก้าวหน้า, 2507.
- ศรีเพ็ญ ประเสริฐสุข. วิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของมาร์ค ทเวน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อักษรสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. ประวัติศาสตร์อเมริกันโดยสังเขป. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2511.
- สมร นิตินันท์ประภาส. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 ปุคหลังสงครามกลางเมือง - สงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.
- สำนักข่าวสารออเมริกัน, ผู้รวบรวม. ประวัติศาสตร์อเมริกันโดยสังเขป. แปลโดย สุภัทรา วรรณพิณ สำนักข่าวสารออเมริกัน สหรัฐอเมริกา, ม.ป.ป.
- สุจิต บุญบงการ. ระบบการเมืองอเมริกา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.
- สุรีย์ พงษ์จันทร์. เอกสารประกอบคำบรรยายประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. พิมพ์โลก : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก, 2523.
- อรสา รอดคำรุ่ง. การแสวงหาตนเอง ของ นิโกรในงานประพันธ์ของเจมส์ บอลด์วิน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อักษรสำเนา.

- Blassingame, John W. The Slave Community Plantation Life in the Antebellum South. New York : Oxford University Press, 1979.
- Bidd, Louis J. Critical Essays on Mark Twain 1910 - 1980. Boston, G.K. Hull & Co., 1983.
- Davis, John P. The American Negro Reference Book. Prentice - Hall, Inc., 1966.
- Ebony. The Negro Handbook. Chicago : Johnson Building Co., 1966.
- Ellison, Ralph. "Twentieth Century Fiction and the Black Mask of Humanity," in Image of Negro in American Literature. p. 115 - 131. Chicago : The University of Chicago Press, 1969.
- Franklin, John Hope. From Slavery to Freedom : A History of Negro Americans. New York : Alfred & Knoff, 1980.
- Fisher, Philip. Hard Facts : Setting and form in the American Novel. London : Oxford University Press, 1985.
- Goode, Kenneth G. From Africa to United States and then. Illinois : Scott, Foresmen and Company, 1980.
- Gossett, Thomas. Uncle Tom's Cabin and American Culture. Southern Methodist University Press, 1985.
- Hemingway, Ernest. Green Hills of Africa. p. 22. New York : Charles Scribner's Sons, 1935.
- Howe, Irving. The Literature of America. Vol.1. New York : McGraw-Hill Book Company, 1971.
- ✓ Lulofs, Timothy James. "Fathers and son in Mark Twain's fiction," in Dissertation Abstracts International. Vol, 45, p. 1115 - A. Michigan : University Microfilms International, 1986.
- Marcus, Cunliff. American Literature Since 1900. London : Sphere Books. Ltd., 1975.
- Meltzer, Milton. In Their Own Words : A History of American Negro. New York : Thomas J. Crowell., 1965.
- Miller Robert Keth. Mark Twain. New York : Frederick Ungro Publishing Co., 1949.
- Morsback, Mobel. The Negro in American Life. New York : Harcourt, Brace & World Inc., 1966.

New Webster's Dictionary of the English Language. U.S.A. : Lexicon
Publications Inc., 1985,

✓ Reiber, Karen. "Mark Twain and Buster Keaton : A Study in American
comic attitudes," in Dissertation Abstracts International. Vol. 45.
p.3351-A. Michigan : University Microfilms International. 1985.

"Samuel Langhorne Clemens" and "Harriet Beecher Stowe," in Concise
Dictionary of American Literary Biography : Realism, Naturalism, and
Local Color 1865 - 1917. p. 64-85, p. 362-386, Michigan : A Brucoli
Clark Layman Book, n.d.

Sewell, David R. "Varieties of language in the writing of Mark Twain,"
in Dissertation Abstracts International. Vol. 46. p. 3320-A.
Michigan University Microfilms International. 1985.

Shepherd, Gloria. "The rape of black women during slavery," in Dissertation
Abstracts International. Vol. 49. p. 89-A, Michigan University
Microfilms International, 1985.

Smith Elbert B. The Death of Slavery, the United States, 1937 - 65.
Chicago : The University of Chicago Press, 1967.

Stowe, Harriet Beecher. Uncle Tom's Cabin. New York : Dodd, Mead &
Company, 1982.

Sundquist, Eric J. New Essays on Uncle Tom's Cabin. New York : Oxford
University Press, 1986.

The Columbia Encyclopedia. New York & London : Columbia University Press,
1963.

✓ Thompson, Richard Gerald. "The Lovable Heathen of Happy Valley : Mark
Twain's assault on the Christian Religion in Huckleberry Finn,"
in Dissertation Abstracts International. Vol. 45. p. 840-A,
Michigan University Microfilms International. 1984.

Tippin, Edgar Allen. "Black Americans" in The World Book Encyclopedia.
Vol. 2. p. 306 - 306k, Toronto : World Book Childcraft International,
1980.

Twain, Mark. The Adventures of Huckleberry Finn. New York : Podd, Mead &
Company, 1968.

Wagenknecht, Edward C. Harriet Beecher Stowe. New York : Oxford, 1965.

Warren, Kenneth Wayne. "Race and the Agenda of American Literary Realism,"
in Dissertation Abstracts International. Vol. 507-A, Michigan
University Microfilm International, 1988.

Webster's New International Dictionary of the English Language. 2nd ed.
Massachusetts : G & C Merriam Co., 1955.

Willis, Resa Ann Holsapple. "Mark Twain's Women : A Biographical and Critical," in Dissertation Abstracts International. Vol. 45-A. Michigan University, Microfilms International. 1984.

การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนคติในเรื่อง Uncle Tom's Cabin และเรื่อง

The Adventures of Huckleberry Finn

บทคัดย่อ

ของ

อรษา รอยแก้ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

พฤษภาคม 2534

ปริญญานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความเป็นอยู่ ความเชื่อ ความรักอิสระ และความสัมพันธ์ระหว่างทาสนิโกรกับคนผิวขาว ของทาสนิโกรจากนวนิยาย 2 เรื่อง คือ Uncle Tom's Cabin ของ แมรีเอต บีเชอร์ สโตว์ และเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn โดยวิเคราะห์ในแง่ต่อไปนี้คือ การค้า ชีวิตภายในบ้าน ความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนา ความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติ การแสวงหาอิสรภาพ โอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพ ท่าทีและปฏิกิริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร และท่าทีและปฏิกิริยาที่ทาสนิโกรมีต่อคนผิวขาว

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ปรากฏดังนี้ สภาพของการค้า ชีวิตภายในบ้านของทาสนิโกร ในเรื่อง Uncle Tom's Cabin ก็กว่าในเรื่อง The Adventures of Huckleberry Finn ทาสนิโกรในนวนิยายทั้งสองเรื่องมีความเชื่อต่อศรัทธาในศาสนาคริสต์เหมือนกัน แต่เห็นชัดเจนในนวนิยายของสโตว์มากกว่า ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องมีความเชื่อสิ่งเหนือธรรมชาติเหมือนกัน เกี่ยวกับ การแสวงหาอิสรภาพ ทาสนิโกรทั้งสองเรื่องมีการแสวงหาอิสรภาพเหมือนกัน และมีโอกาสในการบรรลุถึงอิสรภาพเหมือนกัน แต่ทาสนิโกรของ สโตว์ มีโอกาสรานันกว่าของ มาร์ค ทเวน และสรุปท่าทีว่า ท่าทีและปฏิกิริยาที่คนผิวขาวมีต่อทาสนิโกร และที่ทาสนิโกรมีต่อคนผิวขาวแล้วเป็นไปในทางบวกมากกว่าทางลบ

A COMPARATIVE ANALYSIS OF THE NEGRO SLAVES IN UNCLE TOM'S CABIN
AND THE ADVENTURES OF HUCKLEBERRY FINN

AN ABSTRACT

BY

ORASA ROYKHAEW

Presented in partial fulfillment of the requirements for the

Master of Education degree in English

at Srinakharinwirot University

February 1991

The purpose of this thesis was to compare the negro slaves in Harriet Beecher Stowe's Uncle Tom's Cabin and Mark Twain's The Adventures of Huckleberry Finn in the following points : the living condition, religion, the belief in the supernatural, the desire for freedom, the fulfillment of their love of freedom, the whites' attitudes and treatment towards the negro slaves and vice versa.

The findings were : the negro slaves in Uncle Tom's Cabin enjoyed better living conditions. The negro slaves of both novels were christian and their religious belief was shown in Uncle Tom's Cabin more clearly. Their belief in the supernatural was the same in both novels. Many negro slaves of both novels sought after freedom from slavery were finally successful. But Stowe's negro slaves got a better opportunity than Mark Twain's. Finally, the whites' attitudes towards and treatment to their negro slaves were positive and there was no difference in the negro slaves' attitudes towards and treatment to their white masters.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวอรุษา ร้อยแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	8 กรกฎาคม พ.ศ. 2506
สถานที่เกิด	เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 39/11 หมู่ 4 ซอยเศรษฐกิจ 35 ถนนหมู่บ้านเศรษฐกิจ แขวงบางแคเหนือ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ 10160
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่พิเศษสัมพันธ์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ กองการศึกษาและวิจัย กรมอุทกนิคมวิทยา กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์ - ฝรั่งเศส) โรงเรียนสตรีวัดอัมรินทร์
พ.ศ. 2526	ศศ.บ. (ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
พ.ศ. 2533	กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร